

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΤΟΣ 12^{ON}
ΑΡΙΘ. 630



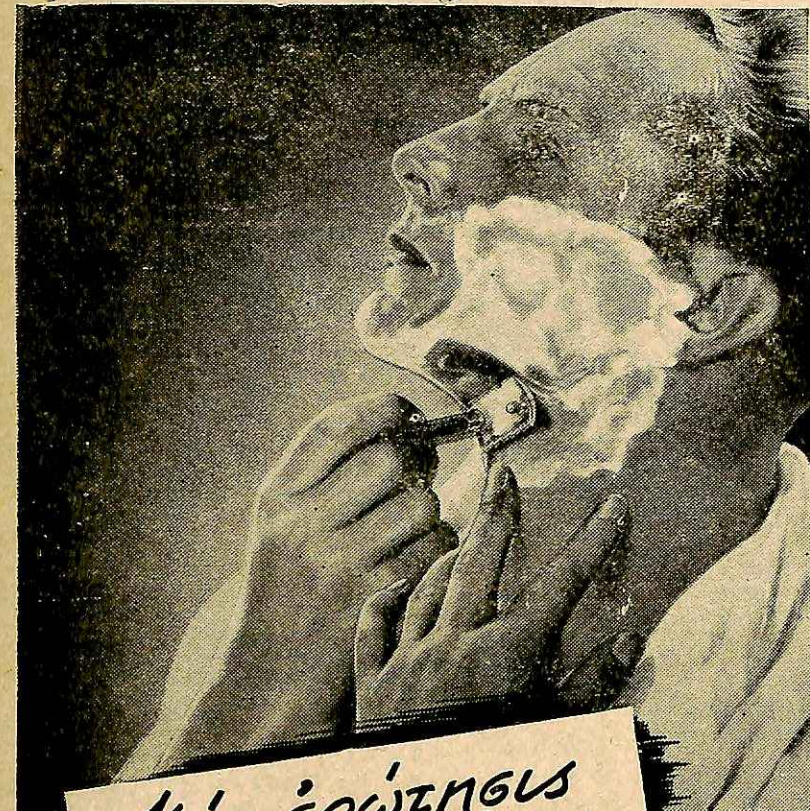
Μεταξύ μας

Μιχ. Μιχαηλίδην, 'Η-
ράκλειον. Πρέπει να διαλέγετε
πιο πρωτότυπα θέματα.— Α.
Αλλέαν, Ένταυθα. Θά δη-
μοσιευθῇ τὸ «Στιγμή».— Έλέ-
νη Β. Ένταυθα. Θά δημοσι-
ευθῇ συντομικὸν Κ.Σ. τεργ.
Ένταυθα. Τὸ πεζὸ σας δὲν εἶ-
ναι δημοσιεύσιμο. Πρὶν γράφε-
τε, πρέπει νὰ διαβάσετε 'Ελλη-
νας πεζογράφους. Καὶ νὰ διαλέ-
γετε θέματα πρὸς πρῶτον.
Δ. Βουλγαράκη, Λάρι-

σαν. Θά δημοσιευθῇ μετὰ τῇ
σειρᾷ του.— Βαθύφω-
νον. Ένταυθα. Θά δη-
μοσιευθῇ τὸ δεύτερον μέ-
ρος, πού εἶναι κάπως πρὸς
πρῶτον. — Ν. Νο-
σταλγόν. Τὸ ἀποστα-
λὲν εἶναι πολὺ κοινόν, δυσ-
τυχῶς. Διαλέξτε κάτι πὺν νὰ
μὴν εἶναι χιλιεπισμένον.— Α.
ρίονα, Ένταυθα. Μολογῶντι τὰ
ἀποσταλέντα δὲν εἶναι κακά, θά
σας συνιστούσαμε νὰ διαβάσετε
συστηματικὰ 'Ελλήνας ποιη-
τάς.— Ό ψιμαθῇ, Ένταυθα.
Καλὰ εἶπαμε πὺς ἔχετε φλέδα
σατυρικὴ. Ἡ συναλλαγή
βέβαια δὲν εἶναι κακὴ. Λέτε:
«Καὶ θά σοῦ δίνω τάλληρα
γὰ νὰ μοῦ δίνης πνεῦμα».

Όστόσο, νομίζουμε δι πρέπει
νὰ σὰς συστήσουμε πρὸς ε-
κτικὸ καὶ συστηματικὸ
διάβασμα 'Ελλήνων πεζογράφων
καὶ ποιητῶν. Κι' ἔπειτα μὰς
ξαναγράφετε, προτιμώντας τὸ
πεζόν.— Η. Ι. Μπ., Ένταυθα.
Πρέπει νὰ διαλέγετε θέματα
πρὸς πρῶτον. Έρημίτην,

Χίον. Θά δημοσιευθῇ τὸ ἀπο-
σταλὲν μετὰ τῇ σειρᾷ του. Έτσι
συνεχίζεται ἡ πρωτότυπη ἀλλη-
λογραφία.— Τ. Παξινόν, Ένταυθα.
Τὰ ἀποσταλέντα δὲν
εἶναι δυστυχῶς δημοσιεύσιμα.
Μὰς θυμίζον Χρηστομάθεια.
Πρὶν ἐπιχειρήσετε νὰ ξανα-
γράψετε, πρέπει νὰ διαβάσετε
'Ελλήνας πεζογράφους.



Μία ἐρώτησις
εἰς τοὺς κυρίους

Πρέπει τὸ ξύρισμα γὰ εἶναι ὀδυνηρόν;

Όχι· ἀπαιτεῖται μόνον νὰ κάμετε μίαν ἐπάλειψιν μετὰ κρέμα NIVEA
πρὶν τῆς σαπουνάδας. Τότε τὸ δέρμα σας γίνεται λεῖον καὶ μαλα-
κόν, ὥστε κατὰ τὸ ξύρισμα καὶ πρὸς ἐναντίαν κατεύθυνσιν ἡ
λεπίς δὲν γαντζώνεται, οὔτε τσαγκρώνει.

Ἡ κρέμα NIVEA περιέχει, ὡς εἶναι γνωστόν, EUCERAT καὶ εἰς αὐτὸ
ἀποδίδεται ἡ ἐκπληκτικὴ ἐνέργειά της.

Δι' αὐτὸ: Προμηθευθῆτε καὶ σήμερον ἀκόμα κρέμα NIVEA καὶ ἀρχί-
σατε ἀπὸ αὐρίου νὰ ξυρίζεσθε μετὰ αὐτήν. Δὲν θὰ τὸ μετανοήσετε.

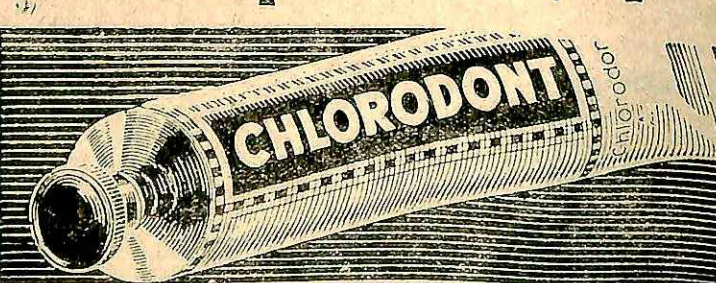
Παλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία καὶ μυροπωλεῖα.
Τὸ μικρὸ κυτίον δραχ. 8.50, τὸ μεσσίον δραχ.
15, τὸ μεγάλο δραχ. 30.



Ένα μεδίαμα
θαύμα

Τὶ θαυμάσιο συναίσθημα ἀσφαλείας ἔχει κάθε γυ-
ναῖκα ὅταν μετὰ τὸ μεδίαμά της ἀφίνει νὰ φαίνε-
ται μίαν θαυμασίαν σειρὰ ἀπὸ κατάλευκα δόντια! Καὶ
σεῖς μπορεῖτε νὰ τὸ ἐπιτύχετε. Κάμετε γι' αὐτὸ
μὴν δοκιμὴ. Μεταχειρισθῆτε ὀδοντόπαστα
Χλωροδόντ καὶ θὰ ἰδῆτε τὶ θαυμαστὰ ἐπιτυχία θὰ
ἔχετε. Καὶ ἐν τούτοις ἡ Χλωροδόντ δὲν περιέχει
κανένα ὕλικόν πού νὰ ἐπιφέρῃ γρατζουνίσματα
στὰ δόντια. Ἡ λευκότης πού θὰ ἐπιτύχητε θὰ
εἶναι ἡ φυσικὴ λάμψις τῶν δοντιῶν σας, τὴν
ὁποῖαν ξαναφέρειν ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἡ Χλωροδόντ.

Όδοντόπαστα
Χλωροδόντ



ΕΒΔΟΜΙΑΣ

ΤΕΤΑΡΤΗ, 25 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1939 Αριθ. 630

Αθηναϊκά περίεργα

Ό,τι χαλὰ ἡ φύση...

Σοβαρὸς φίλος μου, καθηγητὴς τοῦ
Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, με φώναξε
προχθὲς στὸν δρόμο. Έτρεξα κοντὰ
του:

— Καθηγητά μου;
— Καλημέρα. Νὰ ἤξερες γιατί σὲ
φώναξα...
— Γιατὶ καθηγητά μου;
— Για νὰ μοῦ πῆς πὺς σοῦ φαίνο-
νται.

Τὸν ἐκύτταξα μετὰ προσοχῇ. Ό ὁ
περὶ τὴν ἀντιφάση μου εἶπε μὴν δρο-
πία, μὴν τζοβινέτσα ἀλλοιώτικη.

— Δοκίμῃ;
— Τί νὰ σοῦ πῶ;
τοῦ εἶπα. Μοῦ φαίνε-
ται ξανανειωμένος...
— Πιὸ φρέσκος;
— Πολύ!
— Πιὸ δροσερός;
— Καταπληκτικὰ.
— Πιὸ ζωηρός;
— Ἀπάνταστα. Πὺς
συμβαίνει; Καμμιὰ με-
ταμόρφωση;

— Τί λές, βρε ἀ-
δελφέ. Εἶναι γὰ μὰς
αὐτὰ τὰ πράγματα;
Αὐτὰ τὰ λέμε ἐμεῖς
οἱ γιατροὶ στοὺς ἄλ-
λους· δὲν τὰ κάνουμε
ἑμῶς ποτὲ στοὺς ἑαυ-
τοὺς μας.
— Τότε πὺς ὀφεί-
λεται αὐτὴ ἡ ἀναμορ-
φωσις;

— Στὴν γραβάτα!...
— Στὴν;
— Γραβάτα! Στὴν καινούργια μου
γραβάτα!

— Εὐχάρισα τὴν καινούργια γρα-
βάτα μου φίλου μου καθηγητοῦ.

Θεὸ καὶ Κύριε! Ό,τι νεανικώτε-
ρο μποροῦσε νὰ τοποθετηθῇ κανεῖς
εἰς χρωματισμοὺς ἐπάνω εἰς τὴν γρα-
βάταν, ἦτο· ἦδη τοποθετημένο. Δὲν
ἦταν γραβάτα αὐτὸ τὸ πράγμα. Ἡ-
το ἀθέαμα ποικιλιῶν. Καὶ τί δὲν εἶ-
γε; Κόκκινα καρῶ, πράσινες θούλες,
μπλε παστὲλ οἴγες, πικρὸ ἐμερώντ—τὰ
πάντα! Έδιναν ὅμως, ὅλα αὐτὰ μίαν
τέτοια καλαίσθητη εἰκόνα διακοσμῆ-
σεως, ὥστε μεταδίδετο ἡ διακοσμῆσις
καὶ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ φίλου μου
καθηγητοῦ καί... τοῦ ἔδωκεν τὴν ρυ-
τίδα!

Έπιμένουν μερικὸν σοφοὶ νὰ μὰς
πονοκεφαλῶνεν γὰ τὸ γνωστὸ ζήτη-
μα τῆς ἀκτινοβολίας τῶν στερεῶν σω-
μάτων. Τί τὰ θέλουν τὰ πειράματα;
Ἰδοὺ πείραμα ζωντανὸ καὶ πραγμα-
τικόν: Ἡ γραβάτα τοῦ κ. καθηγητοῦ!

Μ' ἐκύτταξε πονηρὰ, ἐμειδίασεν ἄ-
φου κατάλαβε τὴν σκέψιν μου καὶ
μοῦ εἶπε:

— Ό,τι χαλὰ, ἡ φύση, πρέπει νὰ
τὸ ἀναπληρῶν ἡ τέχνη!
— Εἶναι γνωμικὸ αὐτό, καθηγητά
μου:

— Δὲν ξέρω ἂν εἶναι, μοῦ ἀπὴν-
τησε γελαστός. Έμεῖς ὅμως με συμ-
φέρει καὶ τὸ θεσπίσω.

— Δὲν ἔχεις ἄδικο.
— Ἄδικο; Δίκαιο—θουὸν ἔχω! Ἡ-
δὸν ἡ κατάσταση: Εἶμαι πάνω ἀπὸ
ἑξήντα ἐτῶν, ἔχω ρυτίδες, τὰ μαλ-
λιά μου εἶναι μπαμπάκια... Μὲ μίαν λέ-
ξη, ἡ φύση ἀρχίζει νὰ με χαλᾷ... Έ-
πειθαίνει τότε ἡ τέχνη...

— Ἡ γραβάτα;
— Ἡ γραβάτα, τὸ κοστούμι, τὸ ξύ-
ρισμα τοῦ μουστακιῶ, τὸ
κουφὸ παπούτσι, ἡ ζώνη γὰ τὴν κοι-
λίαν, καὶ ὅλα τὰ ἄλ-
λα μαρτύρια τῆς ἀνι-
στροφικῆς ἐμφάνεσος,
ἐπιμαρτυροῦν λοιπὸν ἡ
τέχνη καὶ ὅλα διαρ-
θρώνονται. Μὲ μίαν
παράλληλν γραβάτα, ἐ-
ξαφανίζονται. ρυτίδες·
μὲ ἓνα νεανικὸν χαλορ-
ραμμένο κοστούμι, οἱ
ἀσποὶς τριχὲς φαίνον-
ται λιγώτερες.

— Σωστά!
— Δὲν φαντάζου-
ναι νὰ ἔγης ἀντιρροήσις.
— Καλὲ τί λές, κα-
θηγητά μου. Πολύ
σωστά!

— Εὐχάρισα τὸν δρόμο ὁδοὶ περὶ
τὰ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας. Κόσμος πο-
λὺς περνοῦσε διαβατικῶς.
Ξαφνικὰ, κάποια στιγμή, μίαν ψυχρὴν
ὁμορφὴν κοπέλλα ἐπείρασε καὶ ἔρριψε
τοῦ φίλου μου τοῦ καθηγητοῦ μίαν μα-
τιά πού ἀσφαλὲς πολλὰ θὰ ὑπέσχετο.

— Εἶδες; Εἶδες; μοῦ εἶπε καὶ ὁ ἴδι-
ος πού τὸ ἀντελήφθη.

— Τυχρὸς, εἶσαι, καθηγητά μου!
Τί κάθεται; Πάρ' τὴν ἀπὸ πίσω, πα-
ρακολούθησέ την, πλησιάσέ την μετὰ
τόπο καὶ πρότεινε τῇς μίαν βόλταν ὡς
τὴν Ραφίνα...

— Μὲ ποῖο σκοπὸ;
— Μὲ ποῖο σκοπὸ, διάβολε!... Μὲ
τὸν συνηθισμένον καὶ φυσικόν σκοπόν.
Τώρα μάλιστα πὺς χάρις εἰς τὴν γραβά-
τα τὰ νεῖατά σου δὲν κρύβονται...

— Ἀναστήναζε.
— Τὰ νεῖατά της γραβάτας, ἀγα-
πητέ μου, εἶναι ἀνιῶτα γραβάτα. Δὲν
εἶναι δικὰ μου νεῖατα! Μπορεῖ νὰ
με γλυκοκοῦσε τὴν ὁμορφὴν κοπέλλα
σάν πέρασε, ἀλλὰ ὅμως μένωμε οἱ δύο
μας σὲ πονηρὸ τέτ-α-τέτ. Ό ἀντιλη-
πὴν ὅτι ἡ... γραβάτα εἶναι μονάχα...
γραβάτα καὶ τίποτ' ἄλλο!

Τουλάχιστον τὸ ἀνεγνώριζε!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΠΡΟΣΕΞΤΕ

Μιά εἰκόνα



Ένα χαριτωμένο «νούμερο» στὴν Σκάλα
τοῦ Βερολίνου.

Ένα στίχο

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

Ἀνοίγουν τὰ σινεμά λοιπὸν τῶν Ἀθη-
νῶν

καὶ τὸ νοῦμον τὸ κοινόν
ἀφίνει καὶ τοὺς δουλειὰ καὶ καὶ ἀσχολία
καὶ γὰ νὰ βρῇ ξεκούραση καὶ λίγη ποι-
κιλία

τροπῶναι σ' ἓνα σινεμά...
Μὰ,

κυρίως κοριτσόπουλα γεμίζουν τὴν πλα-
τεῖα
καὶ εἶναι ἡ συχνότερη, νὰ ποῦμε, πε-
λατσία

πᾶσης αἰθοῦσης σκοτεινῆς...
Καὶ γίνεται ἡ κάθε μίαν μοντέρνα δεσπο-
νίς

κινηματογραφικῆς!

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Μιά γελοιογραφία



ΔΥΟ ΜΟΧΘΗΡΟΙ

Ό α' παντοειμένος. — Μάλι-
στα, ἀγαπητέ. Θάποτε νὰ ψηφισθῇ νό-
μος πού νὰ τιμωρῇ τοὺς ἀγάμους...

Ό β' παντοειμένος. — Καὶ δέ-
βατα! Ὁ δὲ πρῶτος νὰ τοὺς καταδικάζουν
σὲ... γάμο! ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1.408.2

ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85

ΑΡΙΘ. 35282

ΑΠ' ΟΛΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ

ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΣΗ

Τὰ ἐμπόλεμα κράτη ἀποδίδουν σήμερα ἐξαιρετική σημασία στήν τακτική και ταχεία διεξαγωγή τῆς ταχυδρομικῆς ὑπηρεσίας, γιὰ τὴν ὁποία ἐνδιαφέρονται τὰ ἑκατομύρια τῶν στρατιωτῶν καὶ οἱ οἰκογένειές των. Ἡ παραμικρὴ καθυστέρηση τῶν ἐπιστολῶν θεωρεῖται σοβαρὰ παράλειψη καὶ λαμβάνονται ἀμέσως ἐκτακτὰ μέτρα γιὰ νὰ μὴ ἐπαναληφθῇ.

Με τὴν εὐκαιρία αὐτὴ, οἱ γαλλικὲς ἐφημερίδες ἀναφέρουν μερικὲς περιπτώσεις καταπτώκων καθυστέρησης:

— Ἐτσι, ὁ Γάλλος στρατιώτης Ἐδμόνδος Πιέρ ἔστειλε ἀπὸ τὸ μέτωπο τὸ 1916 ἓνα γράμμα στὸν Ἀλμπέρ Φερριέ. Τὸ γράμμα αὐτὸ ἐφθάσε στὸν ἀποδὸν ὅν ἔρουν τὸ... 1935! Ἐχρεώσθηκε δηλαδὴ 19 ὁλόκληρα χρόνια!

— Ἐνας ἄλλος στρατιώτης, ἔγραψε στὴ γυναίκα του τὸ 1915 ὅτι εἶναι καλὰ στὴν υἱία του. Τὸ γράμμα ἐφθάσε τὸ 1931, καὶ περελήθη ἀπὸ τὸν ἴδιο, ὁ ὁποῖος εἶχε ἐπιστρέψει στὴν οἰκογένειά του.

— Ἰδοὺ ὅμως καὶ δύο παραδείγματα ἀκόμη σημαντικότερα:

— Ἐνα γράμμα πού ἐταχυδρομήθη τὴν 18ην Σεπτεμβρίου 1877 ἀπὸ τὸ Ταράο (Ροδανός), ἐφθάσε στὴ Λυὼν τὴν 3ην Νοεμβρίου 1908! Χρεώσθηκε 31 χρόνια γιὰ νὰ διατρέξῃ τὴν ἀπόστασιν τῶν 42 χιλιομέτρων!

— Τὸ ρεκόρ ὅμως τῆς βραδύτητας τὸ ἔχει τὸ ἀγγλικὸ ταχυδρομεῖο: Ἐνα γράμμα πού ἐταχυδρομήθη τὸ 1879, ἀνευρέθη ἀπὸ ἓνα ταχυδρομικὸ ὑπάλληλο τὸ 1929 μέσα στὸ ἀρχεῖο, ὅπου εἶχε παραπέσει, καὶ ἀπεστάλη στὴν διεύθυνσή του.

— Δυστυχῶς ὅμως ὁ παραλήπτης του εἶχε πεθάνει πρὶν ἀπὸ 35 χρόνια.

ΒΑΣΙΛΙΚΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ

Ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῆς Ρουμανίας Κάρολος εἶχε νομφευστὴ τὴν βασίλισσα Ἐλισάβετ, τὴν γνωστὴ καὶ ὡς συγγραφέα μὲ τὸ ψευδώνυμο Κάρομεν Σὺλθας.

Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο ἐγνώρισε τὴν σύζυγό του ὑπῆρξε πολὺ ρομαντικός.

Μιά μέρα πού ἀνέβαινε τὴν σκάλα τῶν ἀνακτόρων τοῦ Βερολίνου, μιὰ νεαρὴ κοπέλλα γλῶστρησε ἀπὸ ἀπροσεξία τῆς, κατακόβλησε τὰ σκαλιά καὶ θὰ ξαπλωνόταν στὸ δρόμο ἂν δὲν εἶχε τὴν τύχη νὰ πέσῃ πάνω... στὸν Κάρολο!

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε! ἔχαμε φοβισμένη ἡ νεαρὴ κοπέλλα καί... τῶ-βάλτε στὰ πόδια.

Ὁ Κάρολος, συγκινημένος ἀπὸ τὴν ἀπλότητα καὶ τὴν τρυφερά τῆς ἄγνωστης, ὥσπερ κάποιον αὐλικό:

— Ποία εἶναι αὐτὴ ἡ νέα;

— Ἡ παιγνίπισσα Ἐλισάβετ τοῦ Βῶδ, ὠφλητότα!

— Ὡραία! σκέφθηκε ὁ Κάρολος. Ἄν ξαναπέσῃ στὰ γόνατά μου, δὲν θὰ τὴν ἀφίσω νὰ φύγῃ.

Πράγματι, μετὰ λίγους μῆνες τὴν παντρεύτηκε. Αὐτὸ ὑπῆρξε τὸ πρῶτο μυθιστόρημα τῆς Κάρομεν Σὺλθας— ἓνα μυθιστόρημα πραγματικό.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΒΕΡΥΚΟΚΟ

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Ἐδουάρδος Τὸς ταξίδευε πολὺ συχνὰ στὸ Παρίσι. Μιά μέρα μπῆκε σ' ἓνα μεγάλο παρισινὸ ὀπωροπωλεῖο καὶ παρὰ τὴν ἐποχὴ— ἦταν γειμῶνας— παρετήρησε δύο τεράστια βερύκοκα πού ἦταν ἐκτεθειμένα σὲ μιὰ προθήκη.

Ὁ βασιλεὺς πῆρε τὸ ἓνα, τὸ ἔφαγε καὶ ῥώτησε:

— Πόσα ὀφείλω!

— Εἰκοσι φράγκα μεγαλειότητας.

— Καλὰ, εἶπε. Δότες μου καὶ τὸ ἄλλο.

— Αὐτὸ ἔχει σαράντα φράγκα, μεγαλειότητας.

— Καὶ γιατί; ῥώτησε ἐκπληκτος ὁ Ἐδουάρδος.

— Γιατί εἶναι τὸ μόνο βερύκοκο πού ὑπάρχει στὴ Γαλλία, Μεγαλειότηας!

ΜΕΓΑΛΟΣ

Ὁ Ἀλέξανδρος Δουμάς, πατὴρ, ἦταν ἓνας εὐγενέστατος καὶ πολὺ εὐχάρι-στος ἄνθρωπος. Ἐνα βράδυ βρισκόταν ἐπίσκεψι σ' ἓνα φιλικὸ σπίτι, ὅπου ὅλοι τὸν εἶχαν περικυλῶσαι καὶ τὸν ἄκουαν μὲ ἀπληστία. Μόνο τὸ μικρὸ ἀγγόλι τοῦ σπιτιοῦ δὲν τολμοῦσε νὰ τὸν πλησιάσῃ.

— Γιατί, μικρὲ μου, μὲ φοβάσαι; τὸν ῥώτησε.

— Εἶσθε πολὺ μεγάλος, κύριε! ἔκα-με ἐκεῖνο.

— Αὐτὸ εἶναι μόνο; εἶπε ὁ Δου-μάς. Ἀνέβα καὶ σὺ πάνω σ' ἓνα κά-θισμα, νὰ γίνῃς πῶς μεγάλος!

ΜΕΤΡΙΟΦΡΟΣΥΝΗ ΣΟΦΟΥ

Ὁ περίφημος σοφὸς Φρόνδ, ὁ πρῶ-τος μελετητὴς τῆς θεωρίας τῆς ψυχα-ναλῶσεως, πού πέθανε πρὸ μηνός, ἦ-ταν ὄχι μόνο ἓνας μεγάλος ἐπιστή-μων, ἀλλὰ καὶ ἓνας μεγάλος μετρίο-φρων.

Σὲ μιὰ ὑπόδοχὴ πού ἔγινε πὸς τι-μὴν του στὸ Λονδίνο, ὁ οὐλητής τῆς ἡμέρας ἐξεθείσε τὰ ἀμεγαλοψῶ ἀπο-τελέσματα στὰ ὁποῖα κατέληξαν οἱ μελέτες τοῦ σοφοῦ.

— Δὲν εἶναι ἀποτελέσματα, εἶπε ὁ Φρόνδ. Ἀπλὲς ἀναζητήσεις, ἦσαν!

ΔΕΝ ΘΑ ΕΝΟΧΛΕΙΤΟ

Ἐνας σημισμένος παυλοετίστας ὁ Ἄνδρ Ρωσφό ἦταν συγχρόνως καὶ μεγάλος φιλόανθρωπος.

Κάποια μέρα δέχεται τὴν ἐπίσκεψιν ἑνὸς ἀγνώστου πού τοῦ λέγει:

— Ἐρχομαι κύριε νὰ ζητήσω τὴν δοθῆνιά σας, γιὰ μιὰ φτωγὴ ἀρρωστη γυναίκα. Ἐγὼ δὲν μέρω νὰ φάρ κι' ἐκτός ἀπ' αὐτὸ, ὀφείλει τρία νοίκια καὶ τῆς κάνουν ἐξωσθ. Γιὰ ἐξῆντα ὀ-γτώ φράγκα θὰ τὴν πετάξουν στὸ δρόμο.

— Πέστε μου τὴν διεύθυνσή της λέγει, συγκινημένος ὁ Ρωσφό.

— Εἶναι περὶ τὸν νὰ ἐνοχληθῇτε, κύριε, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ ἀγνώστος. Μπο-ρεῖτε νὰ δώσετε τὰ γόρματά σας μένα.

Εἶμαι ὁ ἰδιοκτήτης πού κάνω τὴν ἐ-ξωσθ!

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΙ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

Οἱ Ἀμερικανοὶ φοιτηταὶ ἐγκαινιά-σαν ἓνα πολὺ παράξενο διαγώνισμα: ποῖος θὰ κατορθώσῃ νὰ καταπιῇ τὰ πρσιόστερα... κόκκινα φάρια!

Ζωντανά, ἐννοεῖται!

Κατὰ τὴν διάρκεια ἑνὸς φοιτητικοῦ γεύματος στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Χάρ-βαρντ, ἓνας φοιτητὴς ἐστοιχημάτισε νὰ καταπιῇ ἓνα κόκκινο φάρμα πού βρι-σκόταν σ' ἓνα βάζο μέσα στὴν αἰ-θουσα.

Οἱ συνάδελφοι του δέχθηκαν τὸ στοίχημα, ὁ φοιτητὴς κατάπιε τὸ ψα-ράκι καὶ κέρδισε.

Ἐνας ἄλλος φοιτητὴς προσεφέρθη νὰ καταπιῇ... δύο φάρια, ἄλλος τρία! Καὶ φθάσαμε αἰσιῶς στὰ 24 φάρια (!), τὰ ὁποῖα κατόρθωσε νὰ καταπιῇ τὸ ἓνα πάνω στ' ἄλλο ἓνας φοιτητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Πρίνσετον!

Τὸ πῶς παρῆκε εἶναι, ὅτι οἱ φοιτηταὶ ὅλων τῶν Πανεπιστημίων ἄρρισαν νὰ ἐνδιαφέρονται γιὰ τὸ ἐξωφρενικὸ αὐ-τὸ ἀγώνισμα καὶ νὰ θεωροῦν ζήτημα τιμῆς γιὰ τὸ Πανεπιστήμιό τους νὰ κατέχῃ αὐτὸ τὸ πρωτοφανὲς ρεκόρ!

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΦΡΑΣΕΙΣ

«Στρατιῶτες, χτυπάτε

στὸ πρόσωπό!»

Ὅταν ὁ Ρωμαῖος Ὑπατος Καῖσαρ, πού εἶχε σταλῇ νὰ καταδιώξῃ τὸν ἀ-ποστάτη στρατηγὸ Πουμπλίου, συνήν-τησε τὸν ἐχθρὸ του κοντὰ στὰ Φάο-σαλα τῆς Μακεδονίας (τὸ 48 π. Χ.), αὐτὴ τὴν διαταγὴ ἔδωσε τὴν παρακα-νὴ τῆς μάχης στοὺς παληοὺς καὶ πει-θαρινικοὺς λεγεωνάριους του.

Πράγματι, ὁ Καῖσαρ ἐγνώριζε ὅτι ὁ στρατὸς τοῦ ἀντιπάλου του ἄπτε-λειτο ἀπὸ νεαροὺς εὐγενεῖς νεοσυλλέ-κτους οἱ ὁποῖοι μισοστά στὸν κίνδυνον νὰ παραμορφωθοῦν, θὰ προτιμοῦσαν νὰ φύγουν. Αὐτὸ καὶ ἔγινε.

«Βάρε, πού εἶναι οἱ λεγεῶ-νες μου;»

Τὸ ἔτος 9 μετὰ Χριστόν, ὁ Ρωμαῖ-ος Αὐτοκράτωρ Αὐγουστος εἶχεν ἀπο-στείλει τὸν στρατηγὸ Βάρο μὲ ἰσχυρὰ δύναμιν λεγεωναρίων γιὰ νὰ καθυπο-τάξῃ τοὺς Γερμανοὺς. Ὁ Γερμανὸς ὁ-μως στρατηγὸς Ἀρμένιος κατόρθωσε νὰ παρασύρῃ τὰ στρατεύματα τῶν Ρωμαίων σὲ μιὰ ἐνέδρα καὶ νὰ τὰ κα-τανικήσῃ. Τρεῖς Ρωμαῖκὲς λεγεῶνες ἀπωλεσθήσαν τελείως κατὰ τὴν μάχην.

Ὅταν ὁ Αὐγουστος ἔμαθε τὴν εἰ-δηση τῆς πανωλερίας, τόσο παράθρη-κε ὥστε ὑπέστη νευρικὴ κρίση καὶ γιὰ πολλὰς νύχτες ἐκείνης ἔβηνος.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς κρίσεως αὐτῆς, οἱ ἀκόλουθοι πού ἄκουαν τὸν αὐτοκράτορα νὰ φωνάζῃ ἀπελπισμέ-νος:

«Βάρε, πού εἶναι οἱ λεγεῶνες μου; Πού εἶναι οἱ στρατιῶτες μου;»

Μιὰ ἔξυπνη γυναίκα

Ἀθηναϊκὸ εὐθυμογράφημα τοῦ κ. Παν. Παπαδούκα

Ε ΠΕΙΤΑ ἀπὸ δύο χρόνια παντρε-ῖας, ἀνεκάλυψα πὺς, ἐκτός ἀπὸ τὴ Λέλα ὑπάρχουν κι' ἄλλες γυ-ναῖκες στὸν κόσμον. Μερικοὶ φίλοι μου μοῦ εἶπαν πὺς ἄργησα πολὺ, γιατί—λέει—οἱ περισσότεροι παντρεμένοι κά-νουν αὐτὴ τὴν ἀνακάλυψιν νωρίτερα. Ὑ-πάρχουν ὅμως καὶ ἄλλοι πού καθυστε-ροῦν περισσότερο. Ὡστε τὰ δύο χρόνια πού πέρασα μὲ ἀπόλυτὴ ἀφοσίωσιν στὴ γυναίκα μου, ὥσπου νὰ διαπιστώσω πὺς ὁ Θεὸς δὲν ἔπλασε μονάχα αὐτὴν στὸν κόσμον, ἦταν ἀκριβὲς ὅτι, ἔπρεπε στὴν περίπτωσή μου. Οὐτε λίγα, οὐτε καὶ πολλά.

Τὸ πρῶτο μου θῦμα ἦταν ἡ Λουλοῦ. Τὴν εἶχα πάρει γιὰ δακτυλογράφου στὸ παραγγελιοδοχικὸ μου γραφεῖο καὶ πολὺ γρήγορα βρέθηκα στὴν τρυφερὴ θέσιν τῆς ὑπαγορεύου μιὰ ἐρωτικὴ ἐπιστολή, νὰ γράψω τ' ὄνομά της στὸ φακέλλο καὶ νὰ τῆς πῶ:

—Αὐτὸ τὸ γράμμα εἶναι γιὰ σὰς!

Ἐκείνη γέλασε κι' ἔπρεπε στὴν ἀγκα-λιά μου. Τὸ γεγονός πὺς ἦμουν παν-τρεμένος δὲν τὴν ἐπείραξε, πρᾶγμα, πού ἀπέδειξε πὺς ἦταν κορίτσι μὲ καλὴ καρδιά καὶ συγχωροῦσε τὰ λάθη τῶν ἄν-θρώπων. Ἐπέρασα πολλὰς ὁμορφες στιγ-μὲς μὲ τὴν δακτυλογράφου μου τὴ Λουλοῦ. Τῆς ἐτροπλάσισα τὸ μισθὸ κι' ἐκείνη ἐ-λάττωσε τὴν ἐργασίαν της.

Ἀρχισα νὰ γίνωμαι ἄτακτος στὸ σπί-τι. Πολλὰς φορές τὸ μεσημέρι ἔπαιρνα στὸ τηλέφωνο τὴ γυναίκα μου γιὰ νὰ τῆς πῶ:

— Λέλα, τὸ μεσημέρι δὲν θάρω στὸ σπίτι γιὰ φαί. Πολλὴ δουλειά, ἀγάπη μου...

Κι' ἔτρωγα ἔξω μὲ τὴ Λουλοῦ.

Τὸ ἴδιο ἔκανα καὶ τὰ βράδια. Ἐπαιρ-να πάντα τὸ τηλέφωνο γιὰ νὰ πῶ στὴ γυναίκα μου τὴν κλασσικὴ φράση:

— Ὁ ἄργησω νάρθω. Πολλὴ δουλειά, ἀγάπη μου!

Καὶ ἡ πολλὴ δουλειά ἦταν πότε τὸ σι-νεμά, πότε μιὰ ἐκδρομὴ μὲ τ' αὐτο-κίνητο σὲ ἐξοχικὰς φωλιὰς καὶ πότε μερικὲς εὐχάριστες ὥρες στὸ μικρὸ καὶ κομψὸ διαμέρισμά της Λουλοῦς, πού τὸ νοῦνι μου εἶχα τὴν εὐχάριστησιν νὰ τὸ πληρώνω ἐγὼ. Ἐννοεῖται ὅτι πολλὰς φορές δὲν μποροῦσα νὰ συγκρατήσω τὸν ἑαυτὸ μου κι' ἔσκαγα ἓνα πεταχτὸ φι-λάκι στὴ Λουλοῦ καὶ μέσα στὸ γραφεῖο, ὅταν βρισκόμασταν μόνοι. Ἀκριβὲς σ' αὐτὴ τὴν στάση μὰς ἔπιασε ἡ γυναίκα μου ἓνα ἀπόγευμα πού εἶχε τὴν ἀπαίσια ἐυ-πνευσιν νὰ ἐνεργήσῃ μιὰ αἰφνιδιαστικὴ ἐ-πίσκεψιν καὶ νὰ μῆνι στὸ γραφεῖο χωρὶς νὰ γυπύσῃ τὴν πόρτα.

Ἐίχαμε, λοιπόν, φωνές, λιποθυμίες, αἰ-θέρες καὶ κατόπιν σκηνές καὶ δάκρυα. Ἀνεγνώρισα πὺς ἦμουν παληάνθρω-πος, προδότης, ἐπιπόλαιος, ἄξιος ἀγχο-νῆς. Καὶ στὸ τέλος γιὰ νὰ τὴν κατασώ-σω θὰ μὲ συγχωρήσῃ, τῆς ὑποσέθηκα πὺς θὰ τῆς ἔπαιρνα μιὰ γούνα πού εἶχαμε δῆ μαζί σὲ μιὰ βιτρίνα τῆς ὁδοῦ Ἀλβέρ, τὸ ὅλον δρανὺς εἶχον δύο γιλιάρδες!

Ἐτσι τὰ ξαναπαίζαμε. Ἐδῶσα ἀπο-λυτήριο στὴ Νίνα κι' ἀφωσιώθηκα, γιὰ λίγον καιρὸ, στὴ δουλειά μου καὶ στὴ γυ-ναίκα μου. Ἐγὼνα ἄλλος καὶ ὑπογραμμὸς συζύγου γιὰ δύο μῆνες.

Τὸ τρίτο μου τὸ θῦμα ἦταν ἡ Φιφί, μιὰ φιλενάδα τῆς γυναικὸς μου. Ἀπο-καιρὸ εἶχα προσέξει πὺς μὲ παρατη-ροῦσε καὶ οὐροῖνε κατὶ κατὶς γεμάτες σημασία καὶ ἀναιμωγή. Μὲ σκανδαλίζε-τομερὰ ἡ ἰδέα μιὰς ἐρωτικῆς περιπέτει-ας μὲ μιὰ στενὴν φιλενάδα τῆς γυναικὸς μου. Τὶ τὰ θέλετε; Ὅταν ἡ ἀκαρπία εἶ-ναι δεμένη καὶ μὲ λίγη προσοχία, γίνεται

Τὸ δεύτερο θῦμα μου ἦταν ἡ Νίνα.

τέσσερες μῆνες ἀργότερα. Ἦταν μιὰ ὁ-μορφὴ θεατρονόου μὲ μεγάλο μέλλον, ὅ-πως εἰδείναν οἱ ἐξαιρετικὲς φιλίες πού εἶχε μὲ τὸν θιασάρχην, τὸν συγγραφέα καὶ τὸν διευθυντὴ τῆς ορχήστρας. Τὴν ἐγνώ-ρισα ἀπὸ ἓνα φίλο μου πού εἶχε γνωρι-μίες στὸ θεατρικὸν κόσμον, καὶ δὲν δυσκο-λεύθηκα πολὺ νὰ πάρω κι' ἐγὼ μιὰ θέσιν στὴν καρδιά της. Κι' ἔτσι ἀρχίσανε πάλι τὰ τηλεφωνήματα στὴ γυναίκα μου: —Λέλα, ὁ ἄργησω πολὺ νάρθω τὸ βρά-δυ. Ἐγὼ πολλὴ δουλειά, ἀγάπη μου.

Αὐτὴ τὴν φορὰ ὅμως, εἶπα καὶ καὶ νύχ-τες ὁλόκληρες.

— Δὲν θάρω ἀπόψε, γιατί θὰ κάνω ἓνα ταξίδι γιὰ ἐπείγουσας δουλειές ὡς τὴν Κόρινθο.

Κι' ἓνα βράδυ πού ἔπρεπε νὰ εἶμαι



Ἀκριβὲς, σ' αὐτὴ τὴν στάση μὰς ἔπιασε ἡ γυναίκα μου.

Τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο, ἐγύρισα στὸ σπί-τι νωρίς γιὰ ν' ἀλλάξω γραβάτα. (Σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα ἀποδίδω κομπολαία ση-μασία). Ἀνοιξα μὲ τὸ κλειδί μου κι' ἀ-νέβηκα τὴ σκάλα. Ὅταν ὑπῆρχε στὸν διά-δρομο, ἄκουσα φωνὲς ἀπὸ τὸ σαλόνι. Ἐ-γνώρισα τὴ φωνὴ τῆς Φιφῆς.

— Τὴν ἀσυνείδητη! εἶπα μέσα μου, γελαστά. Ἐγὼ, τὸ θάρω νὰ ἰδῇ τὴ γυναίκα μου δύο ὥρες πρὶν πᾶν μὲ τὸν ἀντὸς της!

Ἦμουν περίεργος ν' ἀκούω τί λέ-γανε. Ἐκῆνα, λοιπόν, τὴν ἀδιακρίσια νὰ σταθῇ στὸ διάδρομο καὶ νὰ τεντώσω τ' αὐτιά μου.

— Ὡστε τὸ ραντεβὺ σας εἶναι στίς ὀγτώ; — Ναι, στίς ὀγτώ ἀκριβὲς, Λέλα μου. Σὲ παρακαλῶ μονάχα νὰ μὴν ἀρ-νήσῃς πολὺ νάρθῃς νὰ μὰς πιάσῃς, γιὰ-τί καταλαβαίνεις πόσο δδσκολὴ θὰ εἶναι ἡ θέσιν μου!

— Ὡραία! εἶπε, ὅσοι καὶ εἶχον Φιφί... Ἀγ! Δὲν ἔρεσε τί λαγνάκα εἶναι καίνο τὸ δακτυλίδι πού σοῦ ἔχω πῆ! Στοιγίζει εἰκοσι ὀγτὼ γιλιάρδες δραχμὲς, ἀλλὰ θὰ τῆς δώσῃ, τί θὰ κάνῃ;

— Ἀγαπημένη μου Λέλα, σ' ἀγαπῶ τόσο πολὺ, ὥστε, βλέπεις, πὺς δὲν μπο-ροῦ νὰ σοῦ ἀνηθῶ τίποτα! Ἀκόμα κι' αὐτὸ τὸ ὅλο δέχθηκα νὰ παῖξω γιὰ χά-ρη σου. Αὐτὸ θὰ πῇ ὡραία!

Πατώντας οἱς οὐρας τῶν ποδιῶν μου, ξανακατέβηκα τίς σκάλες καὶ βρέθηκα

πὸ γλυκεῖα. Στὴν ἀρχὴ σκέφθηκα ν' ἀ-ποφύγω τὸν πειρασμό. Ἐδῶξα ὅμως, γρήγορα τὴν ἀνόητη αὐτὴ σκέψιν καὶ εἶγα μὲ τὸν θιασάρχην, τὸν συγγραφέα καὶ τὸν διευθυντὴ τῆς ορχήστρας, στὴν καινούργια μου περιπέτεια. Ἐβλεπα στὴ γυναίκα μου καὶ καλοῦσε συχνὰ τὴ Φιφί σὲ τραπέζι καὶ ὠργάνωνα καὶ μερικὲς βραδυὲς μπριζ, ἐπίτιδες γιὰ νὰ δοῖσκω-μαι πολλὰς ὥρες μὲ τὴ Φιφί. Βλέμμα-τα, σφιζήματα χεριῶν παρατεταμένα, κρυφὰ ἀναστενάγματα καὶ λόγια ὑπονοού-μενα, ἔφτασαν κάποια μέρα στὸ ποθητὸ ἀποτέλεσμα. Καὶ τὸ εἰδύλλιο ἐπλήχθηκε κάτω ἀπὸ τὴ μύτη τῆς γυναικὸς μου, πρᾶγμα πού μὲ σκανδαλίζει ἐξαιρετικά.

— Φιφί, τῆς εἶπα ἐκεῖνο τὸ ὑποκί-βο βράδυ στὴν βεράντα τοῦ σπιτιοῦ, ἀπὸ καιρὸ σ' ἀγαπῶ. Καὶ εἶμαι βέβαιος πὺς τῶναις καταλάβει κι' ἐσὺ.

— Ναι, μοῦ ἀπάντησε μὲ ὕψος δραμα-τικὸ. Τόχω καταλάβει. Κάτι αἰσθάνομαι, κι' ἐγὼ νὰ σὰς, ἀλλὰ προσπαθῶ νὰ τὸ πνίξω στὴν καρδιά μου.

— Γιατί νὰ τὸ πνίξῃς;

— Γιατί ἡ καυμένη ἡ Λέλα εἶναι φι-λενάδα μου. Τὴ λυπάμαι...

— Ὅταν ἓνας ἄνθρωπος δὲν ξέρῃ τὴ δυστυχία του, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ τὸν λυπάται κανεὶς. Καὶ βέβαια δὲν θὰ τὸ μάθῃ.

— Αὐτὸ δὲν μποροῦμε νὰ τὸ ξέρουμε.

— Κι' ἔπειτα γιατί δὲν λυπάσαι ἐμέ-να πού ὑποφέρω τόσο καιρὸ;

Αὐτὸ τὸ τελευταῖο ἐπιγείρημα ἔπιασε. Ἡ τρυφερὴ καὶ πονετικὴ καρδιά τῆς Φιφῆς συγκινήθηκε κι' ἐγὼ ἐώρτασα τὴν τρίτη μου κατακτῆσιν. Ἐδῶκαμε δύο ραντεβὺ ἔξω. Ἀλλὰ ἡ Φιφί ἦταν πάντα θιαστικὴ κι' ἔτσι δὲν μπόρεσα νὰ ἐκλογισθῶ τὴν κατὰκτησὴ μου. Ὡρίσαμε, λοιπόν, τὸ τρίτο, σὲ κά-ποιο μὰρ τοῦ Παληοῦ Φαλήρου.

— Εἰ!

Τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο, ἐγύρισα στὸ σπί-τι νωρίς γιὰ ν' ἀλλάξω γραβάτα. (Σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα ἀποδίδω κομπολαία ση-μασία). Ἀνοιξα μὲ τὸ κλειδί μου κι' ἀ-νέβηκα τὴ σκάλα. Ὅταν ὑπῆρχε στὸν διά-δρομο, ἄκουσα φωνὲς ἀπὸ τὸ σαλόνι. Ἐ-γνώρισα τὴ φωνὴ τῆς Φιφῆς.

— Τὴν ἀσυνείδητη! εἶπα μέσα μου, γελαστά. Ἐ

στο δρόμο. Τι θα πάθαινα, αλήθεια, αν δεν είχα την εμπνευση ν' αλλάξω γραβάτα! (Γι' αυτό σας είπα πως αποδίδω μεγάλη σημασία σ' αυτό το ζήτημα). Πά να διασκεδάσω κατέβηκα στο Φάληρο και στάθηκα σ' ένα σκοτεινό σημείο, καμιά πενήντα μέτρα πιο μακριά από τον τόπο του ραντεβού. Είδα τη Φιφή να περιμένει, να χτυπάει νευρικά το ταχυοῦν της στο πεζοδρόμιο και να κυττάζει κάθε τόσο το ρολόι της. Έπειτα από είκοσι λεπτά της ώρας ήρθε και η γυναίκα μου. Τις είδα να μιλούνε μαζί με εκπληξη, να κυττάζουν δεξιά κι αριστερά, κι ύστερα να φεύγουν μαζί.

— Ά! Κυρία μου, είπα πάλι μέσα μου, αυτή τη φορά δεν την παθαίνω. Το δαχτυλίδι δεν θα σου το πάρω, έστω και με τὸν κίνδυνο να σου μείνω πιστός σ' όλη μου τη ζωή!

Πηγαίνοντας τὸ βράδυ στο σπίτι, είδα τη Φιφή να με περιμένει. Η γυναίκα μου βόηξε μια πρόφαση να μ' αφήσει μόνους. Θυμωμένη η Φιφή, μου είπε:

— Γιατί δεν ήρθες; Σε περίμενα μισή ώρα!

— Να σου πῶ κάτι Φιφή, απάντησα. Σκέφτηκα τὰ λόγια που μου είχες πῆ εἰς αὐτὸ το βράδυ και τὰ βόηξα σωστά: Δεν πρέπει να προδώσω τὴν καλλιτερί σου φιλενάδα. Αὐτοὺς τοὺς ἡθικούς διασταγμούς τούς ἔχω κι' ἐγὼ μέσα μου. Γι' αὐτό, λοιπόν, ἀποράσισα νὰ πνίξω κι' ἐγὼ αὐτὸ πὸν νοιώθω γιὰ σένα και νὰ μείνουμε δυὸ καλοὶ φίλοι...

Και πρόσθεσα ψιθυριστά, ἀπειθονόμενος στὸν ἐαυτό μου:

— Και νὰ γλωττώω και τις 28 γιλιάνες...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΗΣ ΤΑ ΜΕΡΗ

(Συνέχεια από τη σελίδα 8)

άνθρωπος και σε χῶμα πάλι ξαναγυρίζει.

— Όχι, Τάκη μου, όχι, μὴν τὸ λές!

— Μὰ τί, φοβάσαι ἢ κρυώνεις, πὺ τρέμεις ἔτσι;

— Άρχισε και ψύχρα, μὰ ξέρεις: εἶμαι πὺ βασανισμένη. Ξέρεις τί εἶδαν τὰ μάτια μου ἀπὸ τὸν καιρὸ πὺ γεννήθηκε; Ἀπὸ τὴν ἡμέρα πὺ σε γνῶρισα μονάχα ἐνοιωσα τὴ χαρά, μὰ φοβάμαι πὺς δὲ θὰ κρατήσῃ...

— Ἀγάπη μου, ὅσο θέλεις...

— Κι' ὅσο μπορούμε... Φαντάσου νὰ τύχη τίποτα και νὰ χωριστοῦμε!

— Μὰ ἂν δὲν τὸ θέλουμε σὺ και ἐγὼ;

— Μὰ ἂν τύχη χωρὶς νὰ τὸ θέλουμε; Φοβάμαι, τρέμω μὴ χωριστοῦμε!

— Μὰ πὺς θὰ γίνῃ αὐτό;... Μὰ σὺ σπαρταράς σὰν τὸ ψάρι, ἐξυλίσσαν τὰ χέρια σου... Παιδί μου!... Ἐλα, ἔτσι κοντὰ μου, πὺ κοντὰ μου!

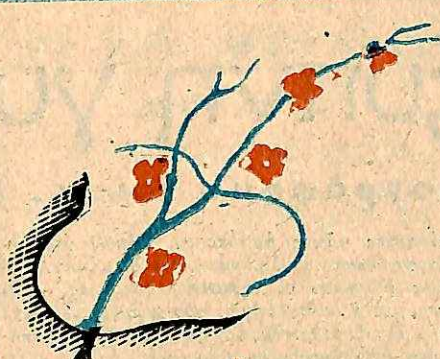
Και τὴν ἀγκάλιασε σφιχτά, πὺ σφιχτά...

Τὸ φεγγάρι κρύφτηκε γιὰ μὴ στιγμὴ σ' ἕνα σύννεφο. Σκοτάδι και σιωπὴ βαθεῖα ἀπλώθηκαν.

Κι' αὐτὲς τίς πνοές τῶν δυὸ ἀκαπημένων θὰ μπορούσε κανεὶς δύσκολα νὰ ξεχωρίσῃ, γιὰτί κι' αὐτὲς ἀκόμα εἶχαν ἐνωθῇ σὲ μὴ.

Σὲ λίγο, τὸ φεγγάρι βγήκε πάλι ἀπὸ τὰ σύννεφα και ψηλώνοντας φώτισε τὸ ναὸ τῆς ἀρχαίας Παρθένου...

Π. ΧΟΡΝ



Θὰ πεθάνω ἕνα πένθιμο...

Θὰ πεθάνω ἕνα πένθιμο
τοῦ φθινόπωρου δεῖλι
μέσ' στὴν κρύα μου κάμαρα,
ὅπως ἔζησα μόνος
στὴν στερνὴν ἀγωνία μου

τὴ βροχὴ θὲ ν' ἀκούω
και τὸν κούφιο τὸ θόρυβο
πὺ ἀνεβάζει ὁ δρόμος.

Θὰ πεθάνω ἕνα πένθιμο
τοῦ φθινόπωρου δεῖλι
μέσα σ' ἐπιπλά ξένα

και σὲ σκόρπια βιβλία,
θὰ μὲ βροῦν στὸ κρεββάτι μου,
θὲ νάρθη ὁ ἀστυνόμος,

θὰ μὲ θάψουν σὰν ἄνθρωπο
πὺ δὲν ἔχει ἱστορία.

Ἀπ' τοὺς φίλους πὺ παίζαμε
πότε-πότε χαρτιά,

θὰ ρωτήσῃ κανένας τούς
ἔτσι ἀπλά «τὸν Οὐράνη

μὴν τὸν εἶδε κανεὶς;
Ἐχει μέρες πὺ χάθηκε!...»

Θ' ἀπαντήσῃ ἄλλος παίζοντας:

«Μ' αὐτὸς ἔχει πεθάνει».

Μιὰ στιγμὴ θὰ κυττάζουνε
ὁ καθένας τὸν ἄλλο,

θὰ κουνήσουν περιλῦπα
και σιγὰ τὸ κεφάλι.

Θὲ νὰ πὺν: «Τ' εἶν' ὁ ἄνθρωπος!...
Χτὲς ἀκόμα ἐξοῦσε!»

Και βουβὰ τὸ παιχνίδι τους
θ' ἀρχινήσουνε πάλι.

Κάποιος θάναι συνάδελφος
στὰ «Ψιλὰ» πὺ θὰ γράψῃ

πὺς «προώρως ἀπέθανεν
ὁ Οὐράνης στὴν ξένην,

νέος γνῶστὸς εἰς τοὺς κύκλους
μας,

πὺχε κάποτε ἐκδώσει
συλλογὴ μὲ ποιήματα

πολλὰ ὑποσχομένην».

Κι' αὐτὸς θάναι ὁ στερνὸς
τῆς ζωῆς μου ἐπιτάφιος.

Θὰ μὲ κλάψουνε βέβαια
μόνο οἱ γέροι γονιοί μου

Και θὰ κάνουν μνημόσυνο
μὲ περισσίους παπάδες

«Ὅπου θάναι ὅλοι οἱ φίλοι μου
—κι' ἴσως-ἴσως ὁ ὀχτροί μου.

Θὰ πεθάνω ἕνα πένθιμο
τοῦ φθινόπωρου δεῖλι

σὲ μὴ κάμαρα ξένη,
στὸ πολύδοο Παρίσι,

και μὴ Κέττυ θαρρῶντας
πὺς τὴν ἐξέχασα γι' ἄλλην

θὰ μοῦ γράψῃ ἕνα γράμμα
—και νεκρὸ θὰ μὲ βρίσῃ...

Κ. Σὺράνης

(«Νοσταλγίες»)

Εὐδυμες ἱστορίες

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

Ένας ὀδοντάρης πῆγε σ' ἕναν γιαντὸ πὺ διεσέμειε διάφορα θαυματουργὰ φάρμακα πὺ ἐπαναφέρουν τὴν νεότητα, και ἀφοῦ πλήρωσε ἕνα σημαντικό ποσό, πῆρε ἕξη χάπια, μὲ τὴν ὁδηγία νὰ παίρνῃ ἕνα κάθε μέρα.

Ἐπειδὴ ὅμως διαζόταν πὺ νὰ ξανα-νειώσῃ, πῆρε ὅλα τὰ χάπια μαζί, ἀντιθέτως πρὸς τὴν ἱατρικὴ ὁδηγία. Ἐπεισε λοιπὸν σ' ἕναν θαύματο ὕπνο, και οἱ συγγενεῖς του, μόνον ἔπειτα ἀπὸ πολλὰς προσπάθειες τὸν ζύπνησαν.

Ὅταν τοῦ ἀνέφεραν τὸ πρᾶγμα, ὁ ὀδοντάρης ἀπέδωσε τὸν ὕπνο στὴν συνθη-σμένη παιδικὴ τεμπελιά, ἐνθουσιάστηκε, μὰ γύρισε ἀπὸ τὸ ἄλλο πλευρὸ και εἶπε:

— Ὡραία! Ὡραία! Δὲν θέλω ὅμως νὰ πᾶω και σχολεῖο!

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ

Ἡ γυναίκα τοῦ Βικτωρὲν δὲν ἀγαπᾷ πὺ τὴ δουλειά. Μιὰ μέρα ὁ ἄντρας τῆς λέει:

— Λιζέτ, λείπει ἕνα κουμπὶ ἀπὸ τὸ που-κάμισό μου!

— Δὲν πεiráζει, κάνει ἡ Λιζέτ. Φο-ρεῖς ἀπὸ πάνω τὸ γιλέκο σου.

— Μὰ καὶ ἀπὸ τὸ γιλέκο μου λείπει ἕνα κουμπὶ.

— Δὲν πειράζει! Κανείς δὲν τὸ βλέ-πει. Φορεῖς ἀπὸ πάνω τὴ ζακέττα σου.

— Μὰ καὶ ἀπὸ τὴ ζακέττα μου λείπουν δυὸ κουμπιά...

— Ἐσε! Ποὺ παραξένος ἄνθρωπος εἶσαι! Βάλε τὸ παλτό σου!

ΑΤΥΧΙΑ

Ὁ Τζῆμ και ὁ Τζῶν, δυὸ κοσμογυρι-σμένοι ναυτικοί, διηγούνται τὰ νέα τους.

— Δὲν υπορεῖς νὰ φαντασθῇς τὴν ἀτυ-χία μου, αὐτὸν τὸν τελευταῖο καιρὸ, λέει ὁ Τζῆμ. Πῆρα προχθὲς ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴν ἀραβωνιαστικιά μου καὶ μοῦ γράφει πὺς πάει στὸ Πόρτσμουθ!

— Βρε ἀδελφέ! κάνει ὁ Τζῶν! Αὐτὸ λές ἀτυχία: Γιὰ μὰς τοὺς ναυτικούς, εἶ-τε Γκλάσκωβ, εἶτε Πόρτσμουθ, τὸ ἴδιο εἶναι...

— Όχι ὅμως και γιὰ μὲνα! Γιατί στὸ Πόρτσμουθ... ἔχω μιὰ ἀραβωνιαστικιά!

ΠΡΟΘΥΜΙΑ

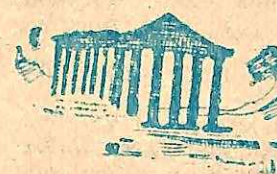
Ἐπαύει στὴν Νέα Ὑόρκη ἕνα ἑστι-ατόριο πρὶ-φίξ πὺ εἶναι γνωστὸ γιὰ τὴν προθυμία του νὰ εὐχαριστήσῃ κάθε ἐπι-θυμία τῶν πελατῶν του. Ἐτσι, μολονό-τι ἐκεῖ τὰ γεύματα πρὶ-φίξ ἀποτελοῦνται ἀπ' ἕνα ὁμοῖομορφο μενοῦ, δέχονται νὰ ἀντικαταστήσουν ἕνα φαγητὸ μὲ κάτι ἄλλο, ὅταν τοῦ πελάτη δὲν τοῦ ἀρέσῃ.

Μιὰ μέρα, θάναι στὸ ἑστιατόριο ἕνας πελάτης. Κάθεται και ἐρωτᾷ τὸ μενοῦ.

— Σοῦπα, κρέας, χόρτα, πουτίγχα και φρούτα! Τὸν πληροφοροῖ τὸ γκαρσόνι.

— Ὡραία! Φέρε τὰ ἀμέσως. Θὰ σὲ παρακαλέσω μόνον κάτι: Νὰ ἔχῃς τὴν καλωσύνη νὰ ἀντικαταστήσῃς τὴ σοῦπα μὲ ἕνα ποτήρι μπύρας. Ἄντι γιὰ χόρτα, φέρε μου κανένα ποῦρο. Ἄντι γιὰ που-τίγχα, φέρε μου ἕνα λιχὲρ. Καὶ ἄντι γιὰ φρούτα, δόσε μου ἕνα τηλεφωνικὸ κέρμα νὰ τηλεφωνήσω.

Και τὸ γκαρσόνι, εὐγενέστατα, ἐρωτᾷ: — Μήπως θέλετε ἄντι γιὰ κρέας, νὰ σᾶς φέρω καμμιὰ πρέφα;



ΣΤῆ ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ Τὰ ΜΕΡΗ...

Πρωτότυπο
Διήγημα
τοῦ κ.
Παντελῆ
Χόρν

ΜΕΣΗΜΕΡΙΑΤΙΚΑ τὰ κοπα-νοῦσε ὁ Τάκης μὲ τὴν παρέα του, στὴν ταβέρνα τοῦ Τζερε-μέ. Ἡ ὥρα ἔγινε τέσσερις χω-ρὶς νὰ τὸ νοιώσουν και ὁ Τάκης βι-αζότανε νὰ φύγῃ, γιὰτί εἶχε συμφω-νήσει ἀπὸ τὴν περασμένη μέρα ν' ἀνταμώσῃ μὲ τὴ Λέλα στὴν πλατεία τῆς Μητροπόλεως. Αὐτὴ, σὰν μοδί-στρα πὺ ἦτανε, θὰ πῆγαινε στὰ μα-γαζιά νὰ ψωνίσῃ κάτι γαρνιτούρες γιὰ τὸ φόρεμα κάποιας κυρίας, και αὐτὸς θὰ τὴν περίμενε ἐκεῖ.

Ἐτρεξε λοιπὸν ὁ Τάκης μόλις ἀ-φισε τοὺς φίλους του, μὴ τυχόν δὲν προφτάσῃ, και σὲ λίγην ὥρα ἦταν στὸ προσδιωρισμένο μέρος. Κάθησε στὸ πεζοδρόμιο ἐνὸς καφενείου, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ βλέπῃ ὅλα τὰ γύρω, και παράγγειλε ἕναν καφέ πικρό.

Εἶχε πῆ πολλὴ, τὸ κρασί ὅμως ἦ-ταν καλὸ και δὲν τὸν εἶχε χτυπήσει στὸ κεφάλι· τοῦ εἶχε μόνον φέρει μιὰ ζάλη εὐχάριστη, κάτι πὺ σὰν νὰ τὸν σῆκωνε ψηλότερα ἀπὸ τὸν κόσμο τοῦτο, τίς ἐγνοίεσε και τὰ βάσανά του. Κάτι πὺ τοῦ ἔδινε μιὰ ἀνέκ-φραστη χαρά, σὰν νὰ ἔλεπε ὅλα ὅσα τὸν τριγύριζαν μέσα ἀπὸ κάποιο μα-γικὸ πέπλο, πὺ και τὰ ἀσχημα ἄλ-λαζε σὲ ὠραία. Μὰ ἴσως δὲν ἦταν μόνον τὸ κρασί, ἴσως ἦταν και τὸ ἐ-λαφρὸ ἀεράκι τῆς ἀνοιξῆς, πὺ ἐ-καίγη τὴν ὥρα τοῦ χαίδευε τὸ πρό-σωπο και τοῦ φερνε τίς μυρουδιές ἀ-πὸ μακρυσμένα περιβόλια, ἴσως ἦ-ταν καὶ τὰ νειάτα του, ἴσως καὶ ἡ προσδοκία πὺς σὲ λίγο θ' ἀντικρύ-σῃ τὴν Ἀνοιξὴ ὀλόσωμη, τὴ Λέλα, τὴ λαχτάρα του, νᾶρχεται χαρούμε-νη και πεταχτὴ κοντὰ του.

— Τί ὠραία πὺ εἶσαι, Ἀθήνα μου! Τόσα χρόνια δὲ σὲ εἶχα ἀπολαύσει, κλεισμένος στὴν ἐπαρχία· σὲ εἶχα χάσει, μὰ τώρα ἀρχίζω νὰ σὲ νοιώ-θω πὺς ὁμορφὴ εἶσαι και θέλω νὰ σὲ γλεντήσω ὀλόκαιρη! Ἀχ, πόσα ξέρεις, ἐσύ! Καμμιὰ φορὰ τὸ πρῶτ' σηκώνεσαι ἀπὸ τὸν ὕπνο σου γεμά-τη σύννεφα, κατσομφισμένη, ἔλεει-νὴ, γκρινιάρη, πὺ λείει κανεὶς, πὺς πάει πιά, γέρασες, κῦαμένη Ἀθήνα, ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια, πὺ κανεὶς τοὺς ἀνθρώπους νὰ τὰ χάνουνε μπρο-στά σου. Μὰ δὲν προφτάνει νὰ μεση-μεριάσῃ και, λουσμένη τώρα στὸν ἥλιο, προβάλλεις ὅλο νειάτα και ὁ-μορφιά και παίρνεις στὸ λαιμό σου ὅλους ἐμάς πὺς κολλήσαμε ἀπάνω σου και δὲ μὰς κάνει καρδιά νὰ ξε-κολλήσουμε! Μὰς δένεις μὲ τὰ κα-μώματά του τὰ χέρια μας και πὺ ὀρεξὴ νὰ δουλέψουμε πιά! Ἀ, μω-ρὴ μάγισσα, μὰς κερνάς και πίνου-με τὸ ἀφίονι τοῦ ἡλίου σου, πὺ μὰς χτυπάει κατακούτελα και μὰς κάνει νὰ περπατοῦμε σὰν μεθυσμένοι και νὰ θέλουμε νὰ φιλήσουμε κάθε γω-νιά σου, κάθε πέτρα σου. Ἀχ, π' ἀ-νάθεμά σε, ὅλα σου εἶναι ὠραία!

Ἦταν μόνος του, γύρω του δὲν ἦ-ταν κανένας ἄλλος, γι' αὐτὸ πολλές

λὼ ν' ἀγκαλιάσω ὅλη τὴν Ἀθήνα σας! Π' ἀνάθεμά σας, πάντε, γιὰτί ἡ Λέλα δὲν ἔρχεται! μὴ μοῦ ἀνάθετε τὰ αἵματά!... Ἀ, νὰ τὴν ἐπὶ τέλους! Ἐδῶσε νὰ φανῇ...

Και πραγματικὰ αὐτὴ τὴ στιγμὴ, μόλις εἶχε προβάλλει ἡ Λέλα ἀπὸ τὸ γωνιαῖο φαρμακεῖο τῆς ὁδοῦ Εὐαγ-γελιστρίας. Ὁ Τάκης πλήρωσε βια-στικά και σηκώθηκε νὰ πᾶ νὰ τὴν ἀνταμώσῃ.

— Πὺς ἀργήσες τόσο πολλὸ;

— Ναί, καμμένη, ἀργήσα, εἶχα πάει μαζί μὲ τὴν κυρία νὰ διαλέξωμε κά-τι γαρνιτούρες στὰ μαγαζιά... Και πὺ θὰ πᾶμε τώρα; Νὰ μὴν ἀργή-σουμε ὅμως...

— Πᾶμε νὰ δοῦμε τὰ παλάτια τοῦ Περικλῆ και τῆς Ἀσπασίας. Θέλω κι' ἐγὼ νὰ σοῦ φτιάξω ἕνα ἐσένα και πᾶω νὰ πᾶω σχέδιο...

— Ἀσε τώρα τ' ἀστεία! θὰ μοῦ πῆς;



— Πίε μου πὺς δὲν θὰ φύγῃς ποτὲ ἀπὸ κοντὰ μου!

—Τί νά σοῦ πῶ; "Ας πᾶμε στήν 'Ακρόπολη. Δέν πηγες σχολείο;

—Πήγα μερικά χρόνια...

—Δέ σοῦ εἶπε λοιπόν ἡ δασκάλα σου γιά τόν παλῆ ἀρχοντα, πού ζοῦσε ἐδῶ στήν 'Αθήνα, τόν Περικλή, καί πού ἀγαποῦσε τρελλά μιὰ κοπέλλα πού τή λέγαν 'Ασπασία;

—Σῶπα, καυμένη Τάκη, ἄσε τώρα τίς ψευτιές. Μιλᾶνε ποτέ στά σχολεῖα γιά ἀγάπες;

—Μά αὐτό εἶναι ἱστορία. "Επρεπε νά στο εἶχε μάθει ἡ δασκάλα σου.

—Μπορεῖ πάλι, μὰ δὲ θυμάμαι. Καί δέ μοῦ τὸ λές, ἐσύ, νά τὸ μάθω κι' ἐγώ;

—'Αφοῦ εἶναι γιά ἀγάπη, θά εἶναι ὠραίο.

—Λοιπόν, αὐτός, πού λές, ἦταν τρελλὸς ἀπὸ ἔρωτα μαζί της καί τῆς ἔφτιαξε αὐτὰ τὰ παλάτια πού βλέπεις. "Εκείνον τὸν καιρό, οἱ Θεοὶ περπατοῦσανε στὸν κόσμον κάτω. "Ε-θγαινες ἐδῶ στήν 'Αθήνα καί συναντοῦσες Θεούς, τὸν 'Απόλλωνα, τὴν 'Αθηνᾶ, τὴν 'Αφροδίτη. Λοιπόν, μιὰ μέρα ὁ Περικλῆς, πού λές, βρῖσκει στὸ δρόμο τὴν 'Αφροδίτη.

—"Τί γίνεσαι, τῆς λέει, κυρά-'Αφροδίτη, καλά;

—"Τί κάνεις, Περικλῆ μου, κι' ἐσύ καλά;

—Καλὰ εἶμαι, μὰ ἀκεφιές ἔχω.

—Γιατί; Δέ σοῦ φτάνει πῶς ἐμεῖς οἱ Θεοὶ σὲ κάναμε κοντζά ἀρχοντα στήν πρώτη πόλη τῆς 'Ελλάδας; ἔχεις παρὰ πονα κι' ὅλας;

—Μά μπορεῖ, κυρά 'Αφροδίτη μου, νά ζήσῃ ὁ ἀνθρώπος χωρὶς ἔρωτα;

—Λέγοντας αὐτὰ, ὁ Τάκης κι' ἡ Λέλα εἶχαν κάνει ἀρκετὸ δρόμο καί τώρα εἶχαν ἀφήσει τὴν ἐκκλησιά τῆς 'Αγιά-Μαρίνας καί ζύγωναν στὸ ὕψος τοῦ 'Αη-Δημήτρη τοῦ Λαμπραδιάρη.

—"Ας πᾶμε νά κάτσουμε ἐκεῖ στὸ καφενεῖο τοῦ Σωκράτη, νά πάρουμε μιὰ μύρτα καί τὰ λέμε μὲ τὴν ἡσυχία μας.

Κάθησαν λοιπόν στὸ περιβολάκι τοῦ καφενεῖου «Ὁ Σωκράτης» καί παράγγειλαν δυὸ μύρτες.

Ἦσαν ὀλομόναχοι, ψυχὴ γύρω τους ὁ ἥλιος γέροντας, λές πῶς ἔστελνε γιὰ ἀποχαριςμιδὲν ἕνα μπουκέτο μενεξέδες σπὴν ἀγαπημένη του 'Αθηνᾶ, γιατί ὅλα γύρω εἶχαν πάρει ἕνα μαγευτικὸ χρῶμα μενεξεδί. Κι' ὁ ἀέρας λές πῶς εἶχε πάρει καί αὐτὸς τὸ χρῶμα καί τὸ ἄρωμα τοῦ μενεξέ.

Μακρυὰ ἀκουγόντουσαν τὰ κουδουνάκια ἀπὸ τὰ πρόβατα, πού κάπου ἐκεῖ βόσκανε, σάν νά προσκαλοῦσαν, μακρινές καμπάνες, τὸν κόσμο σὲ κάποια μυστικὴ λατρεία, τὴ μαγεμένη ἐκείνην ὥρα τοῦ δειλινοῦ.

—"Αχ, τί ὠραία πού εἶναι δῶ! Μοῦ φαίνεται πῶς μέθυσα καί ἐγὼ κοντὰ σου, δίχως νά πιῶ!

—Νά, πιές, τῆς λέει ὁ Τάκης καί τῆς προσφέρει τὴ μύρτα.

—'Ακοῦς τὰ κουδουνάκια ἀπὸ τὰ πρόβατα, Τάκη μου; Φοβᾶμαι, καί μαζεῦεται κοντὰ του, πολὺ κοντὰ του.

—Τί φοβάσαι;

—'Εδῶ στήν ἐρημιᾶ! Δέν εἶναι κα-νεὶς ἐδῶ.

—Καί δὲν εἶμαι ἐγὼ ἐδῶ;

—Ναί, εἶσαι... μὰ δὲν ξέρω πῶς...

—'Ιδέα σου!... Πιές νά ξεχάσης...

Ἡ Λέλα ἀδείασε ὀλόκληρο τὸ πο-

τήρ.

—Πές μου λοιπόν, ἦταν ὠραίο ἐ-κείνο πού μοῦλεγε. Μ' ἔκοψες μέσ' στή γλύκα. Λοιπόν εἶπε ὁ Περικλῆς σπὴν 'Αφροδίτη, πῶς ὁ ἀνθρώπος δὲν μπορεῖ νά ζήσῃ δίχως ἔρωτα... Τί δίκη πού εἶχε! Φαντάσου νά ἤ-μουν μονάχη μου τώρα, πῶς θά εἶ-χα τρομάξει!

Καί στριμώχτηκε πιὸ κοντὰ στὸν Τάκη.

Αὐτὸς τὴν ἄρπαξε ἀπὸ τὴ μέση καί τὴ φίλησε ἀχόρταγα.

—"Αχ, Τάκη μου, δὲν ξέρω τί ἔχω, κρυώνω!

—Μὰ δὲν κάνει κρύο!

—Τὸ ξέρω, δὲν κάνει κρύο. Μὰ τί τὸ θέλεις, δὲν ξέρω τί νοιώθω!

—Μὴν εἶσαι ἀρρωστή;

—'Αρρωστή! Θεὸς φυλάξοι! "Ι-σια-ῖσια πού αἰσθάνομαι πολὺ καλά. Πιάσε με ἔτσι νά μὲ ζεστάνης. Θά τὴν πιῶ καί τούτῃ τὴ μύρτα, ἴσως μὲ συνεφέρῃ.

—'Αμ' βέβαια, πιές, νά σὲ δῶ καί σένα μιὰ φορὰ μεθυσμένη!

—Καί πῶς θά πάω ἔπειτα στὸ στίτι;

—'Ασε τώρα καί μὴ μοῦ θυμίζης τὰ στίτια!

—"Ὅ,τι θέλει ἐπὶ τέλους ἄς γίνῃ!

—Λοιπόν, νά σοῦ ἐξακολουθήσω τώρα τὴν ἱστορία. 'Αφοῦ λοιπόν εἶπε ὁ φίλος μας ὁ Περικλῆς σπὴν 'Αφροδίτη πῶς ὁ ἀνθρώπος δὲν μπο-ρεῖ νά ζήσῃ χωρὶς ἔρωτα, τοῦ λέει ἐκείνη:

—"Εἶχα ἕνα κορίτσι πλάσμα! "Αλλο νά στο λέω καί ἄλλο νά τὸ δῆς! Τὴ λένε Σπασώ καί σοῦ εἶναι μιὰ τσακίστρα! Θέλεις νά κάνω τρόπο νά γνωριστῇτε μαζί;

—'Ακοῦς, λέει, δὲ θέλω! Θά στο χρωστάω καί χάρι...

—Λοιπόν, τὴ γνώρισε; Ρώτησε ἡ Λέλα, ἀκουμπώντας στὸν ὦμο τοῦ Τάκη, σὲ τρόπο πού τὰ μαλλιά της ἀνεμίζοντας στὸ ἀνοιξιάνικο ἀερά-κι τοῦ γαργαλοῦσαν τὸ πρόσωπο καί τοῦ ἔφερναν γλυκὲς ἀνατριχίλες σ' ὅλο του τὸ εἶναι.

—Καί βέβαια τὴ γνώρισε! Μιὰ μέρα ἐδῶ σπὴν 'Αθήνα γινόταν πα-νηγύρι. Σάν νά ποῦμε ἐδῶ μπροστὰ μας, τόχαν οἱ 'Αθηναῖοι στρώσει στὸ γλῆντι, τρώγανε καί πίνανε καί χόρευαν. Νά σου λοιπόν σὲ μιὰ στι-γμὴ καί φανερώνεται ὁ ἀρχοντας. "Ὅλοι σηκώνονται καί τὸν χαιρε-τᾶνε μὲ τὰ ποτήρια γεμάτα, πίνον-τας σπὴν ὑγείᾳ του καί φωνάζον-τας: «Νά μᾶς ζήσης! Περικλῆς, Περικλῆραρος!»

—Νά μᾶς ζήσῃ τὸ λοιπόν, Τάκη μου! τοῦ λέει ἡ Λέλα, τσουγκρίζον-τας τὸ ποτήρι τῆς μὲ τὸ δικό του.

—Ποιός, ὁ Περικλῆς; Αὐτὸς πάει! Τὸν ἔφαγε τὸ χῶμα!

—'Εμεῖς ὁμως ζοῦμε!... Εἶσαι κοντὰ μου ἐδῶ, σὲ πᾶνω... "Α, ὅχι! Πές μου πῶς δὲ θά φύγῃς ποτέ ἐσύ ἀπὸ κοντὰ μου, ἔλεγε ἡ Λέλα νευ-ρικά, σχεδὸν κλαίγοντας καί γεμί-ζοντας τὸν φίλι.

Τὰ κουδουνάκια ἀπὸ τὰ πρόβατα ἐρχόντουσαν τώρα σπ' αὐτιά της σάν μακρινές νεκρικὲς καμπάνες! Μόλις ἀκούσε πῶς οἱ ἀνθρώποι πε-θαίνουν, φαντάστηκε τὸν Τάκη καί τὸν ἔαυτὸ τῆς σπὴν ἴδια θέση καί ἔ-τρεμε σύγκορμη.

Τὴν δόνησε ἕνας ἀνεξήγητος πα-

—Μὴν πίνεις πιὰ, εἶσαι ἀσυνήθι-στη καί μὲ τρία ποτήρια ἀρχισες νά γίνεσαι...

—"Ὅχι, θά πιῶ! Πόσα χρόνια θά ζήσουμε;

—'Εμένα τί μὲ κόφτει; Πιές ὅσο θέλεις!... Λοιπόν, πού λές, Λέλα μου, μπροστὰ μας πίνουμε, χαίρον-ται τὰ νειάτα τους. Εἶναι σάν νά τοὺς βλέπω, τὸν Περικλῆ καί ὅλη τὴν ἄλλη χαρούμενη συντροφιά.

—Καί ἐκεῖ ἐπάνω στὸ γλῆντι καί τὸ ξεφάντωμα θά ἦρθε καί ἡ Σπα-σώ;

—'Είδες πῶς ἄμα πίνῃ κανεὶς, τὰ βρῖσκει μονάχος του; Τί τὰ θέλουν αὐτὰ τὰ ἄτιμα τὰ βιδίλια; Πιές νά γίνῃς πιὸ σοφὴ καί ἀπὸ τὸ γέρω-Σωκράτη. Λοιπόν καλὰ δὲ εἶπες, ἐ-κεῖ πού εἶχε ἀνάψει τὸ γλῆντι, νά καί προβάλλει ἡ 'Αφροδίτη μὲ τὴ Σπασώ μαζί. Μόλις τὴν εἶδε ὁ Περικλῆς τρελλάθηκε. Τὴν κάθησε δί-πλα του, καί δόστου «εἰς ὑγείαν!» καί δόστου «ἐβίβα!» καί μέθυσε αὐ-τός, μέθυσε καί αὐτή, ὥσπου δὲν ἤ-ξεραν πιὰ τί ἔκαναν!

—Μπροστὰ σ' ὅλον τὸν κόσμο;

—Μά κι' ὁ κόσμος μεθυσμένος ἦταν κι' αὐτός! Κάθε 'Αθηναῖος ἀγαποῦ-σε καί κάποια 'Αθηναῖα: λοιπόν, ἄ-ναψε καί κώρωσε τὸ γλῆντι, πού ἦρ-θε καί πῆρε φωτιά ὅλη ἡ 'Αθήνα. Νά μὴ σοῦ τὰ πολυλογῶ, τὴν ἀγά-πησε τόσο πολὺ ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέ-ρα, πού ἄρχισε νά κἀνῃ τρέλλες γιὰ δαύτην. Φωνάζει ἕναν πρωτο-μάστορα καί ἄλλους μαστόρους, τοὺς καλύτερους καί τοὺς παραγ-γέλνει νά χτίσουν πλοῦσια καί με-γαλόπρεπα παλάτια γιὰ τὴν ἀγάπη του, πού τὰ θαύμαζε καί τὰ θαυμά-ζει ἀκόμα σήμερα ὅλος ὁ κόσμος. "Αμα μιὰ μέρα φτιάστηκαν, παίρνει ὁ Περικλῆς ἀλά-μπρατσέτα τὴν 'Α-σπασία καί τὴν πηγαίνει ἐκεῖ ἀπά-νω καί τῆς λέει: «Νά, ὅλα δικά σου!» Τότε ἡ 'Ασπασία τὸν ἀγκάλι-σε καί ἐκεῖ φηλά θρονιασμένοι βλέ-πανε ἀπὸ μακρυὰ τὴν 'Αθήνα καί οἱ δυὸ τους μονάχοι ἐκεῖ στὰ θεώρατα παλάτια, δοκίμασαν ὅλες τίς χαρὲς τῆς ἀγάπης...

—Δὲν πᾶμε νά τὰ δοῦμε καί μεῖς ἀπὸ κοντὰ, Τάκη μου;

—Πᾶμε, ἄμα θέλῃς, μὰ ἐσύ μπου-τζάρεις σάν τραμπάκουλο ἀπὸ τὸ φορτίο τῆς μύρτας.

—Δὲν πειράζει, ἀκουμπᾶω στὸ μπράτσο σου.

Σιγα-σιγα λοιπόν καί σχεδὸν ἀγ-καλιασμένοι, ἀνέθηκαν στὸ θεῖο βράχο καί κάθησαν ἀπάνω σὲ μιὰ μαρμαρινὴ πέτρα.

Τὸ φεγγάρι ἔβγαίνει ἐκείνη τὴν ὥρα καί ἐπλάθε κάτι παράδοξους ἴσκιους ἀπάνω στὶς ἀσπράδες τῶν μαρμάρων, πού σ' ἕναν μεθυσμένο ἀπὸ ἔρωτα καί πιστό, μπορούσαν νά φανοῦν παραδοξότεροι.

—'Εδῶ λοιπόν ἀγαπηθῆκαν, Τάκη μου; Εἶχαν δίκη... Τί ὠραία πού εἶναι... Μὰ πού εἶναι τώρα;

—Ποιοί;

—Νά, αὐτοὶ οἱ δυὸ παλῆοι ἀγαπη-μένοι, εἶπε ἡ Λέλα καί στριμώχτηκε κοντὰ στὸν Τάκη.

—Τὸ χῶμα πού πατᾶμε... μπορεῖ νά εἶναι αὐτοί... ἀπὸ χῶμα ἔγινε ὁ

(Συνέχεια σπὴν ἐμπροσθεν σελίδα 6)

Τὰ αἰώνια τοῦ δικαστηρίου

Χρυσὰ δεσμά

Τοῦ κ. Δ. ΨΑΘΑ



Ἡ δίκη ἦταν ἐπὶ ἀποπλάνησι. 'Απὸ τίς δίκες ἐκείνες, δηλαδή, πού θάλεπε ταχτικά τὸ τριμελὲς κι' ἀ-κούει τὸ ἀκροατήριον πάντα μὲ τενωμένα τὰ αὐτιά:

—'Ελεγε πῶς μὲ ἀγαπᾶ...

—'Αλλο;

—Καί ὅτι θά μὲ πάρῃ.

—'Αλλο;

—Καί ὅτι ὁ γάμος θά γινόταν σ' ἕνα μῆνα.

—Λοιπόν;

—Κι' ἐγὼ τὸν πίστεψα.

—Καί;

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ἡ κοπέλλα κατα-βάζει τὸ κεφάλι. Εἶναι κάτι μεταξὺ μα-θητρίας τοῦ σχολείου, δουλιχοῦ καί καθὼς ποίπει κοριτσιοῦ. "Ενα πράγμα δηλαδή, ἀκαθόριστον. "Αν κυττάξῃς τὰ μάτια της ἀντανακλῶν τὴν ἀβωότητα. "Αν κυττά-ξῃς τὰ ἄλλα της εἶναι πλημμυρισμένη ἀ-πὸ πονηρίαν. Μικρὴ; Μᾶλλον. 'Αλλὰ δὲν οἰνίζεται. 'Ακριβῶς εἰπεῖν φαίνεται ἀλλὰ δὲν εἶναι. Μπορεῖτε, νά πάρετε ὅκον ὅ-μως ὅτι ἀφῆκε τὴν σάντα τοῦ δημοτι-χοῦ σχολείου κι' ἦρθε στὸ δικαστήριον νά ἐκθέσῃ τὰ παθήματά της. Κι' ἐνῶ πῆρα-τε ὅκον καί τὴν ξανακυττάτε πεισθή-κατε ὅτι ἐγίνατε ἐπίορκος!

"Ὅταν τῆς ζητᾶ ὁ πρόεδρος νά μῇ σὲ λεπτομέρειες ἐπὶ τοῦ κυρίου σημείου τοῦ ἐγκλήματος τοῦ κατηγορουμένου γα-μῆλῶναι τὸ κεφάλι, τὴν φωνήν, τὰ μά-τια, 'Αλλὰ τὸ δικαστήριον δὲν υπορεῖ, βέβαια, νά παρακλῇ αὐτὸν τὸν σκόπε-λον καί μὲ τὴν ἐπαγγελματικὴν ψυχρό-τητα ζητᾶ λεπτομέρειες τέτοιες, πού τὸ ἀκροατήριον τεντώνει τ' αὐτιά καί κρα-τᾶ τὴν ἀναπνοήν του γιὰ ν' ἀκούσῃ.

—Ὁ μιλῆσης ἐπὶ τέλους;

—Μάλιστα κ. πρόεδρε.

—Λέγε λοιπόν!

Ἦταν ἕνα ἀπόγευμα, ἡ ὥρα πέν-τε. Καί ἐργαζόμουν στὸ Ζαχαροπλαστεῖ-ον τοῦ κ. Βούρβουρη, ὡς πωλήτρια. "Εογεταί, λοιπόν, ὁ κύριος καί μοῦ λέει, Πιπίττα, ὅς σὲ περιμένει τὸ βόδι, μό-λις σκόλας νά πάῃς στὸν κινηματογρά-φο καθότι παίξει ἕνα ὠραῖον ἔργον.

Πρώτος μεγάλος σταθμὸς μὲ διαλεί-μντα θαυμάσιων ἀναστεναγμῶν γίνεται ἐδῶ πόσα. 'Ανοίγει τὸ τσαντάκι, βγάζει μαντηλάκι, σκουπίζει τὰ ματάκια.

—Προσῶρε.

—Μάλιστα κ. πρόεδρε.

—Λέγε λοιπόν!

—'Εργεταί, λοιπόν, τὸ βόδι, μὲ παίρνει, μοῦ λέει Πιπίττα θά σὲ πᾶω μὲ ταξὶ καί υπαίνομ κι' ἐγὼ στὸ ταξὶ καί ἀντίς νά μὲ πᾶῃ στὸν κινηματογράφον πηγαίνει στὸ σπίτι του, ὅπου ἔλειπε ἡ μα-μά του ἐξοχῇ.

Δεύτερος, μεγαλύτερος σταθμὸς μὲ δι-αλείμματα θαυμάσιων ἀναστεναγμῶν. Ξα-νανοίγει τὸ τσαντάκι, βγαίνει μαν-τηλάκι, ξανασκουπίζει τὰ ματάκια καί συνεχίζει. 'Αλλὰ τὴν συνεχίζει, συνεχέ-νον ἀναγνώστη καί σενοῦσά του ἀνα-γνώστη, δὲν θά τὴν παραλέσω, πρὸς ὅ-λον ὅτι ξέρω ὅτι εὐχαρίστως θά τὴν ρουφώσες. Γνωρίζω ὅτι εἰς τὸ σημεῖον

αὐτὸ θά δυσφορήσῃς ἀγαπητέ μου ἀνα-γνώστη καί θά στραβομουτσουιάσῃς, ἀ-γαπητή μου ἀναγνώστριά, ἀλλὰ ἐνδιφε-ρομαι ἀφαντάστως γιὰ τὰ χρηστά σας ἡ-θη καί γι' αὐτὸ εἶμαι υποχρεωμένος νά υποβάλλω σὲ λογοκρισίαν τὴν Θεμίδα, εἰς τὸν ναὸν τῆς ὁποίας ἀκούονται πολὺ συ-γνὰ πράγματα πού κάνουν τὰ θηλυκά τοῦ ἀκροατηρίου νά κοκκινίζουν τὰ καυμένα!

"Ἦλθαν μερικοὶ μάρτυρες. Καί εἶπαν πολλὰ γιὰ τὴν νέαν. 'Αρίστη κοπέλλα. Χρυσὸ κορίτσι. Λαμπρὸς χαρακτήρας. Καί εἶχε ἀπὸ ἀπόψεως ἐρωτικῆς αὐτὸν μονάχα, αὐτὸν καί οὐδένα ἄλλον, ὥστε οὐδεὶς ἀμφιβολία ἔμενε ὅτι ὁ κατηγο-ρούμενος ἦταν ὁ καταστροφὴς τοῦ πο-λυτιμωτέρου ἀγαθοῦ της. "Ὅσο γιὰ τὸν



—'Ερχεται ὁ κύριος καί μοῦ λέει...

νέον ἡνθήθη. Καί τὴν πρᾶξιν καί τὸν γά-μον.

—Δὲν ξέρω τίποτε.

—Πῶς δὲν ξέρεις;

—Ξέρω γὰρ τί κάνει αὐτή; "Ἦθελε γά-μο. Μπορῶ ἐγὼ νά παντρευτῶ; Τὸ ἔπαν-τον εἶναι ὅτι θέλουν νά μὲ μπλέξουν!

Καί ἐκάθισε κάτω συγγισμένος. "Ὁ-που ἐσηκώθηκε ἐπάνω ὁ εἰσαγγελεὺς — πῶ, πῶ! — καί κάτι μούτρα τέτοιαι:

—Κύριοι δικασταί!

('Ανήστυα θλίμματα σηκώνει ἐπά-νω ὁ κατηγορούμενος, θλίμματα πού δείχνουν πῶς δὲν τοῦ ἀρέσει καθόλου αὐτὸ τὸ ὕψος).

—Εὐρισκόμεθα, ἐνώπιον τῆς κλασι-κῆς ἐκείνης περιπτώσεως, τοῦ κλασσικοῦ ἐκείνου ἀδικήματος, τοῦ ὁποίου γαρκτη-ρίζει ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀναισχύντους νέ-ους, τοὺς διεφθαρμένους, τοὺς ἀσυνειδή-τους, τοὺς ἐκμεταλλευτὰς, οἱ ὅποιοι, ἐκ-μεταλλευόμενοι τὴν ψυχικὴν ἀδυναμίαν καί ἀβωότητα πλάσματων ἀδῶν καί εὐ-πίστων οἰπτῶν τὸ δόλωμα τοῦ γάμου διὰ νά ἱκανοποιήσουν τὰς ὁδοὺς των καί νά ποικιλοποιήσουν τὰ θελοῦρά των σχέ-δια.

(Ἐντρομα θλίμματα οἶσινε ὁ κα-τηγορούμενος στὸν εἰσαγγελεῖα, πού ὅσο πάει κι' ἀνοίσει, ὅσο ἀνοίσει

καί χτυπᾷ τὴν ἔδραν του καί γουρλώ-νει τὰ μάτια του καί πετᾷ ἀφροῦς ἀ-πὸ τὸ εὐγλωττον στόμα).

—Ζητῶ τὴν τιμωρίαν τοῦ μικροφύδου αὐτοῦ ἀπατεῶνος, τοῦ ἀγακατηρίστου, ὁ ὁποῖος ἔδωσε καί παρέδῃ τὴν τιμωρίαν τῶν ὑποσχέσεων, πρὸς μίαν κόρην ἀπρο-στάτευστον, ζητῶ νά ἐπιδληθῇ ἡ αὐστη-ροτέρα τῶν ποινῶν, ἡ ἀνωτέρα προβλε-πομένη ὑπὸ τοῦ νόμου, διὰ νά ὑπάρξῃ ἡ-να ἀκόμη παράδειγμα τιμωρίας πραγμα-τικῆς, ἡ ὁποία θά συντελέσῃ εἰς τὴν ἀ-νακοπὴν τοῦ κύματος τῆς διαφθορᾶς. Ζη-τῶ...

—Κύριοι εἰσαγγελεῖ!

—Φυλάκισιν τριῶν ἐτῶν...

—"Ὅχι!

—Σιωπῇ!

—Τὴν παντρεύομαι!...

—Πῶς;

—"Ὅχι φυλακῇ! "Ὅχι φυλακῇ!... Δέ-χομαι νά τὴν παντρευτῶ.

"Ὁ νέος εἶναι κατακίτρινος. "Ἡ δὴλω-σίς του προκαλεῖ κύματα ἰλαρότητας στὸ ἀκροατήριον καί ἐπιτείνει τὴν σοβαρότη-τα τοῦ δικαστηρίου. Ἐπεμβαίνει ὁ πρόε-δρος:

—Δέγεσαι νά ἐπανορθώσης;

—Μάλιστα, μάλιστα.

—Ποίπει νά γίνῃ δυὸς τώρα ὁ γά-μος. 'Εδῶ μέσα στὸ δικαστήριον.

—Τώρα! Τώρα!...

—Γίνεται δεκάλεπτος διακοπὴ διὰ νά τελεσθῇ ὁ γάμος, τὸν ὁποῖον ἐζήτησε ὁ κατηγορούμενος ὡς εἶδος ἐμπράκτου με-τανοίας.

Μετὰ μίαν ὥραν προσέρχεται ὁ κατη-γορούμενος, σκεπτικός, ἔχων στὸ μπράτσο του τὴν μηνύτριαν, εὐτυχῇ, φιλομειδῇ, συνδεδεμένην μαζί του μὲ τὰ χρυσὰ δε-σμά τοῦ γάμου.

'Επαναλαμβάνεται ἡ δίκη καί ἀπαλλάσ-σεται ὁ κατηγορούμενος. "Ὅπου κάποιος ἀκούεται θηροβόλῳ;

—Κορεῖτο! Φοβήθηκε τὸν ἕνα χρόνον καί προτίμησε τὰ ἱσθία...

Δ. ΨΑΘΑΣ

Λόγια τῆς ἀγάπης

Τὸ ἀνεπανόρθωτο

—Μάλλωσα μαζί της!

—Γιατί;

—Εἶπα κακὸ γι' αὐτήν!

—Μὴν ἀνησυχεῖς! Θά σοῦ τὰ φτιάξω.

—Εἶπα πῶς εἶναι κακιὰ!

—Δὲν πειράζει.

—Εἶπα πῶς εἶναι σλύαση!

—Δὲν πειράζει.

—Εἶπα πῶς εἶναι σπάταλη!

—Δὲν πειράζει.

—Εἶπα πῶς εἶναι ἀνόητη!

—Δὲν πειράζει.

—Εἶπα πῶς εἶναι ἀγνητή!

—'Α! Τότε δὲν θά καταρῶσ ποτα...

ΣΑΜΦΟΡ

Στο περιθώριο της επικαιρότητας

Ο Πρωτος Λόρδος του Ναυαρχείου

«ΟΟΥΪΝΝΙ» - ο κατοπληκτικός άνθρωπος

Ο ΟΥΪΝΝΕΤΟΝ ΤΣΩΡΤΣΙΛΛ είναι ένας από τους ανθρώπους, γύρω από τους οποίους στρέφεται σήμερα το παγκόσμιο ενδιαφέρον και η εκ νέου εμφάνισή του πάνω στην πολιτική σκηνή προκάλεσε γενική εντύπωση. Ο Τσώρτσιλλ, ο σημερινός πρώτος Λόρδος του Άγγλικού Ναυαρχείου, θέση που ισοδυναμεί με το αξίωμα του Υπουργού των Ναυτικών, είναι περισσότερο γνωστός στην Αγγλία με το χαϊδευτικό όνομα «Ουίννι».

Ο Τσώρτσιλλ είναι από τις ισχυρές φυσιογνωμίες του Άγγλικού κοινοβουλίου, και άσπονδος εχθρός του εθνικοσοσιαλισμού και της γερμανικής επικρατήσεως. Πρό της είσοδου του στην Κυβέρνηση κατηγόρησε πολλές φορές τον κ. Τσάμπερλαιν για την ανεκτική πολιτική του έναντι της Γερμανίας.

ΑΓΓΛΟΣ - ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ - ΓΑΛΛΟΣ

Ο σημερινός πρώτος Λόρδος του Άγγλικού Ναυαρχείου είναι πολυσύνθετος και ανήσυχος χαρακτήρ. Κατάγεται κατ' ευσίαν από τον περίφημο κόμητα Μάλμπορω, τον ήρωα της μάχης του Μάλπλακέ. Ο πατήρ του ήταν Άγγλος, η μητέρα του όμως ήταν Αμερικανίδα από την Νέα Υόρκη, και στις φλέβες της λέγουν ότι έτρεχε γαλλικό αίμα. Μπορεί να πη δηλαδή κανείς πως ο Άγγλος πολιτικός είναι... αγγλο-γαλλο-αμερικανός!

Γεννήθηκε το 1874, σπούδασε στο κολλέγιο του Χάρου και έπειτα εισήλθε στην στρατιωτική Ακαδημία του Σάντ-χουρστ.

Σε ηλικία 20 ετών κατετάγη στο σύνταγμα των Ουσσάρων των Άλντερσοτ. Ο ανήσυχος όμως «Ουίννι» δεν υπέφερε την παθητική ζωή του στρατού εν καιρώ ειρήνης. Βιάζεται να πολεμήσει. Έκείνη ακριβώς την εποχή εκηρύχθη η επανάσταση της Κούβας κατά της Ισπανικής κυριαρχίας.

Ο Ουίννις ζήτησε άμεσα άδεια και... ανεχώρησε για την Αμερική, με σκοπό να καταταγεί εθελοντής στον επαναστατικό στρατό. Συγχρόνως όμως, επέτρεψε να αναλάβει και τα καθήκοντα του ανταποκριτού της μεγάλης εφημερίδας «Μόρνινγκ Πόστ». Έτσι στην Κούβα διεξήγαγε διήμερο πόλεμο! Πολεμούσε ως εθελοντής και έστειλε συγχρόνως και πολεμικές ανταποκρίσεις στο Λονδίνο.

ΤΑΣΙΔΙ ΣΕ ΣΑΚΚΙ

Κατά την επιστροφή του στο Λονδίνο, μετά την επιτυχία της επανάστασης της Κούβας, το σύνταγμα του διορίστηκε στις Ινδίες. Ο Τσώρτσιλλ αναχωρεί άμεσα και παρουσιάζεται στο σώμα του. Λίγο καιρό όμως μετά την εκεί άφιξή του κηρύσσεται κάποια επανάσταση στις βορειοδυτικές Ινδίες και ο Τσώρτσιλλ βρίσκεται πάλι την ευκαιρία να επιδείξει τις πολεμικές του ικανότητες. Συγχρόνως αποστέλλει στην εφημερίδα του, ανταποκρίσεις για τα γεγονότα των Ινδιών. Οι ανταποκρίσεις αυτές προκαλούν βαθιά εντύπωση.

Μετά τις Ινδίες, παρακολουθεί το σύνταγμα του στο Σουδάν, όπου λαμβάνει μέρος σε πολλές μάχες. Ο έρωσ του όμως προς την δημοσιογραφία είναι μεγαλύτερος του έρωτός του προς τον στρατό. Έγκαταλείπει, λοιπόν, το στρατιωτι-

κόν επάγγελμα και αφοσιώνεται αποκλειστικά στην δημοσιογραφία.

Υπό την νέαν του αυτήν ιδιότητα, του πολεμικού ανταποκριτού, συμμετέχει στον πόλεμο κατά των Μπόερς και μεταβαίνει στην Νότιο Αφρική. Ο πολεμικός όμως, πυρετός τον καταλαμβάνει και πάλι, κατατάσσεται εθελοντής και... συλλαμβάνεται αιχμάλωτος μέσα στον σιδηρόδρομο με τον οποίο ταξίδευε για το μέτωπο. Ως αιχμάλωτος φυλακίζεται σε ένα φρούριο. Ωστόσο, κάποια σκοτεινή νύχτα δραπέτευσε πηδώντας από τον τοίχο της φυλακής και κρύβεται μέσα σε ένα σακί ενος φορτίου μαλλιού που πρόκειται να φορτωθεί στον σιδηρόδρομο. Κανείς δεν τον αντιλαμβάνεται και ταξιδεύει ως...μαλλί. Παραμένει αρκετές ώρες

Βρετανικού Ναυαρχείου και κατά την έκρηξη του Μεγάλου Πολέμου βρίσκεται επί κεφαλής του άγγλικού ναυτικού, η τεραστία δύναμις του οποίου, την εποχή εκείνη, οφείλεται σε αυτόν.

Στις αρχές όμως, του πολέμου αυτός δοκιμάζει μίαν από τις μεγαλύτερες πικρίες του πολιτικού του σταδίου, και συνδέει το όνομά του με μίαν από τις τραγικότερες περιπέτειες του Άγγλικού ναυτικού.

Ο Ουίννις Τσώρτσιλλ συλλαμβάνει το σχέδιο της άτυχους αποπείρας παραδιάσεως των Δαρδανελλίων. Οι Τούρκοι όμως, βοηθούμενοι και από τους Γερμανούς συμμάχους, κατορθώνουν να αποκρούσουν την επίθεση. Όλος ο Άγγ-



Ο αρχιστράτηγος Γκαμελν έδηγεί τον κ. Τσώρτσιλλ στην γραμμή Μαζινώ.

μέσα στο σακί στην απόθκη του τραίνου, και όταν πια νομίζει πως το τραίνο έχει απομακρυνθεί αρκετά από την επικίνδυνη ζώνη, ξεκρίνεται από την κρύπτη του και πηδά στην έρημο. Πλανώνται αρκετές ημέρες μέσα στην ζούγκλα κι' έπειτα από πολλές περιπέτειες κατορθώνει να φθάσει στην μεθόριο, από όπου, στέλνει ένα γράμμα στον υπουργό των Στρατιωτικών των Μπόερς στο Τράνσβαλ. Στο γράμμα αυτό του ζητά συγγνώμη διότι... δεν του έμεινε καιρός για να πη νά τον αποχαιρετήσει πριν το σκάσει!

36 ΕΤΩΝ ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ

Όταν επέστρεψε στην Αγγλία, ο «Ουίννι» απεφάσισε να επιδοθεί στην πολιτική.

Το 1901 εκλέγεται μέλος του Άγγλικού Κοινοβουλίου και άμεσα αποδεικνύεται ένας από τους καλλίτερος κοινοβουλευτικούς ομήρους. Στο Κοινοβούλιο έχει εξαιρετική επιτυχία. Τριάντα δύο μόλις έτών διορίζεται Υπουργός των Αποικιών, και τέσσερα χρόνια αργότερα γίνεται Υπουργός των Εσωτερικών!

Το 1911 γίνεται Πρώτος Λόρδος του

γλικός τύπος και οι πολιτικοί του επιτίθενται. Ο Τσώρτσιλλ αναγκάζεται υπό την πίεση της δυσφορίας της δημοσίας γνώμης να παραιτηθεί. Αντί όμως, να ζητήσει να ξεκουραστεί, επανέρχεται στον στρατό και ο τέως Πρώτος Λόρδος του Ναυαρχείου κατατάσσεται στο παλιό του σύνταγμα των Ουσσάρων, με τον βαθμόν του απλού ταγματάρχου. Υπό την ιδιότητά του αυτήν λαμβάνει μέρος στις επιχειρήσεις του Δυτικού μετώπου.

Μετά τον πόλεμο, αναλαμβάνει το Υπουργείο των Οικονομικών της Αγγλίας. Παραιτείται όμως αργότερα. Από της άνοδου του Χίτλερ εις την άρχην, γίνεται ο κήρυξ του εξοπλισμού της Αγγλίας και της συντριβής του εθνικοσοσιαλισμού.

Μετά την κήρυξη του Άγγλογερμανικού πολέμου, ο Τσώρτσιλλ επανέρχεται στο Υπουργείο των Ναυτικών. Η είσοδος του στην Άγγλική Κυβέρνηση θεωρήθηκε ως ένα από τα σημαντικότερα γεγονότα της τελευταίας περιόδου, ένδεικτικό της ανετάρεπτης αποφάσεως της Αγγλίας να πολεμήσει μέχρι της τελικής νίκης.

Τα πληρώματα του άγγλικού στόλου—μεταξύ των οποίων είναι δημοφιλέστατος—δταν έμαθαν τον διορισμό του, ξέσπασαν σε ούρανομήκεις ζητωκραυγές: «Ξανάβε ο Ουίννι».

= Π =



ΦΑΣΑΡΙΑ μεγάλη στο σπίτι της Προφουρίας.

Γουδιά κοπανίζανε, μπακαλόπουλα πηγαινόρχανταν, ο φούρνος έστειλε το μικρό να της δώδε λαμαρίνες.

Είχε προετοιμασίες για την δνομαστική γιορτή του γαμπρού της του Δημητράκη.

Η Αμαλία του Χάρτη, η φιλενάδα της, που πήγε να την βοηθήσει έριξε τη ζύμη για τα τσουρεκία.

— Έξερεις, Αμαλία μου πως αυτές τση πίστμες μέρες, σκοτώνονται, γιατί θέλω να δω με άσπρο πρόσωπο στα δίξιτα που θα μούθουνε.

— Καλέ τί λόγος! Έτσι είναι, κάθε νοικοκυρά πρέπει να φανή, όπως μπορεί.

— Έμεις πάντα πλουσιοπάροχα τα κάνομε ούλα. Έ! Πρώτη χρονιά που θα κάνη τη σκόλη του στο σπίτι μας δεν πρέπει να τότε καλοκυττάζουμε;

— Βέβαια, βέβαια, το σωστό, σωστό!

— Έστερα ξέρεις, η πεθερά σφταίει, ότι και να γίνη. Έγώ θα βρω το μπελά μου με τα δυό μου χέρια. Έκείνη η μάννα του η Πολίτισσα η θαμμένη, θάρθη και θα φάξη ακόμα και τα μαζιλάρια του κορβουατιού. Η αδερφή του η κάργα, θα πη το φαμάκι τση. Το λοιπόν θέλω να μη μού θρύνε τίποτα και με συγίουνε, γιατί είμαι καλή να τση λούσω πατόκορφα και να τα κάνω αλάιν, νταρντανί!

Η Αμαλία κουνούσε το κεφάλι της.

— Έγεις δίχρη Προφουρία μου. Δέ μου λές, θα βάλης σόδα στα τσουρεκία;

— Όχι, μόνο αλουσιά. Δεν τα θέλω με σόδα γιατί πικρίζουνε. Να χαρώ τα γεράκια σου που μού τα δούλεψες μιά γαρά. Έλα τώρα να τα πλάσωμε και να τα στείλωμε στο φούρνο.

— Δέ σου φανίεται πως είναι πρωί και θάνα πολύ πυρός ο φούρνος; Να μη στά κάψη.

— Αχ! Μή κακομελετās καυμένη, και ξέρεις πως τοέωμ; Τόσα έξοδα! Τούχανα και κανταίφι με καρδιά. Θα του στείλη κι' η μάννα του έμμε κανταίφι. Φτάνουνε, να σου πώ. Δεν ήκαλέσαμε κανένα. Όποιος τότε θυμηθή κι' έρθη να τότες χαιρετίση, θα φάν. Τί θα κάνω; Σάν τη Σμιτισογλίνα που καλούσε τη γειτονιά; Έλάτε γνωστικοί να φάτε του λωλού τα φαγιά! Δέ θέλω φαφαρίες. Έκανα ντολμαδάκια, λίγο ρόστο κρυό, γαβιροσαλάτα, τουργιά, φρούτα και γλυκά! Φτάνουνε.

— Κρασί ήπηρες;

— Τί λές καλέ! Χωρίς κρασί θαμστε; Μή γερότερο, Χριστάκι μου! Έχω δυό νταμιτζάνες και μιά μπουκάλα μεγάλη. Ρετσίνα, μπρούσικο και μαροδάφνη.

— Έ! Θα καλοπεράσουνε δά υσοι έρθουνε.

— Να σου πώ, Αμαλία μου: το σπίτι μας ήταν πάντα Μισρί, μά τώρα με την κατάσταση του πολέμου, παραλείπει κανένας και κάνει οικονομία. Έχω κι'

επτες τσακιστές πράσινες που κοσμοβόλουνε μάλαθρο!

— Τα τσουρεκάκια έτοιμα. Να τα τρίξω στο φούρνο;

— Στάσου να τα μετρήσωμε Αμαλία μου, γιατί δέν τσοί παίρνω άπάνω μου τσοί φουρνάρηδοι.

Αφού τα μετρήσανε, η Αμαλία φωτάθηκε τις δυό λαμαρίνες κι' έτρεξε στον φούρνο της γειτονιάς.

Όταν γύρισε σε λίγο είπε:

— Τάβαλε μέσα την ίδια ώρα, μπροστά μου. Είχε ψιλή κουδέντα με το Κα-

Κατινάκι τση Μαριγούλας πώς είχε βέ- κές σου!

Η Προφουρία σούφρωσε τα φούδια:

— Καλέ! Φουρναροκόπελο τήνε κάνανε και κάθεται και δίνει άρτζουγάλα ποιος φουρνίζει και ποιος ξεφουρνίζει; Χαράς τη ξετσιπωσιά τση; Δεν αφήνει το φουρνάρη ήσυχο στη δουλειά του!

Η Αριστέα πήρε το κόσκινο κι' έφυγε.

Σε λίγο η Αμαλία πήγε στο φούρνο να φέρη τις λαμαρίνες. Η Προφουρία στάθηκε στην όξωπορτα και καρτερούσε.

Σάν την είδε νάρχεται χωρίς τα τσουρεκία, φώναξε από το κατώφλι.

— Γιατί καλέ; Ακόμα δέν ήψηθήκανε;

— Δεν τα πήρα Προφουρία μου για τι... τάκανε χάδουνο!

— Αχου! Τί θα του κάνω το μα- σκαρό!

Ξεπόρτισε με φωνές και τράβηξε κατ' τα το φούρνο. Σάν είδε τα τσουρεκία της μούσα έγινε πράσινη! Κότταξε το Κατινάκι εκεί πλάι στο τεζάκι ακόμα.

— Μωρέ δέν ήροβήθηκαν το Θεό να μου τα κάνης σε τέτοιο χάλι; Θα τα πλερώσης μπύο ταμάμ μασκαρό!

— Είχες πολύ ζήαση κι' άρπάζανε άπ' τη φωτιά, είπεν ο φούρναρης.

— Τόσο γαίρι; Νά δής! Μωρέ έγώ είχα ζήαση, για έσθ ήκαχάρωνες μ' αυτή τη σουρουχλεμέ και δέν είχες το νού σου στο κεφάλι σου!

Και γύμης επάνω στο Κατινάκι να το ξεαλλιάσει. Ο φούρναρης την έμπόδισε. Έκείνη έορξε γάμω τους ταβάδες, φώναζε, άσπρισε, μάζεψε όλο τον κόσμο μπροστά στο φούρνο.

— Θα μού τα πλερώσης, κορόιτη! Να μάθης έσθ να βλέπης το φούρνο σου και όχι τση κεράτση που έρχονται εδω για κόρτε!

Η μάννα της Κατινάς πετάχτηκε άπό μέσα από τον κόσμο.

— Μάζεψε τα λόγια σου Προφουρία. Κι' έμεις είμαστε χρήσιμες, μās ξέρει ο κόσμος!

— Έγώ θα ματζέλω τα λόγια μου κι' έσθ να ματζέψης την κόρη σου, να σταβρολέγχα, που ήρθε στο φούρνο να ματζέψη ψηστικά. Κότταξε χρήσιμες! Φούχι, φούχι!

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΓΙΑΤΙ;

— Γιατί τα γάντια μας δέν έχουν άπό την επάνω μεριά μιά μικρή τσεπίτσα για να τοποθετούμε τα κέρματα και το εισιτήριο του τραί ή του λεωφορείου;

— Γιατί δέν ύπόγει σε κάθε λεωφορείο ένα ημεταιόμωτο μηχανήμα που να δείχνη σε κάθε στάση το όνομα του σταθμού; Μετά κάθε στάση ο σωφέρ θα γυρνάσε μιά μανιβέλλα, και θα παρουσιαζόταν η επόμενη πλάκα.

Η Προφουρία ξεπόρτισε με φωνές και τράβηξε κατ' τα το φούρνο.

τινάκι τση Μαριγούλας τση Αλατσάτιανης. Και νάζια εκείνη και γέλια και κουβίσματα!

— Ο κόσμος τάζει τούμπανο! Η μάννα τση πιά την άφισε και γυρίζει τσοί φουνοί και τα μανάδικα σαν τη σουπουργίε. Ο φουρνάρης είναι παντορέμενος κι, εκείνη τότε κορτετζάρε! Κόρες σου λένε! Κόρυζα να βγάλουνε τέτοιες κόρες!

— Άμ' τί θαρρείς, πως ούλες είναι σαν τη Σουλτάνα σου; Καλογορή το κακόμοιρο!

— Έμένα μού λές! Καλέ αυτή δέν ήξερε να δέση τη θρακοζώνα τση! Πώς ήπαγτρούτηκε κιόλας!

Κάποιος χτύπησε την πόρτα. Η Αμαλία άνοιξε. Μιά γυναίκα με θαμμένα μαλλιά μπήκε.

— Καλέ Προφουρία μου. Δέ μού δανείζης το κόσκινο σου; Θέλω να κοσκινίσω λίγο αλεύρι να κάνω καμπόσοι σβίγγοι.

— Να στο δώσω Αριστέα μου. Τίναξέ το γιατί είναι άπό ζήαση. Κάνανε κι' έμεις κάτι για τη σκόλη του γαμπρού μου.

— Αλήθεια; Να τότε χάρεσαι! Είδα στο φούρνο τση λαμαρίνες. Και μούπα το

Τὸ «Συντακτικὸν» τοῦ Κατεβαίνη

ΤΟ ΠΕΡΙΦΗ-
ΜΟ «Συντα-
κὸν τῆς ἀρχαίας
Ἑλληνικῆς
γλώσσης» τοῦ μακαρι-
τη Κωνσταντίνου Σ.
Κατεβαίνη εἶναι βέ-
βαια ἓνα ἀπὸ τὰ πολ-
ύκροτα νεοελληνικά
βιβλία. Ὁ φιλόσοφος καὶ ἥρεμος ἐκείνος
καθηγητὴς ποῦ τὸ ἔγραψε, δὲν φιλοδο-
ξοῦσε νὰ κάμῃ θόρυβο μετὰ τὸ «Συντακτικόν»
του. Κάθε ἄλλο μάλιστα. Ἦθελε νὰ δι-
δάξῃ στὴν ἐλληνικὴ νεολαία ὅλα τὰ μυ-
στικά καὶ τὰ περίεργα τῆς ἀρχαίας συν-
τάξεως. Ἡ μόνη του φιλοδοξία ἦταν νὰ
μάθουν ὅλοι οἱ Ἕλληνες συντακτικὸ καὶ
νὰ πᾶσουν νὰ «σολοικίζουσιν»...
Καὶ ὅμως τὸ βιβλίον αὐτὸ ἔγινε πολυθό-
ρυβο καὶ κατέληξε στὸ τέλος νὰ γίνῃ ἓνα
σύμβολο!

Ἡ πολυχρόνια γοητεία τοῦ «Συντακτι-
κοῦ» τοῦ Κατεβαίνη στὰ σχολεῖα, καὶ ἡ
καθαρεύουσα καὶ ξερὴ γλῶσσα του, τὸ ἔ-
καμαν πασίγνωστο. Ἐγινε σύμβολο ξε-
ρῆς πολυμάθειας καὶ σχολαστικισμοῦ. Ὁ-
ταν ἦταν κανένας σχολαστικὸς, τὸν παρω-
μοῦσαν μετὰ τὸ «Συντακτικόν» τοῦ Κατε-
βαίνη. Καὶ ὅταν ἓνα βιβλίο ἦταν σχολα-
στικὸ καὶ ἀποξηραμένο, τὸ χαρακτηρίζαν
ὡς «Συντακτικόν» τοῦ Κατεβαίνη.

Μὰ τί ἦταν ἐπὶ τέλος αὐτὸ τὸ περί-
φημο «Συντακτικόν» τοῦ Κατεβαίνη καὶ
ποῖος ἦταν ὁ δημιουργὸς του;

— ΕΒ —

Τὰ περισσότερα διδακτικά βιβλία στὴν
Ἑλλάδα χρησιμοποιοῦνται στὰ σχολεῖα
γιὰ μικρὸ χρονικὸ διάστημα. Ἐγκρίνον-
ται γιὰ ἓνα ἕως πέντε χρόνια καὶ κυκλο-
φοροῦν περιωρισμένα. Κι' εἴπειτα ἐγκρί-
νονται ἄλλα καὶ πάλιν ἄλλα... Ἀντιθέ-
τως, τὸ «Συντακτικόν» τοῦ Κατεβαίνη ἐ-
χρησιμοποιοῦνται ἐπὶ σαράντα ὀλόκληρα
χρόνια στὰ Γυμνάσια. Καὶ ὑπῆρξε τὸ μό-
νο σχεδὸν βιβλίο ποῦ τὸ μεταχειρίστηκαν
οἱ μαθητὲς τῆς Ἑλλάδος γιὰ νὰ μάθουν
τὴν ἀρχαία Ἑλληνικὴ σύνταξη.

Τὸ «Συντακτικόν» τοῦ Κατεβαίνη ἐγρά-
φη τὸ 1880, ὅταν ὁ συγγραφεὺς του μό-
λις εἶχε γυρίσῃ ἀπὸ φιλολογικῆς σπουδῆς
ποῦ ἔκαμε στὴν Γερμανία.

Ὁ ἴδιος ὁ Κατεβαίνης, καθηγητὴς τό-
τε στὴν Ἀθήνα, τὸ εἰσέδωκε μετὰ ἐξοῆς
του. Ἡ ἐπιείκεια ἦταν ἀμφίβολη, γι-
ατὶ τὰ διδακτικά βιβλία εἰσάγοντο τότε
στὰ σχολεῖα ἐλεύθερα, γιὰ οἱ καμμιὰν ὑ-
πουργικὴν ἐγκρίση. Ὡστόσο, ὡς τότε δὲν
εἶχε τυπωθῇ κανένα συντακτικὸ
τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας, καὶ οἱ καθηγη-
τὲς κι' οἱ μαθητὲς ἐνοιῶνταν τὴν ἀνάγκη
ἐνὸς τέτοιου βιβλίου.

Ἔτσι τὸ 1881 ἐκυκλοφόρησε τὸ πρῶ-
το αὐτοῦ «Συντακτικόν» καὶ ἄρχισαν νὰ
μαθαίνουν συστηματικὰ πᾶς στὰ Γυμνά-
σια τὴν σύνταξιν τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς
καὶ τοὺς κανόνες τῆς. Μάλιστα στὸ συν-
τακτικὸ αὐτὸ ὑπῆσαν κανόνες καὶ παρα-
δείγματα ποῦ βεβαιῶν κλασσικά, ὅπως ἐ-
κείνο τὸ περίφημο παράδειγμα τοῦ ἀσυν-
δέκτου σνήματος: «Πλὴνθι, λίθι, κέρα-
μοι ἀτάκτως ἐρομένονοι» καὶ τὸ παράδει-
γμα τοῦ ὑπερβατοῦ: «Οἰμωγὴ εὐγλωτὴ
ὀλύντων ὀλυμένων...».

Τὸ 1885 γίνετο ὁ πρῶτος διαγωνισμὸς
τῆς ἐθνικῆς διδακτικῆς βιβλίων γιὰ
τὰ γυμνάσια. Σ' αὐτὸν ἐνεκρίθη κι' ἐβρα-

Τὸ βιβλίο ποῦ ἔγινε σύμβολο. — Πῶς ἐξεδόθη καὶ πῶς ἐθριάμβευ-
σε. — Διδακτικὸ βιβλίο τῶν Ἑλληνοπαίδων ἐπὶ 40 χρόνια! —
Ποῖος ἦταν ὁ Κ. Κατεβαίνης. — Ὁ ἑορτασμὸς τοῦ ἱωδίου του.
— Τελευταῖες ἀναλαμπές δόξης τοῦ συγγραφέως.

δεύθη μόνον τὸ «Συντακτικόν» τοῦ Κατε-
βαίνη.

Ἀπὸ τότε πᾶς ὑπογεωρικὸ τὸ βιβλίο
εἰσῆλθε σὲ ὅλα τὰ Γυμνάσια. Κι' ἐχρη-
σιμοποιήθη ἐπὶ σαράντα ὀλόκληρα χρό-
νια. Δυὸ γενεές ἐδιδάχθησαν ἀπὸ αὐτὸ
καὶ ἐτυραννίσθησαν μετὰ τοὺς κανόνες του!

Τὸ βιβλίο λοιπὸν, ἔγινε πασίγνωστο.
Ποῖος παλαιὸς γυμνασιόπαις δὲν θυμᾶ-
ται τὸ «Συντακτικόν» τοῦ Κατεβαίνη; Καὶ
πόσο λίγοι εἶναι ἐκεῖνοι ποῦ δὲν νοιώθουν
τρόμο καὶ οἶγος μετὰ τὴν φρικιαστικὴ ἀ-
νάμνησιν του;

— ΕΒ —

Ἀλλὰ ποῖος ἦταν αὐτὸς ὁ Κατεβαίνης
ποῦ τὸ βιβλίο του εἶχε τόσο θορυβητι-
κὴ ἐπιτυχία στὰ σχολεῖα μας; Ὅλοι ξέ-
ρουν τὸ ἔργο του, μὰ ἁπλῶς οἱ ξέροντες
ποῖος ἦταν ὁ δημιουργὸς τοῦ βιβλίου καὶ
τῶν... βασάνων του;..

Ὁ Κωνσταντῖνος Σ. Κατεβαίνης γεν-
νήθηκε στὸς Φούρνους τῆς Σάμου
τὸ 1845 καὶ πέθανε στὸν Λιμένα Βαθέος
τῆς Σάμου τὸ 1935. Ἐξῆς δηλαδὴ πλῆ-
ρη 90 γρόνια.

Τῆς πρώτης του σπουδῆς ὁ Κατεβαίνης
τὴν ἔκαμε στὸ Λιμένα Βαθέος τῆς Σάμου.
Καὶ ἦταν τυχερὸς νάναι μαθητὴς τοῦ
περιφημοῦ Κων. Κόντου, κατόπιν καθη-
γητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου. Ὁ Κόντος ἐ-
μύησε τὸν Κατεβαίνη στὴν Ἀττικὴν
ὁρθοέπειαν καὶ στὴν προσπάθειαν νὰ
ἐκναυρίσῃ τὴν γλῶσσαν μὲς στὸν καθαρὸ
καὶ γοῶς λαβὴ Ἀττικισμοῦ...

Μ' αὐτὴ τὴν οὐτοπία, καὶ ὁ Κόντος
καὶ ὁ Κατεβαίνης ἔζησαν ὅλη τους τὴν
ζωή... Μὰ ἡ γλῶσσα ἐπῆρε τὸν ἀντίθετο
δρόμο. Ἐτραβήξε φυσιολογικὰ πρὸς τὴν
δημοτικὴν.



Ὁ Κωνσταντῖνος Κατεβαίνης

Κατόπιν ὁ Κατε-
βαίνης εἶχε τὸν Κόν-
το καθηγητὴ καὶ στὸ
Πανεπιστήμιον τῆς
Ἀθήνας, ὅπου ἐφοί-
τησε. Ἀφοῦ ἐπῆρε
τὸ δίπλωμα τῆς φιλο-
σοφικῆς σχολῆς στὴν
Ἀθήνα ὁ Κατεβαί-
νης ἐπῆγε στὴν Γερμανία. Ἐκεῖ ἀσχολή-
θηκε ἰδιαίτερα μὲ τὰ γραμματικά. Τὸν
ἀπασχόλησε ἡ γραμματικὴ καὶ τὸ συν-
τακτικὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγρα-
φέων.

Κατὰ τὸ 1880, σὲ ἡλικία 35 γρονῶν,
ὁ Κατεβαίνης ἐγύρισε στὴν Ἀθήνα. Τότε
ὁ Κόντος τὸν ὑπέδειξε γιὰ καθηγητὴ στὸ
σημισμένο τότε Λύκειον Σιμοπούλου. Ἐ-
τσι ὁ Κατεβαίνης διωρίσθη καὶ ἀνέλαβε
τὴν διδασκαλία τῶν Ἑλληνικῶν στίς δύο
ἀνώτερες τάξεις τοῦ Λυκείου. Ἐκεῖ ὑ-
πηρέτησε πέντε γρόνια.

Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ἔγραψε κι' ἐ-
τύπωσεν ὁ Κατεβαίνης καὶ τὸ «Συντα-
κτικόν» του.

Τὸ 1885 ἔφισε τὸ Λύκειον Σιμοπούλου
καὶ ξαναγύρισε στὴν πατρίδα του Σάμον,
καὶ διωρίσθη ἐκεῖ Γυμνασιάρχης στὸ Πυ-
θαγόρειον Γυμνάσιον. Δέκα γρόνια εἰδί-
δαξεν ἐκεῖ καὶ διηύθυνε τὸ Γυμνάσιον.

Μὰ τὸ 1895 ἦλθε πάλιν στὴν Ἀθήνα
καὶ ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ἑθνικοῦ
Λυκείου. Τότε ὅμως, ἀρρώστησε καὶ ἔα-
ναγύρισε πάλιν στὴν Σάμον, ὅπου καὶ πάλιν
διωρίσθη Γυμνασιάρχης στὸ Πυθαγόρει-
ον Γυμνάσιον. Ἐκεῖ ὑπηρέτησε 27 ὀλό-
κληρα γρόνια ἀκόμη!

Τέλος τὸ 1922 ἀπεχώρησεν ἀπὸ τὴν ὑ-
πηρεσίαν, ἀφοῦ ἐργασίετο συνολικὰ λει-
τουργοῦς τῆς Μέσης Ἐκπαίδευσως ἐπὶ
52 γρόνια!

Ἐκτός ἀπὸ τὸ περίφημο «Συντακτι-
κόν» του ὁ Κατεβαίνης συνέγραψε καὶ
Γραμματικὴν τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς
καὶ ἰδιαίτερα τῆς Οὐρικῆς γλώσσας,
καὶ ἔκαμε καὶ ἀσκετὲς μεταφράσεις ἑο-
γων ἀρχαίων Ἑλλήνων ποιητῶν σὲ σύγ-
γρονους στίχους καὶ σὲ γλῶσσαν καθαρεύ-
ουσα. Τὰ ἔργα του ὅμως, αὐτὰ ἐλησμο-
νήθηκαν. Μόνον τὸ «Συντακτικόν» ἔζησε
καὶ τοῦ εἰσέδωκε τὸ θῶμα του.

Καὶ ἀφοῦ ἐπῆρε τὴν σύνταξιν του, ὁ
Κατεβαίνης καὶ μετὰ τὸ θανάτου του,
δηλαδὴ ἕως τὸ 1935 ποῦ ἀπέθανε σὲ ἡ-
λικία 90 γρονῶν ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐργά-
ζεται μετὰ τὴν διαύγεια τοῦ μυαλοῦ
του. Ἐκοῦσε ὡς τὰ τελευταῖα του μὴ
γαλήνια ζωὴ μέσα στὴν οἰκογένειάν
του, καὶ ἡ πρὸ ἀγαπημένη του συζῆτη-
σις ἦταν πάντα τὰ ζητήματα τῆς Ἑλλη-
νικῆς γραμματικῆς καὶ τοῦ ἐλληνικοῦ
συντακτικοῦ...

Πολλὲς φορές εἶδε στίς ἐφημερί-
δες ν' ἀναφέρεται τὸ «Συντακτικόν» του ὡς
παράδειγμα σχολαστικισμοῦ. Αὐτὸ δὲν
τὸν ἐπείραζε. Μόνον ἔχαμογελοῦσε καὶ
ἔλεγε:

— Εἶναι ἀσχετὸ καὶ ἡ ἀκριβὴς γνώσις
τῶν πραγμάτων σχολαστικισμὸς;

— ΕΒ —

Κατὰ τὰ τελευταῖα γρόνια τῆς ζωῆς
του ὁ Κων. Κατεβαίνης ἐνοιῶσε μὴ μὲ-
γάλη γοῶν. Τὴν 13 Δεκεμβρίου 1934,
ποῦ ἦταν ἡλικίας 86 γρονῶν τοῦ ἀπένει-
μαν οἱ συμπολίτες του Σάμου τιμητικὸν
ἐπῆλθο καὶ ὡμόθυμον ἐπιδημητικὴν γιορ-
τὴν γιὰ τὴν τιμὴν τῶν συγγραφέων τοῦ
περίφημου «Συντακτικοῦ».

Ἡ τελετὴ ἦταν ἀληθῶς μεγαλοπρε-

πῆς ἐν τῇ σεμνότητι τῇς, ὅπως ἔγραψαν
τότε οἱ ἐφημερίδες τῆς Σάμου, καὶ οἱ
ἀνθρώποι τῶν γραμμάτων καὶ τῆς διανο-
ησεως συνεκταράχθησαν στὴν σάλα τοῦ
Φιλολογικοῦ Συλλόγου «Πυθαγόρας». Ἡ
σάλα αὕτη εἶναι ἱστορικὴ γιὰ εἶναι ἡ
σάλα τῆς ἄλλοτε ἐθνικῆς τῶν Σαμίων
Συνελεύσεως. Ἡ συγκέντρωσις τοῦ κό-
σμου ἦταν ἀσφυκτικὴ.

Ὁ Κατεβαίνης ἐφύλασε στὴν συγκέν-
τρωσιν ἀκαμίας καὶ μὲ σταθερὸ βῆμα. Τὸν
συνάδεναν καὶ οἱ συγγενεῖς του. Ὁ κό-
σμος τὸν ὑπεδέχθη ὀρθῶς καὶ μὲ ζωηρὰ
χειροκροτήματα.

Τὸν προσεφώνησε τιμητικὰ ὁ πρόεδρος
τοῦ Συλλόγου «Πυθαγόρας» διηγετὸς
Βασίλειος Καριώτογλου καὶ κατόπιν ἐ-
διέδωκε ψήφισμα τοῦ Συλλόγου περὶ ἀ-
πονολογῆς ἐπῆλθο εἰς τὸν Κ. Κατεβαίνην
διὰ τὴν μακρὰν καὶ εὐδόκημον δρασίν του
ἐν τῷ σταδίῳ τῶν γραμμάτων.

Τὸ ἐπαλλο αὐτὸ, ποῦ προσεφώρησε τότε
στὸν Κατεβαίνην, ἦταν ἓνα ὀρειχάλκινον
ἀγαλματάκι ὕψους 30 ἐκατοστῶν τοῦ μέ-
τρου, ποῦ παρίστανε τὴν θεὰν τῆς σοφί-
ας Ἀθηνᾶ μετὰ τὸ δόρυ στὸ χέρι. Στὴν βά-
σιν τοῦ ἀγαλματιοῦ εἶχε χαραχθῇ ἡ ἐπι-
γραφή:

«Ἡ γενέτειρα Σάμος τιμῶσα τὸν σοφὸν
γυμνασιάρχην καὶ συγγραφέα Κωνσταν-
τῖνον Κατεβαίνην. 1934».

Κατόπιν ἐγκωμιάσαν τὸν Κατεβαίνην
καὶ τὸ ἔργο του μετὰ μεγάλους λόγους ὁ
Γυμνασιάρχης Ἐμ. Βασιανώλης καὶ ὁ
Σεβ. Μητροπολίτης Σάμου Εἰρηναῖος.

Ὁ Μητροπολίτης ἀφοῦ ἐγαράχησε
τὰ γλωσσικά γὰρσιματα τῶν συγγραφέων
ποῦ ἐυελέτησεν ὁ Κατεβαίνης, ἐτόνισε
ὡς ἐδωκυμένην ἀξίαν γραμματικὸν
ἔργον, δηλαδὴ τὸ «Συντακτικόν». Καὶ ἐ-
γαράχησε τὸ περίφημο βιβλίο: «εὐ-
χολον καὶ εὐμεταγείριστον κλῆμα τῆς
εἰσόδου εἰς τοὺς θεσσαυροὺς τῶν ἐλλήνι-
κῶν γραμμάτων».

Ἐπειτα ὁ Κατεβαίνης ἀπήντησε κι'
εὐχαρίστησε γιὰ τὴν τιμὴν. Καὶ ἡ γιορτὴ
ἐτελείωσε μετὰ γενικὸν χειροκροτήματα
τῶν ἀκοατῶν, ποῦ περνοῦσαν ἐμπρὸς ἀπὸ τὸν
γέρουτα Κατεβαίνην.

Ἔτσι πάλιν ἀπὸ τὸν θανάτου του ὁ Κα-
τεβαίνης ἐγγύρισε μὴ μὲν γοῶν, ἐ-
πειτα ἀπ' τὴν κατὰ τὴν γλῶσσαν μαθητῶν...

Ὁ Κατεβαίνης ἀπέθανε. Μὰ τὸ «Συν-
τακτικόν» του ἀπέμεινε σὲ ἓνα σύμβολο!

Φ. ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ



Ἡ δακτυλογράφος ἐπιστρέφει ἀπὸ τὴν
δεκαπενθήμερον θερινὴν ἀδείαν τῆς, καὶ βρί-
σκει τὸ γραφεῖο τῆς γεμάτο ἀπὸ ραβ-
δάσμινα.

Καὶ ἡ κακεντροειδὴς συνά-
δελφος:—Εὐτυχῶς, Ρίτα, ποῦ δὲν ἔ-
λειψες περισσότερα... Δὲν θάχαμε τόπο
νὰ τ' ἀκούσῃς...

Ἀμερικανικὰ ἀστυνομικὰ τοῦ Ντεκομπρά

Ὁ δόκτωρ Οὐίλλιαμ Μπάρνεϋ,
δίστημος Ἀμερικανὸς ποινικολόγος,
τιμοῦσε ἐκεῖνο τὸ θρόνον τὴν συν-
τροφία μας, καὶ ὅπως ἦταν φυσικὸ,
ὅλοι παρακολουθοῦσαμε μετὰ ἐνδιαφέ-
ρον τὴν ἀξιοπερίεργον ἱστορίαν του.
Τὸ πάθημα ἐνὸς μεγαλοτραπεζί-
τη τῆς Φινλαδέλφειας ποῦ μὲς διη-
γήθηκε, ἔκαμε τὴν κυρίαν νὰ γουρ-
λώσουν τὰ μάτια τους.

Ὁ κύριος αὐτὸς μεγαλοτραπεζί-
της ἐπρόκειτο νὰ λογοδοτήσῃ ἐκεῖ-
νες τὶς μέρες στὴν δικαιοσύνη γιὰ
τοὺς ἀνοήτους ἐρωτᾶς του μετὰ τὴν
γυναῖκα κάποιου μεγαλοβιομηχα-
νι συμματοῦ τῆς. Ὁ τελευταῖος
ὅς, ποῦ εἶχε ἀμφιβολίας γιὰ τὴν
πίστη τῆς συζύγου του, ἀνέβηκε σ'
ἐναν εἰδικὸ ἀστυνομικὸν τὴν παρακο-
λοῦθησεν τῆς. Κι' αὐτὸς ὁ ἀθέοφο-
βος ἔθεσε σ' ἐνέργειαν τὰ μεγάλα
μέσα. Ἀνεκάλυψε τὴν ἀπιστίαν τῆς
θυροφῆς κυρίας στὴν... κοιλίαν τῆς
πλάτης! Πράγματι κατὰ τοῦτο ν' ἀ-
νακαλύψῃ πᾶν σ' αὐτήν, μετὰ τὴν
τοῦ τετάτου καὶ πειπτοῦ σπον-
δύλου τῆς σπονδυλικῆς στήλης τῆς
ἀπίστου, τὰ δακτυλικά ἀποτυπώ-
ματα τοῦ ἐραστοῦ τῆς!

Τώρα, πῶς τὰ κατὰφερε, ὁ Θεὸς
κι' ἡ ψυχὴ του!

— ΕΒ —

Γιὰ ν' ἀποζημιώσῃ τὴν κυρίαν
τῆς συντροφίας ἐπειτα ἀπ' αὐτὴ
τὴν θλιβερὴν ἱστορίαν, ὁ δόκτωρ
Μπάρνεϋ, ὑπογεωρήθηκε νὰ μᾶς δι-
ηγῇ καὶ κατὰ εὐδοίαν, ἂν εἴναι
δυνατὸν ἐνὸς ποινικολόγου νὰ ἔχῃ
εὐθὺς ἀνέχοντα νὰ διηγῇ.

Ἀκούστε λοιπὸν, τί μᾶς διηγῇ:

— Ἐνὰ θρόνον, λένε ἤκουον σὲ
κάποιον ἀστυνομικὸν τιμήμα, ὅταν ἔα-
φινικά, μπῆκε ὁ φρουρὸς τῆς περὶ
φρεσίας ποῦ παρέδιδε ὑπηρεσίαν.
— Τίποτε νέο; τὸν ἐρώτησε ὁ
ἐπιθεωρητής.

— Τίποτε σοβαρὸ, μόνον ἓνας με-
θυσιμένος εἶναι ξαπλωμένος στὴν ὀ-
δὸν... πῶς τὴν λένε... Κονστούσκ'
στοί!...

— Πῶς τὴν εἶπες;
— Κονστούσκ'...

— Κάνε τὴν ἀναφορά σου!

Ὁ ἀστυνόμας κάθησε νὰ γράψῃ
τὴν ἀναφοράν... Δὲν υπορούσε ὁ-
μως, νὰ γράψῃ ὅσα τὸ ὄνομα τοῦ
δρόμου. Ἀδίκᾳ ἔβρισε καὶ ἔναξεν
νὰ τὸ κεφάλι του μετὰ ἀμνηγνίαν. Ἐ-
μεις δὲν υπορούσαμε νὰ τὸν βοη-
θήσουμε, γιὰτὶ ἀπλούστατα δὲν εἴ-
χαμε ξανακούσῃ αὐτὸ τὸ ὄνομα.
Ἐσωνικά τὸν εἶπαμε νὰ σηκώνεται
καὶ νὰ περῇ διὰ τῆς πόλεως. Ἐπειτα
ἀπὸ λίαν νύκτας γαρούμενος.

— Ἐλαβες πῶς γράφετε ὁ δρό-
μος; τὸν ἐρώτησε ὁ ἐπιθεωρητής.

— Ὅχι! Ἀλλὰ ὁ μεθυσιμένος
μου βοισκῶταν ἀκούει ξαπλωμένος
στὸ πεζοδρόμιον. Τὸν ἔβρισε λοιπὸν
ἀπὸ τὰ πόδια καὶ τὸν πῆλα στὸ
πεζοδρόμιον τοῦ διπλανοῦ δρόμου.
Αὐτὸς ἔβρισε πῶς γράφεται.

Καὶ ὁ ἀστυνόμας εὐχαριστήμε-
νος κάθησε γιὰ νὰ συμπληρώσῃ
τὴν ἀναφοράν του.

ΜΟΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Ἡ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ τῆς ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Ἡ Πολωνία, ὅπως ξέρουμε ὅλοι, εἶναι
μὴ πεδιάς, ὅπως τὸ λέει καὶ τὸ ὀ-
νομά της, προερχόμενο ἀπὸ τὸ πό-
λις, σλαβικὴ λέξις ποῦ σημαίνει πεδ.ἀς.

Κατὰ τὸν Μεσαίωνα καὶ στίς ἀρχαῖς
τῶν νεωτέρων χρόνων ἡ Πολωνία ὑπῆρ-
ξε ἓνα μεγάλο καὶ ἰσχυρὸ κράτος, κατὰ
τοὺς τρεῖς ὅμως τελευταίους αἰῶνες ὑ-
πέστη ἐπανειλημμένους καταστροφὰς ἀπὸ
τοὺς γείτονάς της.

Μέχρι τοῦ τέλους τοῦ 10ου αἰῶνος,
πρωτεύουσα τῆς Πολωνίας ὑπῆρξεν ἡ
Κρακοβία.

— ΕΒ —

Ἡ ἐκλογὴ τῶν πρώτων βασιλέων τῆς
Πολωνίας ἦταν ἀρκετὰ πρωτότυπη: ἡ
Δίαιτα—δηλαδὴ ἡ βουλὴ τῶν πρου-
γόντων—ἐξέλεγε τὸν πρὸ μνημονεύου καὶ
τὸν πρὸ γενναῖο ἀπ' ὅλους τοὺς Πολω-
νοὺς!

Μὴ μὲρα, μὴ ἀντιπροσωπεῖα τῆς Δι-
αίτης ἐφύλαξε στὴν Κρακοβία. Πρὶν
εἰσελθῇ στὴν πόλιν, συνήντησε ἓναν χω-
ρικὸν ποῦ καλλιεργοῦσε τὸ γοργόρι του.

— Σύντροφε, τοῦ εἶπαν ὑψηλὰ ξέρεις
ποῦ κάθεται ὁ Ἰωάννης Βενιάφσκι;

— Ἀφέντες μου, ἀπήντησεν ὁ χωρικός,
ἐγὼ εἶμαι αὐτὸς ποῦ ζητᾶτε. Σὲ τί υπο-
ρῶ νὰ σᾶς σκανὼ γοργόρι;

— Ἀποδεχόμενος αὐτὸ τὸ στέμμα —
εἶπε ὁ ἐπίσκοπος τοῦ Γκνέζου, ποῦ ἱπο-
τελοῦσε μέλος τῆς ἀντιπροσωπείας. Οἱ
Πολωνοὶ σᾶς ἐξέλεξαν γιὰ βασιλεῖα τους!

Ὁ Ἰωάννης Βενιάφσκι εὐχαρίστησε
τοὺς ἀντιπροσώπους, μοίρασε μαζὶ τοὺς
τὸ φτωγικὸ του γεῦμα, ἀν δὲν ἔβρισε γιὰ
τὴν Κρακοβία παρὰ ὅσον ἀφοῦ συνεπλή-
ρωσε τὴν καλλιέργειαν τοῦ ἀγροῦ του.

— ΕΒ —

Ἡ γενναϊότης τῶν Πολωνῶν εἶναι
παροιμιώδης. Περίφημοι εἶναι στὴν ἱστο-
ρίαν οἱ Δροεπανοφόροι τῆς Πολωνί-
ας, οἱ ἠρωικοὶ στρατιῶται τοῦ Κισιούσκου,
οἱ ὁποῖοι, μὴ ἔχοντες ὅπλα, προσπάθησαν
νὰ ὑπερασπίσων τὴν πατρίδα τῶν μετὰ
δραπέων των!

Καὶ παρὰ τὸν φτωγικὸ ὀπλισμὸν των,
κατὰ τοῦτο ἐπανειλημμένως νὰ ἀπο-
κρούσων τοὺς Ρώσους ἐκδρομείς.

— ΕΒ —

Ἡ καλὸς τῶν Πολωνῶν ἥρωας,
τοῦ Κισιούσκου

ΧΑΙΔΕΨΕ ΜΟΥ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Αθηναϊκόν μυθιστόρημα
τού κ. Χρ. Κ. Χαιροπούλου

Απὸ τὰ προηγούμενα

Ο Γιώργος Μαράλης, χωρισμένος με την γυναίκα του Ντόρα, πρόκειται να παντρευτεί την Σόφη Πετρίδη, μία δυστυχισμένη κοπέλλα που την περιμάζεψε από τον δρόμο. Μά συναντά ξαφνικά τη Ντόρα, και μέσα του ξαναζωντανεύει η παλιά του αγάπη. Η Σόφη το αντιλαμβάνεται.

22ον

ΔΕ μπορώ να σου απαντήσω, και να θέλω.

Μην ξεχνάς μόνο αυτό που σου είπα... Τίποτ' άλλο... Καληνύχτα...

—

Την άλλη μέρα, κατά τις δέκα, ενώ η Σόφη συγύριζε το σπίτι, χτύπησε το κουδούνι της εξώπορτας. Ανοίγοντας, ένοιωσε ένα δυνατό χτυποκάρδι: Μπροστά της, βρισκόταν η γυναίκα της Γλυφάδας! Η μικρή την ώδηγησε στο σαλονάκι, της πρόσφερε μία πολυθρόνα, και κάθησε κι' αυτή σε μιαν άλλη.

Ούτε η μία, ούτε η άλλη είχαν μιλήσει. Είχανε τόσα να πουν, κι' όμως, δεν ξέρανε πώς ν' άρχισουν. Στο τέλος, η Ντόρα έκοψε τη σιωπή που βάραινε άπάνω και στίς δυο σαν εφιάλτης:

—Ελπίζω, δεσποινίς, να θέλετε ν' αποφύγουμε στη συζήτηση πούχουμε να κάνουμε δι' προκαταρκτικά που επιβάλλουν οι τύποι, και να προχωρήσουμε στο θέμα που μ' έφερε σήμερα μπροστά σας...

Δεν έχω καμμιάν αντίρρηση... της αποκρίθηκε η Σόφη. Οι τύποι μπορούν να λείψουν από τη συζήτησή μας... Εκτός, βέβαια, από κάποιον έντελως άπαραίτητο: Τη σύστασή...

Η Ντόρα χαμογέλασε μελαγχολικά:

—Έχετε δίκιο... Η σύστασή μας, άλλωστε, έχει και κάποιαν άλλη σκοπιμότητα: Θα προχωρήσει τη συζήτησή μας αυτόματα, εκεί που θάτανε δύσκολο να την προχωρήσουμε μόνες μας...

—Ας συστηθούμε, λοιπόν: Σόφη Πετρίδη...

—Ντόρα Ζαφείρη... Το όνομά μου αυτό, φυσικά, δεν σάς λέει τίποτε... Κάποτε όμως, έδω και λίγα χρόνια, είχα ένα άλλο: Λεγόμουν Ντόρα Μαράλη...

Η Σόφη κιτρινί- νισε άπότομα, κι' έχωσε τὰ δάχτυλά της νευρικά μέσα στα χέρια της πολυθρόνας της.

—Μαράλη;... ψιθύρισε πολύ σιγά...

—Ναι... της άποκρίθηκε, άκόμα πιδ σιγά, η Ντόρα. Γυναίκα του Γιώργου...

Η Σόφη, στην άπότομη άποκάλυψη, ένοιωσε ένα ρίγος νά της διατρέχει τη ράχη: Ο κίνδυνος ήτανε μεγάλος, τερως από ό,τι τον είχε φανταστή...

Συνήλθε όμως γρήγορα, και κατά-

φερε νά μιλήσει, χωρίς ή φωνή της νά τρέμει:

—Σας άκούω, κυρία...

Η Ντόρα χαμήλωσε τὰ μάτια, σαν ένοχη:

—Νά μ' άκούσετε, είν' εύκολο... Εγώ είμαι δύσκολο να μιλήσω...

Πρέπει, όμως, να μιλήσω... Άπ' τη σημερινή μας συζήτηση, έξαρτάται ίσως ή εύτυχία όλων μας...

—Η ή δυστυχία...

—Γιατί τὸ λέτε αυτό;...

—Μά, είναι πολύ απλό: Είναι σπάνιες οι φορές που ή εύτυχία βρίσκεται στην αλήθεια... Συχνότερα, τὸ ψέμμα δημιουργεί την εύτυχία, ή την άτυπατή της εύτυχίας, που είν' έντελως τὸ ίδιο...

—Αν πρόκειται κανείς ν' άνοίξει τὰ μάτια του, για νά δει τη ζωή αλλοιώτικη από ό,τι την έπλασε ή φαντασία του, καλύτερα νά μείνει τυφλός... Αυτό όμως δεν έχει καμμιά σημασία: έξακολουθήστε...

Η Ντόρα την κύτταζε με συμπόνια:

—Πόσο τὸν αγαπάτε... ψιθύρισε.

Η Σόφη τίναξε περήφανα τις μπουκλές της:

—Δεν είμαι για νά με λυπάται κανείς επειδή τὸν αγαπῶ... εἶπε σταθερά. Τὸν αγαπῶ, ὅσο τίποτε στη ζωή, και δεν υπάρχει δύναμη πού νά με κάνει νά τὸν βγάλω άπ' την ψυχή μου... Με δλ' αυτά, θά τὸν στερηθῶ χωρίς κακία, αν αυτό θάναί για την εύτυχία τη δική του...

—Χωρίς κακία, ναί, συμφωνῶ... Χωρίς παράπονο όμως;...

—Γιατί νά παραπονεθῶ;... Συνήθισα νά ζῶ χωρίς εύτυχία... Ὡς τη μέρα που γνώρισα τὸ Γιώργο, ή ζωή δ' έμοιχε προσφέρει τίποτ' άλλο από λύπες... Ο Γιώργος μούδωσε μαζεμένη όλη τη χαρά πούχα στερηθῇ τόσα χρόνια... Η εύτυχία αυτή, κι' αν άκόμα σταματήσει, δέ μπορεί ποτέ νά ξεχαστῇ... Κι' αν άκόμα δεν υπάρχει τρόπος νά ζήσω μ' εύτυχία, άς ζήσω με την άνάμνησή της...

—Φτωχή μικρούλα...

Τὰ μάτια της Σόφης άστράψανε θυμωμένα:

—Σας τὸ ξανάπα: δέ θέλω νά με λυποῦνται... Κι' άπ' την περιφρόνηση, περισσότερα με πληγώνει ὁ οίκτος...

—Δέ σάς λυπάμαι... Η περιφρωσή σας, μονάχα, είναι τόσο συμπαθητική, που φέρνει αὐθόρμητα τὰ δά-

κρυα στὰ μάτια μιάς γυναίκας... Καί μάλιστα, μιάς γυναίκας, πούχει στενὸτατη ψυχική συγγένεια μαζί σας, άφού έχει υποφέρει σαν και σάς και για τὸν ίδιον άντρα...

—Αλήθεια;... Έχετε υποφέρει και σεις για τὸ Γιώργο;

Η Ντόρα σκούπισε ένα φευγαλέο δάκρυ.

—Οι άντρες, Σόφη — άφίστε νά σάς πῶ με τ' όνομά σας... — έχουνε πάντα τη γνώμη πὼς όλα τὸς τὰ χρωστάμε, και δέ μās χρωστοῦν αυτοί τίποτε... Σ' αυτό ίσως φταίει ή κοινωνική αντίληψη, που τὸς έχει κάνει προνομιοῦχους και μās έχει κάνει θύματα... Ο άντρας επιτρέπεται νά πετάει άπ' τη μιά στην άλλη, κι' ή γυναίκα του επιβάλλεται νά τὸν περιμένει με ύποταγή κτήνους, ή, καλύτερα, πλάσματος που δέ νοιώθει αγάπη στην καρδιά του... Κι' αν όμως αγαπάς;... Κι' αν υποφέρει άβάσταχτα;... Αυτό δεν έχει καμμιά σημασία: Η ίδιουσυγκρασία της επιβάλλει την ύποταγή και τη μοιρολατρεία... Κι' αν τύχη καμμιά φορά κι' επαναστατήσει; Αλλοίμονό της: Θά την κυνηγήσουνε σά σκυλιά λυσσασμένα οι άνθρωποι με τις άυστηρές άρχές και την άλύγιστη ήθική, για νά την έξαναγκάσουνε νά κρυφτῇ μέσ' στην άτιμία, μέσα στη λάσπη, μέσα στη ντροπή! Τὸ πέσιμο μιάς γυναίκας, έχει πάντα την αἰτία του στη θηριώδη άυστηρότητα της κοινωνίας, που δεν άνέχεται τίποτ' από τη γυναίκα, κι' όλα νά άνέχεται από τὸν άντρα...

Η Σόφη την κυττούσε προσεχτικά, σχεδόν συγκινημένα:

—Φαίνεται πὼς έχετε πολύ ύποφεί στη ζωή σας... της εἶπε.

—Δέ θά στὸ κρύψω, μικρή μου Σόφη, γιατί ήρθα με τη διάθεση νά μὴ σου κρύψω τίποτα: Ο πόνος μου, ὁ μοναδικός, ὁ άβάσταχτος, είχε την ίδια πηγή με την εύτυχία μου. Ο ίδιος άνθρωπος πούξερε νά μου άνοίγει πληγές, ήξερε και νά τις κλείνει μ' ένα βλέμμα του, μ' ένα γάδι του, μ' ένα φίλι του... Τὸν πήρα ύστερ' από ένα φοβερόν έρωτα, που ήταν ὁ πρῶτός μου έρωτας... Οι συγκινήσεις που μούδωσε, ήταν οι πρῶτες κι' οι μοναδικές... Αφού παντρεφτῇκαμε, ήρθε στιγμή που νόμισα πὼς ή αγάπη μου γι' αυτόν είχε πεθάνει... Ήταν οι στιγμές, που την καρδιά μου την έπνιγε, σαν άσφυχτικό δηλητήριο, ή ρουτίνα... Ερχόταν όμως κάτι, που μού προκαλούσε την έντύπωση πὼς κινδύνευα νά τὸν χάσω, κι' άμέσως τότε ξαναζωντάνευε ή αγάπη μου, κι' ή νερκωμένη μου καρδιά ξαναχτυπούσε με λαχτάρα... Όχι, ποτέ δεν έπαψα ν' αγαπῶ τὸ Γιώργο...

—Και... τὸν αγαπάτε ακόμα...

Η φωνή της Ντόρας έκανε λίγα δευτερόλεπτα για νά ξανακουστῇ:

—Δεν άξίζει τὸν κόπο νά τὸ κρύψω... Είν' ὁ μοναδικός άντρας στη ζωή μου... Η άνάμνησή του με κράτησε ψηλά τρία χρόνια τώρα που ζῶ μακριά του, γιατί πάντα διατηρούσα την έλπίδα πὼς θάρχότανε μιά μέρα που θά τὸν ξανάβρισκα και θά με ξανάβρισκε, κι' ήθελα τη μέρα εκείνη νά πέσω στην άγκαλιά του χωρίς νά κοκκινίζω... Προχτές τη νύχτα, που ξαφνικά τὸν είδα



Η Σόφη ώδήγησε τη Ντόρα στο σαλονάκι και της πρόσφερε μιά πολυθρόνα.

μπροστά μου, στη Γλυφάδα μαζί σου, ένοιωσα ένα φοβερό καρδιοχτύπι: Άρά γε, θά μπορούσα νά τὸν ξανάβρω; Κυττάζοντάς σε, είχα τη συνείδηση πὼς αυτό ίσως θάταν άδύνατο... Για μιά στιγμή, έλπισα πὼς ὁ Γιώργος είχε στὸ πλευρό του μιά γυναίκα, που άποτελούσε μιά περιπέτεια περαστική... Όταν όμως σέ πρόσεξα, ή έντύπωσή μου άλλαξε... Κι' είχα τη συνείδηση πὼς ὁ Γιώργος ήτανε κάτι περισσότερο χαμένος για μένα: Ήταν άπαγορευμένος!...

—Τί σάς έμποδίζω εγὼ νά ξαναζη- σετε μαζί, μιά κι' αγαπιόσαστε;...

Η φωνή της Σόφης ήταν υπόκωφη. Σά νά μὴν την άκουσε, ή Ντόρα συνέχισε:

—Μέ τὸ καρδιοχτύπι αυτό, τοῦ τηλεφώνησα χτές, στὸ γραφείο του... Δέ σου κρύβω πὼς τοῦ γύρεψα εγὼ ή ίδια νά τὸν δῶ... Και τὸν είδα, πραγματικά, χτες τὸ άπόγευμα...

—Τόξερα! ψιθύρισε βραχνά ή Σόφη.

—Άκουσε, Σόφη — με νά σου μιλήσω, ὅπως θά μιλούσα σέ μιά φίλη μου, σέ μιαν άδελφή μου: Δεν είμαστε αντίζητες... Δεν έκανα τίποτα που νά με κάνει νά κοκκινίζω μπροστά σου...

—Γιατί νά κοκκινίζετε; Έχετε δικαίωματα, είσατε πιδ παληά από μένα στη ζωή του... Εγὼ τί είμαι γι' αυτόν; Στὸ δρόμο με βρήκε, και στὸ δρόμο θά ξαναγυρίσω, όταν μ' άφίση...

—Μὴ μιλάς έτσι, Σόφη... Έχεις δικαίωματα, και δικαίωματα που δέ μπορεί νά τ' άρνηθῇ κανένας: Είσαι τὸ παρὸν γι' αυτόν...

—Κι' είσατε τὸ παρελθόν... Έχετε όλη τη γοητεία... Ούτε στιγμή δεν έπαψε νά σάς νοσταλγῇ και νά σάς αγαπά...

—Ανοησίες!

Η Σόφη χαμογέλασε θλιβερά:

—Έπρεπε νά τὸν βλέπατε προχτές και χτές...

—Εἶται είν' ὁ Γιώργος... Η καινούργια έντύπωση είναι γι' αυτόν έντονη κι' ισχυρή... Είναι ὁ άδιόρθωτος λάτρης τοῦ καινούργιου. Όταν τὸ καινούργιο παληώση, τότε τὸ περιφρονεί, και ζητάει ξανά τὸ καινούργιο...

—Σας αγαπάει...

—Δεν τὸν ξέρεις ὅπως εγὼ, κι' οὔτε έχεις υποφέρει τις ταπεινώσεις που τράβηξα... Ήρθε στιγμή, που δεν ήμουν τίποτα γι' αυτόν, κι' άς ήταν αυτός τὸ πᾶν για μένα... Κι' αυτό, γιατί ήμουν δική του, και γιατί είχα παληώσει... Μόλις με διεκδικούσε, ή νόμιζε πὼς με διεκδικούσε, ζυπνούσε πάλι τὸ ένδιαφέρον του για μένα, στιγμήαίο και συμπτωματικό όμως, για νά ξανασύσει μόλις έπαυε νά με διεκδικῇ, κι' άποχτούσε την πεποίθηση πὼς ήμουν, κι' έμενα κτήμά του... Νά, και τώρα τὸ ίδιο: Με ξανάδε, τοῦ φάνηκε σαν κάτι καινούργιο, και με θέλει... Ὡσπου νά με ξαναποκτήσει... και νά ξαναπαληώσω...

—Ο Γιώργος σάς αγαπάει... Και δεν έπαψε οὔτε στιγμή νά σάς αγαπά... Ρωτάτε και μένα, που ζῶ τόσους μήνες μαζί του: Ποτέ δεν ήταν τόσο άναστατωμένος, ὅσο προχτές κι' χτές... Δεν ξέρω ποιες αἰτίες σάς κάνανε νά χωρίσετε; Εκείνο μονάχα που ξέρω, είναι ὅτι ὁ Γιώργος είναι νεμάρτος από σάς, άπ' την άνάμνησή σας, άπ' τη ζωή σας που περάσατε ένωμένοι... Αν είσατε καινούργια περιπέτεια, θάλεγα πὼς είν' άστατος, και θά πῶ...

νά τοῦ περάσει ὁ ένθουσιασμός για την καινούργια γυναίκα που θά τὸν εἴχε συγκινήσει, ὅπως κάνατε ίσως και σεις άλλοτε... Είσατε, όμως, μιά γυναίκα που θάπρεπε νά την εἴχε χορτάσει, άφού είσατε γυναίκα του τόσα χρόνια... Τὸ σημερινό του ξαναγύρισμα, μιά και δεν είναι, και δέ μπορεί νάναί, ένθουσιασμός, είν' έρωτας... Μοῦ έμπιστευθήκατε πρίν, ὅτι, προχτές στη Γλυφάδα, όταν μ' είδατε στὸ πλευρό του, έλπίσατε πὼς θά ήμουν μιά περιπέτεια περαστική; σάς ὁμολογῶ, με τη σειρά μου, ὅτι κι' εγὼ, όταν παρακολούθησα προχτές τις ματιές τοῦ Γιώργου και τις είδα καρφωμένες επάνω σας, έλπισα, χωρίς όμως και νά τὸ πολυπιστεύω, πὼς ήταν ένας στιγμήαίος του ένθουσιασμός για μιαν ὡραία γυναίκα... Μιά κι' έχετε όμως ὅλο αυτό τὸ δημιουργημένο παρελθόν μαζί του, τέλειωσε: πρέπει εγὼ νά φύγω άπ' τη μέση... Περισεύω... Και θά φύγω!

Η Ντόρα της έπιασε τὰ χέρια: —Όχι! Δέ θά φύγεις... Δεν έχεις δικαίωμα νά φύγεις... Κι' άλλωστε, φεύγοντας, δεν πρόκειται ν' αλλάξει, στὸ καλύτερο ή στὸ χειρότερο, τη σημερινή κατάσταση: Εγὼ δεν πρόκειται νά ξαναγυρίσω ποτέ κοντά στὸ Γιώργο... Αυτό ήρθα νά σου πῶ σήμερα...

Η Σόφη πετάχτηκε άπ' τη θέση της.

—Θά ξαναγυρίσετε, γιατί είν' ή θέση σας κοντά του... Έσεις είσατε ὁ έρωτάς του, έσεις θά τοῦ ξαναδώσετε όλες τις παλιές συγκινήσεις πουχε στερηθῇ, κοντά σας θά ξαναγίνῃ εύτυχισμένος... Αν δεν έρχόσαστε έσεις σήμερα, θάψαχνα εγὼ νά σάς βρῶ, και θάρχόμουν νά σάς παρακαλέσω νά ξαναζήσετε μαζί του... Η θυσία σας θάναί άνώφελη — άφίνω, που θυσιές εγὼ δεν δέχομαι...

Η Ντόρα της χάιδεψε τὰ μαλλιά:

—Τὸ ξέρω, τὸ καταλαβαίνω πόσο είσαι περήφανη! κι' οὔτε θέλω, οὔτε μοῦ πέρασε από την ιδέα νά μειώσω τὴν περηφάνειά σου... Δεν είναι θυσία, όμως, αυτό που σου προτείνω: είναι άνάγκη... Στὸ τέλος, τὸ ζητάει κι' ή κοκετταρία μου: Είναι μοιραίο, μόλις με ξαναποκτήσει, νά με βαρεθῇ... Μὴ μοῦ επιβάλλεις αυτόν τὸν έξευτελισμό...

—Και μοῦ επιβάλλετε σεις τὸν έξευτελισμό νά μείνω στὸ πλάι του, τώρα, που ή ψυχή μου όλη θά πετάει σέ σάς;... Τούλάχιστον, έσεις, έχετε τὸν κίνδυνο νά σάς βαρεθῇ άργότερα... Ξέμενα μ' έχει βαρεθῇ από τώρα... Όχι, κυρία! μὴν έπιμένετε, γιατί θά νομίσω πὼς θέλετε νά μ' έξευτελίσετε... Και δεν άξίζω τέτοιον έξευτελισμό...

Η Ντόρα κύτταζε τη Σόφη με θαυμασμό: —Όσο μιλούσε, τὰ μάτια της λάμπανε, τὰ μαλλιά της είχαν άναστατωθῇ, και τὰ μάγουλά της ήτανε κατακόκκινα. Τὸ στήθος της άνεβοκατέβαινε λαχανιασμένα,

(Συνέχεια στὸ άκόλουθο)

Πώς ορίζεται ο σύγχρονος πόλεμος

Παντσερντιβιζιόνεν

Τόν λόγον έχουν οι μηχανές

Η πρώτη σκηνή του πολεμικού δράματος επαίχθη στις Πολωνικές πεδιάδες, με πρωταγωνιστή τις περίφημες μηχανοκίνητες γερμανικές μεραρχίες, τις παντσερντιβιζιόνεν.

Οι μεραρχίες αυτές, χάρις στα μηχανικά μέσα που διέθεταν, κατόρθωσαν να διασπάσουν την πολωνική αντίσταση, να προελάσουν ραγδαία στην ξένη χώρα, αδιαφορώντας για τα έχθρικά στρατεύματα που άφιναν πίσω ή στα πλευρά των, και να καταλάβουν εντός δέκα ημερών όλα τα έχθρικά κέντρα των συγκοινωνιών, των μεταφορών και της διοικήσεως, πριν προφθάση καμιά καλή να επιστρατευθεί ο πολωνικός στρατός.

ΠΟΤΕ ΕΝΕΦΑΝΙΣΘΗ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΤΑΝΚΣ

Το κύριο χαρακτηριστικό γνώρισμα των μηχανοκίνητων μεραρχιών είναι η χρήση των θωρακισμένων αυτοκινήτων, των γνωστών με το αγγλικό τους όνομα «τάνκς». Ο στρατός δεν επιτίθεται ούτε προχωρεί πεζή, αλλά μέσα σε εκατοντάδες θωρακισμένων αυτοκινήτων, που το κάθε ένα τους φέρει και ένα ή περισσότερα πολυβόλα. Συγχρόνως, και το πυροβολικό δεν σύρεται από άλογα, αλλά είναι κι αυτό τοποθετημένο επάνω σε αυτοκίνητα σαν κι αυτά. Απαραίτητα συμπληρώματα της μηχανοκίνητης μονάδας είναι τα τάγματα μοτοσυκλετιστών και τα αεροπλάνα.

Τα θωρακισμένα αυτοκίνητα δεν εφευρέθηκαν τώρα ως πολεμικό όπλο. Για πρώτη φορά τα χρησιμοποίησαν οι Άγγλοι στα 1916 κατά την μάχη του Σόμ. Ο αριθμός όμως των τάνκς δεν ήταν αρκετός, η ταχύτητά τους ήταν μικρή και έτσι το αποτέλεσμα που επέτυχαν από την χρησιμοποίησή τους νέου όπλου δεν ήταν διόλου εκείνο που περίμεναν. Ωστόσο, οι Άγγλοι δεν άπεγοητεύθηκαν. Επέμειναν, έτελειωσαν ωρισμένα μειονεκτήματα των τάνκς, και στα 1917 τα χρησιμοποίησαν σε μεγάλη κλίμακα. Οι γερμανικές στρατιές έναντι των οποίων έστράφη η επίθεση των μηχανοκίνητων αυτών τεράτων, υπέστησαν σοβαρές ζημιές και υπεχώρησαν ενώπιον των θηρίων αυτών της 'Αποκαλύψεως. Ταχύτατα όμως βρέθηκε το μέσο ν' αποκρουσθούν. Τα πρώτα αυτά τάνκς υπερόψαν ακόμη πολύ και έτσι οι Γερμανοί μπόρεσαν να εξουδετερώσουν την δράση των, με ειδικά όπλα που έφτιαχναν από πολύ κοντά ειδικά έκρηκτικά βλήματα. Συγχρόνως, άρχισαν να κατασκευάζουν παγίδες, μέσα στις οποίες έπεφταν τα τάνκς και δεν μπορούσαν να βγούν.

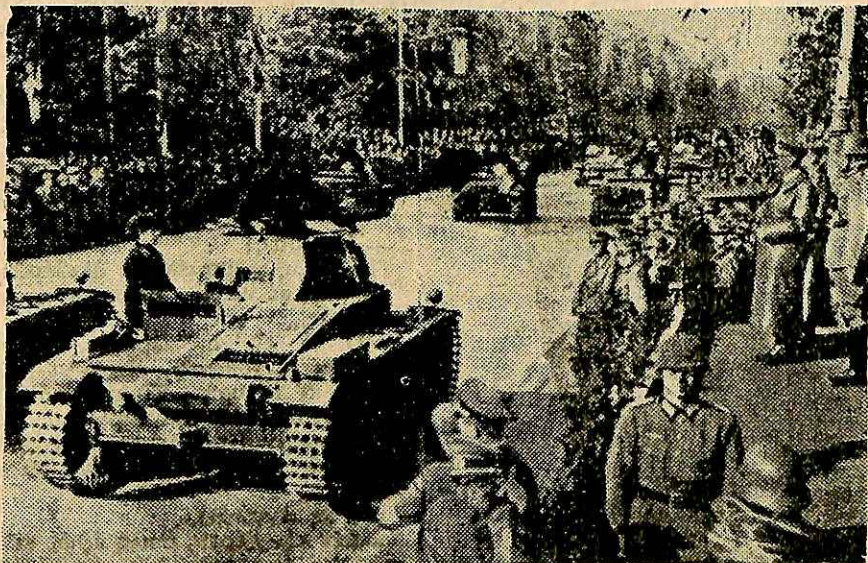
ΤΑ ΘΩΡΗΚΤΑ ΤΗΣ ΞΗΡΑΣ

Έν τούτοις, οι σύμμαχοι έξηκολούθησαν να τελειοποιούν το νέο όπλο. Τότε, για πρώτη φορά, ο Ουίνστον Τσώρτσιλ, πρώτος Λόρδος του Ναυαρχείου τότε και τώρα, εξέφρασε την ιδέα να κατασκευασθούν τεράστια θωρακισμένα αυτοκίνητα, σαν μικρά φρούρια, τα οποία ωνόμαζε «θωρηκτά της ξηράς».

Εκείνος όμως που κατόρθωσε να τελειοποιήσει το όπλο αυτό, να το συστηματοποιήσει και να το καταστήσει εξαιρετικά επικίνδυνο, υπήρξε ο Γάλλος ταγματάρχης 'Ετιέν. Ο εξαιρετικός αυτός αξιωματικός του

ματα παρατεταγμένα σε άλλα πάλι ληλες σειρές, έκαμαν μεγάλη θραύση στον έχθρο. Ο ταγματάρχης 'Ετιέν που έλαβε κι' αυτός μέρος στη μάχη και έμελέτησε την διεξαγωγή της, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι παρίστατο ανάγκη ολόκληρο το πεζικό να έφοδιασθή με τάνκς, ελαφρότερα βέβαια από τα τάνκς του πυροβολικού, καθώς και με μοτοσυκλέτες, πάνω στις οποίες θα υπήρχε και ένα αυτόματο μυδραλλιοβόλο.

Αυτή η σκέψη της γενικής μηχανοκίνησεως ως του στρατού, τόσο του πυροβολικού όσο και του πεζικού, είναι η άρχικη ιδέα που



Οι παντσερντιβιζιόνεν παρела ύνουν πρό του καγκελλαρίου Χίτλερ μεσα στην Βαρσοβία.

μηχανικού, έμελετοόσε από τις άρχες του πολέμου τον τρόπο με τον οποίο θα ήταν δυνατό το πυροβολικό ν' ακολουθή αμέσως το πεζικό στην προέλασή του, και μάλιστα να προηγείται ει δυνατόν και να ξεκαθαρίζει το έδαφος, ελευθερώνοντας τον δρόμο. Υπέβαλε λοιπόν Ιεραρχικώς ένα σχετικό σχέδιο στις άρμόδιες υπηρεσίες, οι οποίες όμως δεν του έδωσαν καμμία σημασία και καμμία άπάντηση. Ο 'Ετιέν ωστόσο έξηκολούθησε τις μελέτες του, κατέληξε στο συμπέρασμα του θωρακισμένου αυτοκινήτου, και το 1915 υπέβαλε νέες προτάσεις στον άρχιστάτηγο Ζώφρ. Με την βοήθεια του άρχιστατήγου, ο 'Ετιέν κατόρθωσε να παρουσιάσει στην μάχη του Μπέρν-ω-Μυάκ, την 16 'Απριλίου 1917, τα περίφημα βαρέα θωρακισμένα άρματα επιθέσεως, τύπου Σινάντερ. Τα άρματα που έλαβαν μέρος στην μάχη εκείνη ήταν πρωτοφανή όχι μόνο για την θωράκισή τους, αλλά και για τον αριθμό τους, 197 άρ-

μάχησαν στις σύγχρονες παντσερντιβιζιόνεν. Δεν πρόφτασε όμως να εφαρμοσθή στον προηγούμενο πόλεμο.

ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ ΚΑΙ ΠΟΛΩΝΙΑ

Ήλθε έπειτα η έποχή του άφοπλισμού. Έτσι φθάνομε στο έτος 1930, όποτε η Γερμανία εμφανίζει τις πρώτες μηχανοκίνητες φάλαγγες. Οι φάλαγγες αυτές αποτελούνται από ελαφρές εύκολοκίνητες και ταχύτατες θωρακισμένες μηχανές, το πάχος του θώρακος των οποίων κυμαίνεται από 7 έως 13 χιλιοστά μετρα. Τα άρματα αυτά έδοκιμάσθησαν για πρώτη φορά κατά τον Ισπανικό πόλεμο και έδωσαν σημαντικά άποτελέσματα.

Εκτοτε, όλοι οι στρατοί απέδωσαν μεγάλη σημασία στο όπλο αυτό. Τις ελαφρές μονάδες ακολουθήσαν οι βαρύτερες και σήμερα τα τάνκς, ελαφρά και βαρέα, διαδραματίζουν τον σπουδαίο ρόλο που είδαμε στην Πολωνία.

Διοθηματικό ζήνημα

Αποχαιρετισμός

Η γενική έπιστράτευση είχε κηρυχθή. Ο Πάλ είχε είκοσιτέσσερες ώρες προθεσμία να παρουσιασθή στο σώμα του, και η άπόσταση ήταν αρκετά μεγάλη.

Σε λίγο ήταν έτοιμος. Φορώντας τα στρατιωτικά του ρούχα, έμφανίστηκε στο κατώφλι του σπιτιού, όπου περιμεναν οι γονείς του για να τον καμαρώσουν. Ήταν περήφανος μέσα στην καινούργια του στολή.

Η μητέρα του, σιγοκλαίωντας, τον έσφιξε στην άγκαλιά της. Ο πατέρας του τον κύτταξε, ξερόβηξε για να πνίξη έναν λυγμό, σκούπισε κάποιο δάκρυ που αλύακωνε τα ρυτιδωμένα μάγουλά του, κι' έπειτα από λίγη ώρα είπε με φωνή στην οποία προσηλάμβανε με δώση ένα τόσο ψυχραιμίας:

—Λοιπόν, Πάλ... Έχεις κάμποσο καιρό ακόμα! Δεν θα πιάς ν' αποχαιρετίσης τους φίλους σου;

—Και βέβαια θα πάω! άπάντησε εκείνος.

Μισόκλεισε τα μάτια, χτύπησε τις φτέρνες των ποδιών του, για να πάρη στάση προσοχής, χαμογέλασε, και σιγοψιθυρίζοντας κοροϊδευτικά «έν - δυό! έν - δυό» που έκανε τους γέροντες να χαμογελάσουν, άπομακρύνθηκε.

— — —

Μόλις ο Πάλ βρέθηκε μακριά από το πατρικό του σπίτι, το χαμόγελό του έσβυσε μονομιάς. Κάποια βαθεία θλίψη άπλώθηκε στο νεανικό του πρόσωπο. Θυμήθηκε την 'Ανριέττα, την όμορφη ξανθομαλλούσα κόρη των Φρανσί.

Η 'Ανριέττα ήταν όμορφη, περήφανη, έγωίστρια και έιπασμένη. Σωστό άγριοκάτσικο. Κορόιδευε τον Πάλ και την παρέα του διαρκώς. Δεν άφινε εύκαιρία να μην διααλάγη, γελώντας, πώς ο Πάλ ήταν έρωτευμένος μαζί της, ξετρελαμένος ολότελα, έτοιμος να πέση από τον ψηλό γκρεμό του χωριού, αν εκείνη του το ζήτηόσε.

Ο Πάλ τα έπληροφορείτο όλα αυτά, αλλά δεν έλεγε τίποτε. Άγαπόσε πραγματικά την 'Ανριέττα, μ' όλο το πάθος της νεότητος του και της άπλοϊκής παιδιαστικής ψυχής του, και η συμπεριφορά της αυτή, τον έκανε να υποφέρει τρομερά, γιατί ένόμιζε πώς μέσα στα λόγια αυτής που έπρόφερε γι' αυτόν η 'Ανριέττα, κρυβόταν η περιφρόνηση. Γι' αυτό και ποτέ δεν είχε τολμήσει να της μιλήσει για το άισθημά του.

— — —

Ο Πάλ είχε φθάσει στο σπίτι των Φρανσί. Σταμάτησε λίγο έξω, σαν να ζητούσε να συγκεντρώσει όλη του την ψυχραιμία, και κατόπιν έσπρωξε την αλόπορτα, διέσχισε την σύλη με μεγάλα βήματα, έβαλε τον σωστό της πόρτας χωρίς να χτυπήσει και βρέθηκε μέσα στο σαλόνι.

—Γεια σας! φώνησε.

Μέσα στο μισοσκούραδο είδε τον γέρω Φρανσί, την γυναίκα του και

τον μεγάλο τους γιο, να συζητούν, σιωπηλά και με χειρονομίες, σαν νασαν βουβόι. Κάθησε σ' ένα πέτρινο ντιβάνι, όπως έκανε συχνά. Η 'Ανριέττα δεν ήταν σπίτι.

—'Ωστε φεύγεις κι' εσύ Πάλ; μουμούρισε έπειτα από κάμποση ώρα ο γέρω Φρανσί.

—Βέβαια. Γι' αυτό ήλθα να σας άποχαιρετώ.

—Μπράβο, παιδί μου! Να δείξης πώς είσαι άντρας...

Ο Πάλ ώστόσο δεν άκουε. Άναρωτιόταν αν θάέλεπε την 'Ανριέττα προτού φύγει.

— — —

Η συζήτηση είχε γίνει άνιαρή. Ο Πάλ άρχισε να στενοχωρείται. Η 'Ανριέττα δεν φαινόταν ακόμη. Οι ρυθμικοί χτύποι του ρολογιού τον έκαναν ν' αγωνιά. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά. Οι φλέβες του φούσκωναν. Τέλος, σηκώθηκε άποτομα και είπε:

—Λοιπόν, φεύγω...

—Μείνε ακόμα λίγο, έκαμε ο γέρω Φρανσί. Νά... όπου νάναι θάβη κι' η 'Ανριέττα...

Εκείνη τη στιγμή άκούσθηκε θόρυβος στην κουζίνα.

—Είναι η 'Ανριέττα, είπε η γρηά Φρανσί.

Η πόρτα άνοιξε και η 'Ανριέττα παρουσιάσθηκε με σηκωμένα τα μανίκια στα μπράτσα της, άχτένιστη, κρατώντας ένα μήλο με το ένα της χέρι και σκουπίζοντας το άλλο στην ποδιά της.

—Μπα!... φεύγεις και σύ, Πάλ, είπε με συγκίνηση που δεν μπορούσε να κρύψει.

—Ναι! άπάντησε εκείνος ξερά.

—Πότε;

—Απόψε!

Η καρδιά του Πάλ χτυπούσε τώρα δυνατότερα. Φοβήθηκε μήπως δεν μπόρεση να κρύψει τη συγκίνησή του κι' έβιάστηκε να φύγει.

Αποχαιρέτησε και βγήκε έξω.

Ο γέρω Φρανσί και η 'Ανριέττα τον συνώδευσαν ως την πόρτα του δρόμου. Την στιγμή που την άποχαιρετούσε, συνάντησε για πρώτη φορά το βλέμμα της. Η καρδιά του σκίρτησε: Μέσα στο βλέμμα εκείνο διέκρινε κάτι το άγνωστο ως τότε γι' αυτόν. Καταλάβαινε καλά τί έσήμαινε και τί έζητούσε το βλέμμα της νέας: Ένα λόγο αγάπης, ένα λόγο συγγνώμης. Δεν ήταν πια το άγριοκόριτσο. Μπροστά του έστεκε γεμάτη συγκίνηση ή γυναίκα που άγαπά. Μά δχι... εκείνος δεν θα την συγχωρούσε: Τόσον καιρό τον κορόιδευε. Τώρα πια έφευγε, ήταν πια άργά. Ήθελε να φανή αδιάφορος. Δεν έννοούσε, την τελευταία εκείνη στιγμή, να φανή άδύνατος. Έφερε το χέρι στο πηλήκιο, έκαμε άπότομη μεταβολή κι' άπομακρύνθηκε με στρατιωτικό βήμα.

Τα βήματα του άκούγονταν τώρα βαρεία, καθώς άπομακρυνόταν στο πλίκιστρωτό.

Ξαφνικά σταμάτησε... Η συγκίνηση τον έπνιγε.

Η καρδιά του πήγαινε να σπάσει. Τάχα, θα ξανάέλεπε ποτέ το κορίτσι εκείνο, που τόσο είχε αγαπήσει;

Έστρεψε μηχανικά το βλέμμα και κύτταξε πίσω. Η 'Ανριέττα στεκόταν ακόμα στο κατώφλι της έξω-θυρας. Μόλις τον είδε πώς γύρισε το βλέμμα, σήκωσε το χέρι της και το κίνησε σε τελευταίο άποχαιρετισμό. Ο Πάλ δεν μπόρεσε να συγκρατηθή. Γύρισε πίσω κι' άρχισε να τρέχει μ' όλη του τη δύναμη. Σε λίγο βρισκόταν κοντά της. Την άγκάλιασε και την φίλησε στο μέτωπο... Εκείνη δεν έφερε αντίσταση...

Και ο Πάλ, έπειτα από λίγη ώρα, άργά, χαρούμενος, με σταθερό το βήμα, πήρε το μακρινό μονοπάτι κι'



Η 'Ανριέττα στεκόταν άκίνητη στο κατώφλι της έξω-θυρας.

έξαφανίσθηκε μέσα στα σκοτάδια. Τώρα έφευγε εύτυχισμένος... Εκείνη τον άγαπούσε!

ΣΙΑΒΑΙΝ ΡΕΪΝΕΡ

Από τα προηγούμενα

Ο Έκτωρ, γιός του βαρώνου ντέ Ροζεγκρίζ, αγαπά την Λευκή, μία νεαρή και ωραία, όμορφη που μένει ως οικοδομασκάλισσα στο σπίτι του διασήμου γιατρού Λιεβέρ. Την ίδια νέα αγαπά και ο γιός του γιατρού, Άδριανός. Ο Έκτωρ αποπειράται ένα βράδυ να απαγάγει την Λευκή, ο Άδριανός όμως την σώζει και προσκαλεί τον Έκτωρ σε μονομαχία. Εκείνος, μη γνωρίζοντας τί να κάνει, καταφεύγει στον πατέρα του, τον βαρώνο ντέ Ροζεγκρίζ, έναν μυστηριώδη αριστοκράτη, που έχει οργανώσει τους άλγες του Παρισιού και τους διευθύνει υπό το ψευδώνυμο Πάτερ Ζιγκώ ή Βασιλεύς των Έπαιτων.

10^{ον}

Ο βαρώνος σήκωσε τους ώμους με κάποια περιφρόνηση. Ήταν νευριασμένος απόψε. Ή έπισκεψή του στού γιατρού δέν τον Ικανοποίησε διόλου.

Ο κ. Λιεβέρ, τού δέηλωση, πριτου έπισκεφθί τον άρρωστο και από την περιγραφή που τού είχε κάνει ο βαρώνος, ότι αυτό του είδους οι άπώλειες μνήμη, ήσαν δυσκολοθεράπευτες. Άν ο Ρολάνδος έξακολουθούσε να μη θυμάται, θά ήταν υποχρεωμένος να δημιουργήση μία ψεύτικη Ειρήνη. Αυτό βέβαια δέν θάταν τόσο εύκολο και θά δημιουργούσε, ίσως, καμμιά έπικίνδυνη περιπλοκή, άλλ' έπρεπε όπωσδήποτε να τελειώση με την ύποθεση αυτή. Τό όραμα των δέκα έκατομμυρίων τού έτάραττε τον ύπνο σάν εφιάλτης.

Δέν μού λές, είπε ξαφνικά στο γιού του, σέ ποιά σημείο βρίσκεται εκείνη ή γελοία έρωτική σου ύπόθεση για την όποία μού έχεις μιλήσει; Βρισκόταν σέ πολύ καλό δρόμο, πατέρα, είπε ο Έκτωρ. Αυτό σημαίνει ότι σήμερα δέν βρίσκεται πιά. Τόσο τó καλλίτερο άν είναι έτσι. Πιθανόν να χρειασθί να σέ παντρέψω ξαφνικά.

Αυτό σημαίνει ότι σήμερα δέν βρίσκεται πιά. Τόσο τó καλλίτερο άν είναι έτσι. Πιθανόν να χρειασθί να σέ παντρέψω ξαφνικά.

—Ωί! πατέρα!...

Δέν θέλω περιττές συζητήσεις. Ξέρω τί θέλω, και όταν διατάζω θέλω υπακοή.

Ο βαρώνος σπανίως μιλούσε έτσι στον διάδοχό του.

Ο Έκτωρ, λοιπόν, άπόρησε.

Από τώρα να με παντρέψης! είπε. Είναι άστέιο...

Δέν είναι καθόλου άστέιο. Άλλωστε, ούδέποτε είναι νωρίς, όταν πρόκειται κανείς να γίνη έκατομμυριοχός... Παντρέψου έσύ πρώτα και κατόπτι εγώ είμαι έλεύθερος... Κάνει ό,τι θέλεις!...

—Άκουσε, πατέρα, θά σου άνοιξω την καρδιά μου! Έκανε με έπίσημη φωνή ο Έκτωρ.

Την καρδιά σου! φώναξε ο βαρώνος με μία έκφραση ελκρινούς έκπληξέως στο πρόσωπο. Έχεις, λοιπόν, καρδιά έσύ;

—Φαίνεται ότι έγω... Σε βεβαιώ όέ ότι είναι πολύ σπουδαίο αυτό που έχω να σου πώ. Έχω, λοιπόν, ανάγκη των συμβουλών σου.

—Σε άκούω, άφοδ είναι έτσι, φτά-

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ

ΕΝΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ναι να μη μού μιλήσης για κανένα άνόητο έρώτα. Σε είδοποιώ ότι δέν θά έπιτύχης!

—Όχι, πατέρα, για κάτι άλλο πρόκειται.

—Λέγε, λοιπόν.

Ο Έκτωρ σηκώθηκε και με ύφος πένθιμο και ήρωικό συγχρόνως, είπε:

—Αύριο πρωί μονομαχώ.

—Μονομαχείς, έσύ!...

—Ναι, πατέρα.

—Και για ποιά λόγο;

—Για την μικρή όμορφη που ξέρεις...

—Τό ζών... ψιθύρισε ο βαρώνος θυμωμένος.

Και πρόσθεσε δυνατά:

—Θά είχε φαίνεται και κανέναν άλλον, έκτός από σένα ή προκομμένη σου και τώρα μονομαχείς μ' αυτόν, έ;

Λοιπόν, δέν θά χτυπηθής γι' αυτήν την κυρία, όποια και νάναι, άκους; Δέν έχομε καιρό για μονομαχίες, θά με πειράξη πολύ άν παρακούσης και σέ προειδοποιώ...

—Είναι αδύνατο, πατέρα!...

—Είναι αδύνατο;

—Μ' έδωσαν πολύ.

—Έλα δά...

—Μέ άπειλησαν...

—Εσένα;

—Σχεδόν με χτύπησαν. Σήκωσαν χέρι επάνω μου! Έναντίον τού τελευταίου των ντέ Ροζεγκρίζ! Και άν δέν κρατούσα καλά τó όνομα που φέρω, χωρίς την υπερίφανη στάση μου, θά δεχόμουν ένα ωραιότατο χαστούκι!...

—Και ποιάς είναι τέλος πάντων, αυτός με τον όποιο έγιναν όλα αυτά;

—Ο Άδριανός!

—Ποιάς Άδριανός;

—Ο γιός του γιατρού...

Ο βαρώνος στο άκουσμα των λέξεων αυτών έγινε κάταχρος από τον θυμό του. Ωρμησε άμέσως έναντίον τού κληρονόμου του και άρπάζοντάς τον από τó λαιμό, όπως περιπού και ο Άδριανός πριν μισή ώρα, άρχισε να τον κουνά δώθε-κειθε.

—Μή... μή, πατέρα!... μόρεσε μόλις να φωνάξη ο άτυχος βαρωνέτος.

Δέν είχε δη ποτέ τόσο θυμωμένο τον πατέρα του και τó πρόσωπο τού βαρώνου έξωργισμένο, δέν ήταν πράγμα διόλου καθησυχαστικό. Ο Έκτωρ είχε τρομάξει για καλά και θά φώναζε βοήθεια, άν δέν τού φώναζε ο πατέρας του:

—Σώπα, ή σέ πνίγω! Δέν είναι άνάγκη να δίνωμε θέαμα δωρεάν στούς υπηρέτας μας.

—Σωπαίνω, άφισέ με όμως.

Ο βαρώνος δέν άφισε και στηνρίζοντας τις γροθιές του στη μέση τού είπε:

—Ετσι, λοιπόν, δέν φθάνει που είσαι ένας άνθρωπος. Βρέ άνόητο άνθρωπάριο, τού γιατρού Λιεβέρ την οικοδομασκάλισσα πήγες να παρασύρης στις έρωτοδουλειές σου; Και χάθηκαν οι άλλες γυναίκες και τά άλλα κορίτσια; Τί θά γίνη τώρα άν αύριο μαθευθί αυτό που πήγες να κάμης; Θά σου κλειστούν οι πόρτες όλων των σπιτιών και σέ μένα τον ίδιο. Μωρέ την δυστυχισμένη Λευκή πήγες να ξελογιάσης; Δέν άφινες τó κορίτσι ήσυχο στην όρφάνια του και στην γαλήνη που τού έησφάλισαν οι καλοί εκείνοι άνθρωποι;

—Και όμως, πατέρα, σου είχα πη κάποτε ότι αγαπούσα μίαν ωραία και τίμια όρφανή...

—Δέν μού είπες, όμως, ποιά; Υπάρχει, λοιπόν, τόση βλακεία στον κόσμο, Θεέ μου!... Όπωσδήποτε, ό,τι έγινε πιά έγινε, κακώς, βλακωδώς, άνοήτως, ή μονομαχία όμως δέν θά γίνη!...

—Αλλά, πατέρα...

—Και όχι μόνον αυτό, αλλά θά τού ζητήσης και συγγνώμη τού Άδριανού.

—Έγώ; Ποτέ!

—Εσύ και άμέσως, μάλιστα! Δηλ. αύριο τó πρωί, πολύ πρωί: Προτού ο Άδριανός προφθάση να μιλήση σέ κανέναν. Θά τον παρακαλέσης να μη διαδώση τó πράγμα και πρό παντός να μην πη τίποτε στον πατέρα του.

—Και ή τιμή μου! Η τιμή των ντέ Ροζεγκρίζ!... φώναξε ο Έκτωρ.

—Μ' έσκασες επί τέλους, τó κατάλαβες; Σου είπα: ή μονομαχία αυτή δέν θά γίνη! Αύριο πρωί θά πάμε μαζί στο σπίτι τού γιατρού και εκεί, μπροστά μου, θά ζητήσης συγγνώμην από τον Άδριανό και την δίδα Βερτιέζ. Θά τούς παρακαλέσωμε δέ και οι δύο να μην πούν ούτε στον πατέρα, ούτε και στην μητέρα του τίποτε.

—Τί! Έκανε κατάπληκτος ο Έ-

—Ετσι, λοιπόν, δέν φθάνει που είσαι ένας έντελώς άχρηστος άνθρωπος, άνίκανος να με βοηθήσης στις δουλειές μου, αλλά άρχίζεις τώρα και μού τά χαλάς. Πήγες να τσακωθείς με τον Άδριανό, τώρα που έχω τόσο την ανάγκη τού πατέρα του!

—Δέν τώξερα, πατέρα...

—Και τώρα, θέλεις να μονομαχήσης!... Αυτό δά μάς έλειπε!... Δέν μού λές, όμως, γιατί βριστήκατε με τον Άδριανό; Έμπρός, θέλω να μού τά πης όλα, όλην την αλήθεια δηλαδή!...

—Μά, πατερούλη μου, κι' έγω γι' αυτό ήλθα να σέ βρώ. Ήλθα να σου έξομολογηθώ, να σου ζητήσω συμβουλή, έσύ όμως με άποπήρες, πήγες να με πνίξης!...

—Πάει καλά, μίλησε τώρα.

Και ο Έκτωρ άφηγήθηκε όσα ήδη ξέρουμε.

—Ε, είσαι βλάκας! φώναξε όταν τον άκουσε ο βαρώνος. Βρέ άνόητο άνθρωπάριο, τού γιατρού Λιεβέρ την οικοδομασκάλισσα πήγες να παρασύρης στις έρωτοδουλειές σου; Και χάθηκαν οι άλλες γυναίκες και τά άλλα κορίτσια; Τί θά γίνη τώρα άν αύριο μαθευθί αυτό που πήγες να κάμης; Θά σου κλειστούν οι πόρτες όλων των σπιτιών και σέ μένα τον ίδιο. Μωρέ την δυστυχισμένη Λευκή πήγες να ξελογιάσης; Δέν άφινες τó κορίτσι ήσυχο στην όρφάνια του και στην γαλήνη που τού έησφάλισαν οι καλοί εκείνοι άνθρωποι;

—Και όμως, πατέρα, σου είχα πη κάποτε ότι αγαπούσα μίαν ωραία και τίμια όρφανή...

—Δέν μού είπες, όμως, ποιά; Υπάρχει, λοιπόν, τόση βλακεία στον κόσμο, Θεέ μου!... Όπωσδήποτε, ό,τι έγινε πιά έγινε, κακώς, βλακωδώς, άνοήτως, ή μονομαχία όμως δέν θά γίνη!...

—Αλλά, πατέρα...

—Και όχι μόνον αυτό, αλλά θά τού ζητήσης και συγγνώμη τού Άδριανού.

—Έγώ; Ποτέ!

—Εσύ και άμέσως, μάλιστα! Δηλ. αύριο τó πρωί, πολύ πρωί: Προτού ο Άδριανός προφθάση να μιλήση σέ κανέναν. Θά τον παρακαλέσης να μη διαδώση τó πράγμα και πρό παντός να μην πη τίποτε στον πατέρα του.

—Και ή τιμή μου! Η τιμή των ντέ Ροζεγκρίζ!... φώναξε ο Έκτωρ.

—Μ' έσκασες επί τέλους, τó κατάλαβες; Σου είπα: ή μονομαχία αυτή δέν θά γίνη! Αύριο πρωί θά πάμε μαζί στο σπίτι τού γιατρού και εκεί, μπροστά μου, θά ζητήσης συγγνώμην από τον Άδριανό και την δίδα Βερτιέζ. Θά τούς παρακαλέσωμε δέ και οι δύο να μην πούν ούτε στον πατέρα, ούτε και στην μητέρα του τίποτε.

—Τί! Έκανε κατάπληκτος ο Έ-

ΤΟΝ ΕΠΑΙΤΟΝ

ΤΟΥ ARTHUR ARNAULD

κτωρ, θέλετε τώρα να ζητήσω συγγνώμην και από την Λευκή, από μία οικοδομασκάλισσα, από μία υπηρέτρια!...

—Ναι και από μία μαγειρίσσα και από μία ζητιάνα ακόμη, άν αυτό άπαιτούν τά συμφέροντά μου.

—Ποτέ!

Ο βαρώνος προχώρησε τότε προς τον γιού του, ήσυχος όμως πιά, και πιάνοντάς τον από τó αυτί, τού τó τράβηξε δυνατά. Ο νεαρός έβγαλε μία κραυγή πόνου.

—Θά υπακούσης, τού είπε ψύχραιμα, γιατί άλλοιώς... Μού ήσουν άχρηστος ως τώρα, τελειώς άχρηστος και έν τούτοις σε ύφιστάμην, άνεχόμενους όλες τις άνοησίες του, σ' άφιννα να γλεντάς όσο ήθελες, πλήρωνα. Τώρα ήλθε ή σειρά σου να μού κάμης και σ' κάτι. Πρόκειται για μία περιουσία, για ένα θησαυρό καλλιτερας, από δέκα όλοστρογγυλά έκατομμύρια!...

—Δέκα έκατομμύρια!... Έκανε με θαυμασμό ο Έκτωρ.

—Μάλιστα, τά όποια πρόκειται να έλθω σέ λίγον καιρό. Κι' έρχεσαι, λοιπόν, τώρα έσύ με τις άνοησίες σου να μού χαλάσης όλα μου τά σχέδια. Έ, λοιπόν, αυτό δέν θά γίνη! Άν δέν με υπακούσης, θά γίνης μία μέρα... άνάσπαστος και αντίο γλέντια και Παρίσι!... Λοιπόν, λάβε τά μέτρα σου και πρόσεχε.

Η τελευταία αυτή προειδοποίησις έπέφερε τó αποτέλεσμα της.

—Ναι, πατέρα, καλά... ψιθύρισε ο άτυχος βαρωνέτος.

—Ωραία. Πήγαινε τώρα να κοιμηθής και αύριο πρωί, όπως είπαμε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΗ'.

ΙΑΤΡΙΚΗ ΕΠΙΣΚΕΨΗ

Ο Έκτωρ βγήκε με σκυμμένο τó κεφάλι και την καρδιά συντετριμμένη.

Την άλλη μέρα, όλα έγιναν όπως τά είχε πη ο βαρώνος. Ο Έκτωρ έζηήτη συγγνώμην μπροστά στον πατέρα του από τον Άνδρανό, ο όποιος, μεθυσμένος από την μεγάλη του εύτυχία και κολακευμένος έξ άλλου από τó έπίσημον αυτό διάβημα στο όποϊον έπήρε μέρος και αυτός ο βαρώνος, δέν δυσκολεύθηκε να θεωρήση τó έπεισόδιον λήξαν. Οι δύο νέοι έδωκαν τά χέρια. Ο Άδριανός ύπεσχέθη να μην πη σέ κανέναν τίποτε. Ούτε δέ ο βαρώνος έπέμεινε στην αίτηση συγγνώμης και από την Λευκή. Έτσι τó έπεισόδιο έμεινε άγνωστο σ' όλους εκείνους, όσοι δέν πήραν μέρος σ' αυτό.

Την ίδια μέρα, ο σοφός φρενολόγος έφθανε στο σπίτι τού βαρώνου για να ιδή τον Ρολάνδο.

Ο Βασιλεύς των Έπαιτων είχε μιλήσει την προηγούμενη μέρα στον

γιατρό για τον Ρολάνδο, ως προς μακρυνό του συγγενή που είχε χάσει την μνήμη του συνεπεία μεγάλης ήθικής συγκινήσεως. Άλλες λεπτομέρειες δέν άνέφερε, γιατί ήταν παρούσα κατά την συνομιλία και ή Κα Λιεβέρ. Ο Ροζεγκρίζ ήθελε να κρατήσει έντελώς μυστική την ταυτότητα τού Ρολάνδου, μέχρι της ημέρας κατά την όποιαν θά γινότανε καλά, άν βέβαια, θά ήταν αυτό δυνατόν. Και ο λόγος της μυστικότητας αυτής είναι εύνόητος για τον άναγνώστη. Ο τρόπος με τον όποιον απέσπασε τον Ρολάνδο από τó φρενοκομείο ήταν άπ' εκείνους που προκαλούν την άνάμιξη της δικαιοσύνης, ο δέ Πάτερ-Ζιγκώ, είχε, ως γνωστόν, σοβαρούς λόγους να μη θέλη διόλου την ανάμιξη της δικαιοσύνης στις ίδιωτικές του υποθέσεις. Βάφτισε, λοιπόν, τον Ρολάνδο μ' ένα ψεύτικο όνομα, όνομαζόντάς τον Γκοντράν ντέ Βαντρικούρ.

Ο βαρώνος παρουσίασε στον Ρολάνδο τον γιατρό ως φίλο του. Ο κ. Λιεβέρ κράτησε κοντά του τον άρρωστο επί μία ώρα, ρωτώντας και μελετώντάς τον, χωρίς αυτός να καταλάβη ότι έπρόκειτο περί γιατρού.

—Λοιπόν, τί σκέπτεσθε, γιατρέ μου; Έκανε ζωηρά ο βαρώνος, όταν έμεινε μόνος με τον κ. Λιεβέρ.

—Η πάθησή του είναι από τις πιό δυσίστες, άπληντησε ο γιατρός, κινώντας τó κεφάλι.

—Χωρίς καμμιά έλπίδα θεραπείας;

—Πώς;

—Εξάπαντος θά τον κυριεύη κάπου-κάπου ή μανία. Η παραμικρή συγκίνηση μπορεί να τον έξερεθίσση.

—Α, διάβόλε!...

—Βεβαίως. Έγώ όφειλω να σάς προειδοποιήσω. Πρέπει πάντα να βρίσκεται κάποιος κοντά του και να άποφεύγετε κάθε τι που θά μπορούσε να τον συγκινήση, γιατί τότε τó

—Δέν μπορώ να τó βεβαιώσω, αλλά ή θεραπεία, άν ποτέ έτέλθη, θά είναι δύσκολη, μακροχρόνιος.

—Λοιπόν, θά άποπειραθής;

—Είναι καθήκόν μου. Μόνον, δέν έγγυώμαι για την έπιτυχία.

—Και όμως, όπως είδατε, δέν φαίνεται διόλου για τρελλός. Έχει στιγμές, μάλιστα, που σάς μιλά σάν τον λογικώτερο των ανθρώπων. Μόνο που δέν θυμάται!...

—Πολλοί τρελλοί είναι έτσι. Είναι πλάνη να νομίζη κανείς ότι ή φρενοβλάθεια είναι πλήρης και διαρκής. Φαίνεται, όμως, ο δικός σας άνθρωπος πώς ύπέφερε πολύ. Πόσος καιρός είναι που βρίσκειται σ' αυτή την κατάσταση;

—Είκοσι χρόνια.

—Πολύς καιρός...

—Στην αρχή τον έκλεισαν σέ φρενοκομείο. Με τον καιρό, έγινε ήσυχότερος και δέν ξαναπήραν. Δυστυχώς, όμως, τó πρόσωπο τó όποιο φρόντιζε γι' αυτόν πρόθανε, και έτσι, από κάποια κληρονομική ύποχρέωση άνελάβα έγω την νοσηλεία του.

—Πώς τρελλάθηκε;

—Ύστερ' από μία μεγάλη ήθική συγκίνηση. Η προδοσία, όπως φαίνεται, της γυναικός που αγαπούσε...

—Και ή γυναικα αυτή;

—Δέν την ξέρουμε, ούτε ξέρουμε και που βρίσκεται...

—Εκείνος δέν την ξανάειδε πιά;

—Όχι, ποτέ.

—Πραγματικά, πρόσθεσε ο γιατρός, βρισκόμαστε πρό έξαιρετικής περιπτώσεως. Τό μυαλό του είναι άρρωστο, αλλά δέν παρέλυσε τελείως. Μόνον να προσέχετε...

—Πώς;

—Εξάπαντος θά τον κυριεύη κάπου-κάπου ή μανία. Η παραμικρή συγκίνηση μπορεί να τον έξερεθίσση.

—Α, διάβόλε!...

—Βεβαίως. Έγώ όφειλω να σάς προειδοποιήσω. Πρέπει πάντα να βρίσκεται κάποιος κοντά του και να άποφεύγετε κάθε τι που θά μπορούσε να τον συγκινήση, γιατί τότε τó

—Δέν μπορώ να τó βεβαιώσω, αλλά ή θεραπεία, άν ποτέ έτέλθη, θά είναι δύσκολη, μακροχρόνιος.

—Λοιπόν, θά άποπειραθής;

—Είναι καθήκόν μου. Μόνον, δέν έγγυώμαι για την έπιτυχία.

—Και όμως, όπως είδατε, δέν φαίνεται διόλου για τρελλός. Έχει στιγμές, μάλιστα, που σάς μιλά σάν τον λογικώτερο των ανθρώπων. Μόνο που δέν θυμάται!...

—Πολλοί τρελλοί είναι έτσι. Είναι πλάνη να νομίζη κανείς ότι ή φρενοβλάθεια είναι πλήρης και διαρκής. Φαίνεται, όμως, ο δικός σας άνθρωπος πώς ύπέφερε πολύ. Πόσος καιρός είναι που βρίσκειται σ' αυτή την κατάσταση;

—Είκοσι χρόνια.

—Πολύς καιρός...



— Σου είπα, λοιπόν, ή Άδριανός ότι αγαπέ; Έκανε με κάποια έκπληξη ή Κα Λιεβέρ.

πράγμα θα είχε θλιβεράς συνε-
πείας.

—Καλά, γιατρέ, δεν θα ξεχάσω
και θα λάβω τα μέτρα μου.

—Θα σάς γράψω τώρα μια συν-
ταγή.

Ο γιατρός Λιεβέρ κάθησε μπρός
σ' ένα μικρό τραπέζακι και έγραψε
ένα φάρμακο.

—Είναι, είπε στον βαρώνο, δίνον-
τάς του την συνταγή, πολύ δραστι-
κό. Έπενεργεί άμέσως επί του νευ-
ρικού συστήματος. Μετά οκτώ μέ-
ρες θα ξανάθω πάλι και αναλόγως
των αποτελεσμάτων που θα έχουμε,
θα σκεφθώ τι πρέπει να γίνει. Το
φάρμακο αυτό θα το ανακατεύετε
στο κρασί του σε αναλογία ενός μι-
κροῦ κουταλιού μέσα σ' ένα μπου-
κάλι. Μην τὸν εἰδοποιήσετε γι' αυτό,
γιατί ἡ ἰδέα ὅτι τὸν καθυποβάλλουμε
σε θεραπεία, θα καταστρέψει τὸ ἀ-
ποτέλεσμα. Μόνος του δεν θα κατα-
λάβει ποτέ τίποτε.

—Σύμφωνοι, γιατρέ μου, οἱ ὁδηγί-
ες σας θὰ εφαρμοσθοῦν κατὰ γράμ-
μα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΘ'.

ΜΕΤΑΞΥ ΑΝΔΡΟΓΥΝΟΥ

Φεύγοντας ἀπὸ τὸ μέγαρο τοῦ βα-
ρώνου, ὁ γιατρός Λιεβέρ συνέχισε
τὴς ἐπισκέψεις του. Σπίτι του ἐπέ-
στρεψε πολὺ ἄργα.

—Λοιπόν, τὸν ρώτησε ἡ γυναίκα
του, ὅταν ἔμειναν μόνοι, εἶδες τὸν
ἄρρωστο ντὲ Ροζεγκρίζ;

—Ναί, ἀγαπητή μου. Πρῶτα-πρῶ-
τα ἐκεῖ πῆγα.

—Εἶναι τρελλός;

—Πολὺ τρελλός.

—Κι' ἔχει χάσει τὸ μνημονικὸ του;

—᾽Ω, τελείως.

—Πιστεύεις νὰ τὸν κάνης καλά;

—Μεταξὺ μας, δὲν τὸ πιστεύω. Ἐν

τούτοις, δὲν μπορεῖ κανεὶς τίποτε νὰ

βεβαιώσῃ στὶς περιπτώσεις αὐτές,

ἂς τ' ἀφίσωμε, ὅμως, τώρα αὐτά.

Ἐχω νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ σπουδαῖα

πράγματα.

—Αλήθεια; ἔκανε ἡ Κα Λιεβέρ,

ὅταν νὰ εἶχε ἐμπνήσει ἀπὸ ὄνειρο.

—Πρόκειται γιὰ τὸν Ἀδριανό;

—Ναί, ἀγαπητή μου Ἰνές. Γιὰ τὸ

μέλλον τοῦ παιδιοῦ μας. Δὲν εἶναι

μήπως καὶ δικό σου παιδί ὁ Ἀδρια-
νός, ὅστερ' ἀπὸ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν

ἀφοσίωσιν ποὺ τὸ ἐδείξεις;

—Ἐκανα ἀπλῶς τὸ καθήκόν μου...

—Καὶ κάτι παραπάνω, Ἰνές. Πάν-
τως, ὁ Ἀδριανός εἶναι εἰκοσιεσσά-

ρων ἔτων σήμερα, εἶναι πιά ἄνδρας...

καὶ μετὰ τὰ ἐφόδια ποὺ ἔχει, τὴν ἐξυ-

πνάδα του καὶ τὴν ἐργατικότητά

του, θὰ κάνῃ εὐτυχισμένη ἐκείνην

ποὺ ἀγαπᾷ.

—Σοῦ εἶπε, λοιπόν, ὁ Ἀδριανός

ὅτι ἀγαπᾷ, ἔκανε μετὰ κάποια ἐκπλη-

ξη ἡ Κα Λιεβέρ.

—Ναί, χθὲς τὸ βράδυ.

—Ποιάν;

—Κάποιον ποὺ τὴν ξέρουμε.

—Γνωρίζουμε τόσο κόσμο, φίλε

μου! ἔκανε ἡ Κα Λιεβέρ μετὰ συγκίνη-

ση ποὺ ὅσο πῆγαινε δυσκολώτερα

συγκρατοῦσε.

—Ναί, βέβαια. Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀ-

πὸ ἐκεῖ ποὺ φαντάζεσαι. Θὰ σοῦ

ἀνομῶσω, ἀλλὰ προηγούμενως

θὰ σοῦ τόνισω ὅτι δὲν ἔδωκα ὀρι-
στικὴ ἀπάντησιν στὸν Ἀδριανὸ προ-
τοῦ σὲ συμβουλευθῶ.

—Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀπόδειξιν

αὐτῆς τῆς... ὑπολήψεως.

—Τῆς ἐμπιστοσύνης. Εἶμαι ἄλλω-

στε βέβαιος ὅτι θὰ συμμερισθῇς τὰ

αἰσθήματά μου...

—Πόσες περιστροφές, Θεέ μου!...

ἔκανε ἡ Ἰνές, προσπαθώντας νὰ χα-

μογελάσῃ. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι δὲν

εἶσαι καὶ πολὺ σίγουρος γιὰ τὴν ἐ-

κλογὴ τοῦ γιοῦ σου... τοῦ γιοῦ

μας...

—Ἀπὸ κοινωνικῆς ἀπόψεως, ἡ ἐ-

κλογὴ τοῦ ὑπολείπεται.

—Αἱ!...

—Ξέρεις, ὅμως, ἐσὺ ὅτι οὐδέποτε

ἐγὼ λαμβάνω σοβαρὸς ὑπ' ὄψει μου

τέτοια πράγματα. Ἡ ἀρχὴ τὴν ὁ-

ποῖαν ἐφαρμόζω στὴν ζωὴ μου, εἶ-

ναι νὰ δίνω, ὅσο ἐξαρτάται ἀπὸ μέ-

να, τὴν εὐτυχίαν στοὺς ἄλλους.

—Ξέρω ὅτι εἶσαι ὁ καλλίτερος

τῶν ἀνδρῶν. Δὲν εἶμαι ἐγὼ ἡ ζων-

τανὴ ἀπόδειξις αὐτοῦ ποὺ εἶπες;

—Σ' ἀγάπησα πολὺ, Ἰνές, καὶ θέ-

λησα νὰ σὲ κάνω ἀπολύτως εὐτυχῇ.

Ἐν μέρει τὸ κατάρθωσα, δὲν φταίω

ὅμως, ἐγὼ, οὐτὲ καὶ σὺ, φυσικὰ, ἂν

ὁ μοναδικὸς καρπὸς τοῦ ἐρωτὸς

μας, τὴν Ἰουλιέττα, ἦλθε στὸν κόσμο

μετὰ τὴν σφραγίδα τοῦ θανάτου στὸ

μέτωπο... Καὶ δυστυχῶς ἡ ἐπιστήμη

δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ τίποτε γι' αὐτήν.

Οἱ μέρες τῆς εἶναι μετρημένες...

Ἄ-
τυχον παιδί... Καὶ νὰ σκέπτεται κα-

νεὶς, ὅτι ἔχει ἕναν ἄγγελον μητέρα,

ἐνῶ ὑπάρχουν τόσες ἄλλες γυναῖκες

κακές, ἀνήθικες, διεφθαρμένες, ἀ-

νάξιες νὰ λέγονται μητέρες, πλά-

σματα οἰκτρά, ποὺ τὰ παιδιά τους

ζοῦν καὶ βασιλεύουν!...

—᾽Ω! Σῶπα! Σῶπα!... φώναξε ἡ

Κα Λιεβέρ, σηκωνομένη μ' ἕνα ἀπό-

τομον κίνημα ἐπάνω καὶ σχεδὸν ἐν-

τροπή.

—Τί ἔχεις, λοιπόν;

—Τίποτε... τίποτε...

Ἡ Ἰνές ἔφερε τὸ χέρι στο μέτωπο

καὶ κατόπι στράφηκε πρὸς τὸν ἄν-

δρα τῆς. Ἡ ἔκφραση τοῦ τρόμου

τῆς εἶχε φύγει τελείως. Στὰ χεῖλη

τῆς πλανιόταν τώρα ἕνα βιασμένο

χαμόγελο.

—Συγχώρεσέ μου, τοῦ εἶπε, ἀλλὰ

τὸ δράμα τῆς Ἰουλιέττας μας νε-

κρῆς, πέρασε μπρὸς ἀπὸ τὰ μάτια

μου καὶ μετὰ ἀνεστάτωσε!...

Ἦταν φανερό, ὅμως, ὅτι δὲν ἔλε-

γε τὴν ἀλήθεια.

Ξανακάθησε πάλι, πῆρε τὰ χέρια

τοῦ ἀνδρός τῆς καὶ εἶπε:

—Ἄς τὴν ἀφίσωμε ὅμως τὴν κο-

ροῦλά μας ἥσυχη, ἐκεῖ ποὺ κοιμᾷ-

ται. Ποιὸς ξέρει, μπορεῖ ὁ Θεὸς νὰ

κάνῃ τὸ θαυμά τοῦ... Τί μοῦ ἔλεγε;

λοιπόν γιὰ τὸν Ἀδριανό; Ποιὰ εἶναι

ἡ νέα ποὺ ἀγαπᾷ;

—Ἡ Λευκὴ, εἶπε ἀπλῶς ὁ γιατρός.

Ἡ Κα Λιεβέρ ἀνατρίχιασε ὀλόκλη-

ρη: «Τὸ περίμενα», εἶπε μόνη τῆς.

Ἐπηκολούθησε κάποια σιωπὴ. Πρῶ-

τος τὴν διέκοψε ὁ κ. Λιεβέρ.

—Σιωπᾶς, Ἰνές; Ἀλλὰ τί ἔχεις,

λοιπόν; Τὸ χέρι σου εἶναι κατὰψυ-

χρο.

—Τὴν Λευκὴ Βερτιέ, λοιπόν, θὰ

πάρῃ ὁ Ἀδριανός... ψιθύρισε ἐπὶ τέ-

λους μετὰ φωνὴν ποὺ ἔτρεμε ἡ Κα Λι-

εβέρ.

—Ναί... τὴν νέα τὴν ὁποία ὅλοι ἐ-

δῶ μέσα ἀγαποῦμε σὰν κόρη μας
καὶ τὴν ὁποῖαν σὺ πρώτη μοῦ ἐπρό-

τεινες γιὰ σύντροφο καὶ φίλη τῆς

Ἰουλιέττας μας...

—Ναί, ἐγὼ εἶμαι ἡ αἰτία...

—Καταλαβαίνω τί σκέπτεσαι. Ἡ

Λευκὴ ἦταν ἐδῶ ἔσχα μιά δασκά-

λισσα, καὶ ἡ ἔνωση αὐτῆς ἐξεγείρει

τὴν ἀριστοκρατικὴν σου ὑπερηφά-

νεια...

—Ἐπὶ τέλους, δὲν ἄρνούμαι, φίλε

μου, ὅτι ἡ ἐκπληξή μου εἶναι πολὺ

μεγάλῃ. Ἡ δεσποινὶς Βερτιέ, ἔχει—

τὸ ἀναγνωρίζω— ὅλα τὰ προσόντα,

ὅλες τὶς χάρες γιὰ νὰ ἀγαπηθῇ,

ἀλλὰ...

—Εἶναι πτωχή, δὲν θέλεις νὰ πῆς

αὐτό;

—Κι' αὐτὸ ἴσως, ἀλλὰ δὲν εἶναι

αὐτὸ ποὺ μετὰ ἀπάσχολεῖ αὐτὴ τὴ

στιγμὴ. Εἶναι μιά δασκάλισσα... ὀρ-

φανή... Θὰ θεωρηθῇ ἡ ἔνωση παρὰ

δοξος, δὲν τὸ νομίζεις κι' ἐσὺ αὐτός;

—Ἄκουσε νὰ σοῦ πῶ, Ἰνές. Ἐ-

μεῖς δὲν θὰ καθήσουμε νὰ σκεφθοῦ-

με τὸ τί θὰ πῇ ὁ κόσμος. Εἶναι γὰρ

στὸ πᾶς βλέπει καὶ κρίνει τὰ πράγ-

ματα αὐτὸς. Δὲν θὰ θυσιάσουμε, λοι-

πόν, τὸ παιδί μας σ' αὐτόν, ὅπως

θυσίασε τὸν ἑαυτοῦ τοῦ ὁ συγγενὴς

ἐκεῖνος τοῦ βαρώνου ποὺ ἐπεσκέ-

φθηκα σήμερα τὸ πρωί. Ἄν ἄκου-

γες τὴν ἱστορίαν του, θὰ μοῦλεγες

ἂν ἀξίζῃ ὁ κόπος νὰ σέβεται κανεὶς

μερικὰ πράγματα Ἀναποῦσε καὶ ὁ

δυστυχὴς αὐτὸς μιά γυναῖκα καὶ ἐ-

κείνη τὸν ἀγαποῦσε πολὺ, ἀλλὰ εἶ-

χε τὴν ἀδυναμία νὰ μὴ μπορῇ νὰ ἐ-

ναντιωθῇ στὶς ἀξιώσεις τοῦ πατέρα

τῆς καὶ τῆς μητέρας τῆς ποὺ ἤθελαν

γι' αὐτὴν ἕνα γάμο πλούσιον καὶ ἀ-

νάλογο μετὰ τὴν κοινωνικὴν τῆς θέσιν.

πρὸ παντός. Ἐτοί ἡ γυναῖκα ἐκείνη,

ὅχι μόνον ἐρήνηκε νὰ γίνῃ γυναι-

κά του, ἀλλὰ τὸν θυσίασε ἀκόμη

πιο σκληρὰ, τὸν κατήγγειλε γιὰ

τρελλὸ καὶ τὸν ἔκλεισε σ' ἕνα φρε-

νοκομεῖο! Διέπραξε δηλαδὴ ἕνα

φοβερὸ ἔγκλημα, μόνο καὶ μόνο γιὰ

νὰ μὴ μάθῃ ὁ κόσμος ὅτι τὸν ἀγά-

πησε καὶ ὅτι τοῦ εἶχε παραδοθῇ.

—Αἱ! Αἱ!... ἔκανε κάτωχρη ἡ Κα

Λιεβέρ. Αὐτὰ, λοιπόν, σοῦ διηγήθη-

κε ὁ τρελλὸς αὐτός; Αὐτὰ τὰ πράγ-

ματα δὲν γίνονται, δὲν μπορεῖ νὰ τὰ

πιστέψῃ κανεὶς...

—Ἡσυχάσε, τὴν διέκοψε μετὰ γλυ-

κύτητα ὁ γιατρός. Ἐκανα ἄσχημα

νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ τὴν ἱστορίαν

αὐτή. Ἦθελα μονάχα νὰ σοῦ πῶ ὅτι

δὲν πρέπει νὰ δίνῃ κανεὶς μεγάλη

σημασία στὸ τί θὰ πῇ ὁ κόσμος, γι-

ατί αὐτὸ μπορεῖ νὰ ἀδηγήνῃ σὲ μεγά-

λες καταστροφές.

—Ναί, ναί, ἔχεις δίκην... ἔκανε ἡ

Κα Λιεβέρ, ποὺ εἶχε ξαναεῖρῃ πάλι

τὸν ἑαυτοῦ τῆς. Νομίζω ὅτι κακῶς

ἔχω ἐξηγήσῃ. Φοβοῦμαι μήπως ὁ Ἀ-

δριανὸς γίνῃ δυστυχὴς ἀπὸ τὸν γά-

μο αὐτό... Μήπως αὐριο-μεθαῦριο,

ὅταν θὰ περάσῃ λίγος καιρὸς, μετα-

νοήσῃ γι' αὐτὸ ποὺ ἔκανε.

—᾽Ω! τὸν ξέρω καλὰ ἐγὼ τὸν Ἀ-

δριανό, Ἰνές, εἶναι ἴδιος ὁ ἑαυτός

μου. Ὅταν μιά φορὰ ἀναπήσῃ, ἀ-

γαπᾷ γιὰ καλὰ. Ἐπειτα, ἡ Λευκὴ,

δὲν ὑπάρχει ποτὲ φόβος νὰ τὸν κάνῃ

νὰ τὸ πάθῃ αὐτό.

—Ὅπωςδήποτε, ἂν εἶχα νὰ σοῦ

ζητήσω μιά νύκτα...

ΖΕΣΤΕΣ

Νά ποῦμε, Βάγγο μου: 'Αμήν!
Εἶναι 'Οκτώβριος ὁ μὴν
κι' ἀκόμα ζέστη κάνει·
καὶ τσουρουφλίζεται ἡ γῆς,
ιδίως δὲ ἡ εὐαγῆς
τῆς 'Αττικῆς λεκάνῃ!

Μιλῶ «γεωγραφικῶς»
διὰ νὰ νοιώσης, ὡς εἰκόσ,
πὼς ξέρω ἡ καυμένη
κολλυβογράμματ' ἀρκετὰ
τὸ βοῦ—α—βᾶ καὶ τοῦ—α—τᾶ
καὶ εἰμαι σπουδασμένη!

Πάντως ἡ ζέστη εἶναι πολλή,
ὁ ἥλιος δὲ μᾶς πυρπολεῖ,
μὲ τ' ἄρμα του ἀπ' τὰ ὕψη...
Κι' ἂν δὲν ἐπέλθῃ ὁ χειμὼν
μὲ νεῦρα, μπόρες καὶ θυμὸν,
μπορεῖ καὶ νὰ τοῦ στρίψῃ!

Η ΜΑΝΙΩ

ΒΛΑΜΙΚΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

ΖΑΧΑΡΗ

Ἐνεκα ἡ κατάσταση φαίνεται ἀδρόφια μου, ἡ γχομένά μου
τὸ Φροσί, μοῦ κάνει τὸν μπακάλη τελευταίως, καὶ μοῦ ἔκοψε τὴς
γλυκάδες της.

Ἐγὼ ὅμως εἶμαι ὁ Βάθρακας, ὁ τελευταῖος ἀπόγονος τῆς με-
γάλης σκαυιλίας τῶν Βαθρακαίων—τρὲς πρόγονοί μου ἦταν πα-
πατζῆδες καὶ τέσσεροι παπποῦδες μου πέθαναν
στὶς φυλακὲς τοῦ Παλαμηδίου—καὶ δὲν τὰ
σηκώνω κάτι τέτοια καὶ ἀμολόθηκα στὸ
τσαρδί της.

- Βοέ, Φροσί;
- Ἐσύ 'σαι, Βαθρακάκη μου;
- 'Αφ' το τὸ ὑποκοριστικὸ καὶ ξεγῆσόν;
- Ἀπέχρυσες ζάχαρη;
- Ἐγώ; Θέος φυλάξοι!..
- 'Αφτα μωρὴ αὐτὰ καὶ ξεγῆσου κανονι-
κά: Μοῦ ἀποκορύπτεις ζάχαρη τὸ ὅποιον ἔχω
μείνει ρέστος ἀπὸ γλύκες καὶ παρθένοσ ἀπὸ
σορόπι ἐρωτικὸ! Τί συμβαίνει;
- Τὰ ἔχασε ἡ πολυέλαιη!
- Βάθρακα!..
- Λέγε!
- Βάθρακα!.. Δὲν σ' ἀγαπῶ πιά!.. Πρέ-
πει νὰ χωρίσουμε!.. Ψοφᾶω γιὰ τὸ Μίστο τὸν Πεντάφουσκα!

Καὶ ἐγένετο ὥς!..

Ἄς δῶμεν ὁ Πεντάφουσкас μοῦ 'φαγε τὸ Φροσί κι' ἔμεινε
ρέστος ἐγὼ ὁ Βάθρακας, ἄνευ ζάχαρη, ἄνευ γλύκα, ἄνευ σορόπι!
'Ας δῶμεν ἡ κατάσταση!

Ρ ΒΑΘΡΑΚΑΣ

Εὐθυμο...

ΣΤΟ ΕΣΤΙΑΤΟ- ΡΙΟ

'Ο μαίτρ-ντ'
ὁ τέλ (στὸν πελά-
τη ποὺ παραπονεί-
ται ὅτι ἔδωσε πα-
ραγγελία πρὶν ἀπὸ
μιά ὥρα): Σὲ ποῦ
γκαρσόνι παραγ-
γεῖλατε; Σ' ἕνα μὲ
ἄσπρα μαλλιά;
'Ο πελάτης:
— 'Όταν παρήγγει-
λα, τὰ μαλλιά του
ἦσαν ἀκόμη μαύρα.
Δὲν ξέρω ἂν ἄσπρι-
σαν στὸ μεταξύ...

ΠΑΙΔΙΚΟ

'Ο μικρός: —
Μαμά, εἶδα τὸν κ.
'Αλμπέρ νὰ φιλᾷ
τὴν ἀδελφή μου.
'Η μητέρα: —
Δὲν πειράζει, παιδί
μου. Τὴν Κυριακὴ
θὰ παντρευτοῦν.
'Ο μικρός
(σκεπτικός): — Τό-
τε, μαμά, πότε θὰ
παντρευτῇ ὁ μπα-
μπᾶς τὴν ὑπὲρ-
τρια;

ΤΡΕΛΛΑ

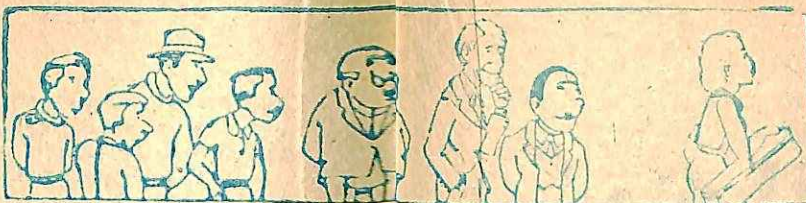
'Η νοσοκόμος:
(στὸν διευθυντὴ
τοῦ φρενοκομείου):
— Κάποιος κύριος
ρωτᾷ μήπως τώ-
σκασε κανέναν ἀπὸ
τοὺς τρελλοὺς τοῦ
φρενοκομείου.
'Ο διευθυν-
τής: — Καὶ γιατί;
'Η νοσοκόμος:
— Λέει πὼς κάποιος
ἀπῆγαγε τὴ γυναι-
κά του...

ΤΟ ΠΙΟ ΠΑΡΑ- ΞΕΝΟ

—Κύττα, κύττα!
Φορεῖς μιά κάλτσο
μαύρη καὶ μιά γκρι-
ζά!
—Παράξενο! Φαν-
τάσου πὼς καὶ στὸ
σπίτι εἶδα μιά κάλ-
τσα μαύρη καὶ μιά
γκρίζα!

ΜΕΘΟΔΟΣ

—Καὶ τί κάνεις δ-
ταν δὲν ἔχῃς νὰ
φᾶς;
—Πάω στὸ νεκρο-
ταφεῖο καὶ μοῦ κό-
βεται ἡ δρεξή.



Μυδιστόρημα σπουδαῖο ποῦ ἐντύπωση θὰ κόνῃ:

'Η Χιονάτη μοδιστρούλα κι' οἱ ἑπτὰ μεγάλοι νάνοι

δον

'ΙΣ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ κύριος Γκρινιάρης
τὴν ἔμπασε τὴν νεαρὴ Χιονάτη μέσ' στὸ σπίτι
κι' ἀπ' τὸ κακό του, ὁ Ντροπαλός, ὠχρὸς καὶ κυτρινιάρης
στὸ καφενεῖο ἔτρεξε καὶ συντροφιάν ἐζήτησε...
Εὗρηκε δύο φίλους του. Γίτοπα παραπάνω:
τὸν Νάνο τὸν Κουτούτσιω καὶ τὸν Γιατρὸ τὸν Νάνο!..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η',

—Τ' εἶναι; Τί τρέχει, Ντροπαλέ;
—Μᾶς πήρε τὴν Χιονάτη.

—Ποιός;

—'Ο Γκρινιάρης!..

—Τρομερό!..

Καὶ με ὀργή, γεμᾶτοι
κι' οἱ δύο σηκωθήκανε—αὐτὸ 'ναι τὸ μυστήριον—
ποῦ 'λεγε πὼς τοὺς ἔσπρωξε τὸ ἴδιο ἐλατήριο!..
Κι' οἱ δύο σηκωθήκανε, γιατί τὴν ἀγαποῦσαν
καὶ δίχως νὰ πολυλογῶ, χωρὶς καιρὸ νὰ χάνουν,
εὐθὺς μιά κόντρ—ἀπαγωγὴ, σκεφθῆκαν, ἂν μπορούσαν
πὼς θὰ 'πρεπε νὰ κάνουν!..

'Αμέσως τοὺς ὠδήγησεν ὁ Ντροπαλὸς ἐκεῖ
ποῦ ἡ Χιονάτη εὐρίσκετο, σὺν νὰ 'ταν φυλακὴ,
κι' ἐκεῖ ἀπ' ἔξω, οἱ φίλοι μας, τρία ἐν ὄλῳ άτομα
ἐκύτταξαν περιδεεῖς στὸ δεύτερο τὸ πάτωμα,
ὅπου, ὅπως τὸ ἔβλεπαν, κι' ὅπως προοιωνίζετο
μονάχα ἕνα παράθυρον, ἀπλῶς ἐφωτίζετο!

—'Εκεῖ θὰ εἶναι ἀσφαλῶς!
ψιθύρισεν ὁ Ντροπαλός.

Ἐφ' ὃ κι' οἱ τρεῖς τῶν παρῶντα, ἐκ πόθου τῶν μεγάλων
μιά σκάλα ἐσχημάτισαν, στὴ ράχη ὁ εἰς τοῦ ἄλλου
κι' ἔφθασαν στὸ παράθυρον, ἄνευ τινὸς προσκόμματος
τοῦ δεύτερου πατώματος!..

... ..
Τώρα κι' οἱ τρεῖς οἱ φίλοι μας, κυττάζουν ἀπ' τὸ τζάμι
καὶ σκέπτονται, τὸ πὼς μπορεῖ κανένας νὰ συνδράμῃ
—'Αν ἴσως κι, ἄλλο τι—
τὴν νεαρὰν αἰχμάλωτη!..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ',

Σ' ἕνα ντιβάνι ἡ φίλη μας Χιονάτη ἐσπλωμένη
ἦταν γεμάτη αἰσθημα, καὶ νιεύτα κι' ὁμορφάδα
διάβαζε μὲ νοχέλια καὶ τρισευτυχισμένη
τὴν «Προφυρία» τὴν γνωστὴ, σὲ μίαν «Ἐβδομάδα».
'Ο τολμηρὸς ἀπαγωγὴν μάλλον ἦταν ἀπὸν...
'Ἦταν στιγμὴ κατάλληλη!.. Λοιπὸν, λοιπὸν, λοιπὸν,
δίνει στὸ τζάμι μιά γρη῏α ὁ νάνος ὁ Γιατρός,

Καὶ τὸ 'σπασε
Συγχρόνως ὁ Κουτούτσιως κι' ὁ Ντροπαλὸς ἐπίσης
πὴδᾶνε στὸ δωμάτιον κι' οἱ δύο μετὰ λύσεως...
Κι' ἐνῶ ἡ Χιονάτη, δλ' ὅτι τὰ βλέπει καὶ τρομάζει,
ὁ νάνος ὁ Κουτούτσιωσ

τὴν συνέχεια ὀφείλω
τὴν γράψω σ' ἄλλο φύλλον)

Γιονν.

ΡΕΠΟΡΤΑΖ

ΔΙΑΣΚΕΔΑ- ΣΤΙΚΟ

'Ο κ. Χ. νοικιά-
ζει μιά βίλλα κον-
τὰ στὸν σιδηροδρο-
μικὸ σταθμό. Ὁ ι-
διοκτήτης ἐπαινεῖ
τὸ σπίτι του:
—'Η θέα τοῦ σπι-
τιοῦ αὐτοῦ εἶναι πο-
λὺ διασκεδαστικὴ.
— Καὶ τί τὸ δια-
σκεδαστικὸ βλέ-
πεις;
—Τὰ μοῦτρα τῶν
ἐπιβατῶν ποὺ καθυ-
στέρησαν κι' ἔχασαν
τὸ τραῖνο!

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΤΩΝ ΓΕΙΤΟΝΩΝ

'Η κυρία: —
Φαντάσου, ἀντρου-
λη μου, πὼς ὤνει-
ρεύτηκα ὅτι ἐπαι-
ζα τὸ βᾶλς τοῦ
Σοπέν, κι' ἔξαφνα
παρουσιάσθη ἕνας
μπροστά μου ἕνας
κλέφτης κι' ἤθελε
νὰ με σκοτώσῃ!

'Ο κύριος: —
Εἰσαι βέβαιη πὼς
ἦταν κλέφτης, καὶ
δὲν ἦταν κανένας
γείτονας;

ΜΥΩΠΙΑ

'Ο ρεπόρτερ
(ρωτᾷ τὴν κόρη τοῦ
ἐφευρέτου): — Καὶ
σὲ τί ἀσχολεῖται
συνήθως ὁ πατέρας
σας;
'Η κόρη: — Στὸ
νὰ γυρεῦν τὰ γυα-
λιά του...

Ο ΛΟΓΟΣ

Ἐνας ψαράς κά-
θεται στὴν παρα-
λία ἐπὶ δύο ὄρες,
χωρὶς νὰ κατορθώ-
σῃ νὰ πιάσῃ τὸ πα-
ραμικρὸ ψάρι.

—Καὶ ὅμως, ἀνα-
φωνεῖ ἀπελπισμέ-
νος, τοῦτο ἔδω τὸ
μέρος εἶναι τὸ καλ-
λίτερον γιὰ τὰ ψά-
ρια...

Ἐνας φίλος του
ποῦ τὸν παρακο-
λουθεῖ, προσθέτει:
—'Ισως γι' αὐτὸ
τὸν λόγο τὰ ψάρια
δὲν θέλουν νὰ τὸ
ἐγκαταλείψουν!

ΥΠΟΜΟΝΗ

Μανιῶ, ἀνυπόμονη γυνή,
σοῦ συνιστῶ ὑπομονή
καὶ θάρρη καὶ χειμῶνας.
Θάρρη, καὶ μὴν ἀνησυχῇς
μὲ συντροφιά κάθε βροχῆς
καὶ ὄχι κατὰ μόνας!

Κάνε λοιπὸν ὑπομονή!
Μιά ζέστη φθινοπωρινή
δυσάρεστη δὲν εἶναι.
Τὸ ἔχουν ζήσει γενεές:
εἶναι τὸ κλίμα τὸ «εὐκραεῖς»
ποῦ ἔχουν αἱ 'Αθηναῖ!

Τώρα ἐσύ ἂν δὲν μπορῇς
νὰ ζῇς μὲ ζέστη ὀλημερίς,
τὸ ζήτημα στὸ λῶ...
Τὴν προσοχὴ σου ἐφίστῶ:
Παράτα ἐμένα τὸν ζεστό
καὶ βρὲς κανέναν κρύο!

Ο ΒΑΓΓΟΣ

Σημειωματάριός μου

Ο ΠΛΕΜΟΝΑΣ

'Ιστέ, ἰντουλεῖα ντέν εἶχα ἰντουλεῖα θοισκομένο νὰ κάνω εἰ-
πα, ἱκαπιτάλι, μου κάτω ἱθαλα, ἕνα κλουβὶ ἀγορασμένο ἱκανα, ἱ-
στέ τζάνουμ ἱπλεμόνι ἀγορασμένο ἱκανα, ἱντρόμους ἱβγῆκα καὶ
ἱφώναζα: NNNNN

— 'Ιπλεμόνι!.. 'Ιπλεμόνι!.. γιὰ τὸ γάτες!.. 'Ιπλεμονάς...

Πρῶτο μέρα καλὸ ντουλεῖα ἱπῆγες.
Νοικοκυρές—νοικοκυρές φιλάν φιστίχ βγαλ-
μένο ἱπαρεθόρια, ἀγορασμένο ἱκαναν μιά ἱν-
τραχημὴ, ντέν ἱντραχημὴ... 'Αφεριμ!

Ντεῦτερο μέρα, καλὰ ἱντουλεῖα ἱπῆγες.
Πουλημένο ἱπλεμόνι ἱκανα, ἱχαρούμενο ἱν-
τρωπο ἱμουνα.

'Αυὰ τρίτο μέρα, γάτες στὸ γειτονιὰ ἱμαθη-
αένο ἱφωνή μου, ἱκάνανε, καὶ, ἁμάν τζάνουμ,
ἁμα ἱπρῶτο ἱφωνή μου βγαλμένο ἱκανα:

— 'Ιπλεμοναααα!..

'Ολο τὸ γατογειτονιὰ μαζεμένο γύρω ἱ-
κλούδα μου ἱτανε!..

— Νιάου! Νιάου!..

— Μιάαααου!.. Χο!.. Φο! Μιάου!.. 'Ιρε-
σιτάλ ἁλητινὸ κουζούμ... 'Αυὰ ἕνα ἱστιγμὴ, ἁ-
νοιχτὸ ἱκλούδα μου ἱδοίθηκα, ὅλο τὸ γατογει-
τονιὰ, ἱπεσμένο μέσα ἱτανε, πλεμόνι φαγωμένο!..

Καὶ τώρα τζάνουμ, τί τὰ κάνω; 'Ικαπιτάλι μου γάτες ἱφά-
γανε, πάλι ἱντουλεῖα ντέν ἔχω. 'Αναντίν;

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι Έρασται της Βερόνας

Τό αδάντο ειδύλλιο

ΑΠ' ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ο Ρομέο Μοντέκχι πάει μεταφισσόμενος σ' ένα χορό που δίνουν οι θανάσιμοι έχθροι της οικογενείας του, οι Καπελέττι. Έκει, συναντά την μοναχοκόρη των Καπελέττι, την Ιουλιέττα, και την ερωτεύεται παράφορα.

8ον

ΧΩΡΙΣ αντίρρηση, η κοπέλλα ανέβηκε στο δωμάτιό της. Η νύχτα, όμως, αυτή του Ιουνίου ήταν τόσο γλυκειά, τόσο λαμπρή, ώστε η Ιουλιέττα, μόλις έβγαλε την άσπρη τουαλέττα της και φόρεσε το μακρύ νυχτικό της πλησίασε στο μπαλκόνι για να θαυμάσει την αστροφεγιά. Έτσι, άρχισε να ξαναφέρει στο νου της, την όμορφη βραδιά που πέρασε, μέσα στην φανταστική αίσθηση ανάμεσα στις κυρίες με τις πολυτελείς αμφιέσεις και στους άνδρες με τις κομψές κινήσεις. Ποιος ήταν, λοιπόν, ο φίλος εκείνος νέος με το ευγενικό πρόσωπο, που δεν είχε καθόλου τόνομα; Ποτέ της η Ιουλιέττα δεν είχε αντικρύσει τόσο απαλό, τόσο θαυμάσιο βλέμμα. Τι όμορφα που χόρευε... Αλλά γιατί στο τέλος εξαφανίστηκε τόσο μυστηριωδώς;

Από όλους τους άνδρες που ήταν στο χορό, ασφαλώς ο νέος αυτός ήταν ο πιο όμορφος. Η Ιουλιέττα θυμότανε μία προς μία, όλες τις λεπτομέρειες του κοστούμιού του. Ό! Αν μπορούσε να του μοιάζει ο άνδρας που της προσώριζαν, που το όνομά του δεν είχε προσφερθεί χόρευε και που μία μέρα θα γινόταν σύζυγός της...

Στη σκέψη αυτή η Ιουλιέττα άρχισε ν' αναπνέει βαθιά. Ό! Πόσο τον αγαπούσε αυτόν τον νέον!... Τι όμορφα θα ήταν να βαδίζει μαζί του μέσα στον κήπο, σφιγμένη στο υπράτοστο του και ν' ακούει τα γλυκόλογά του!...

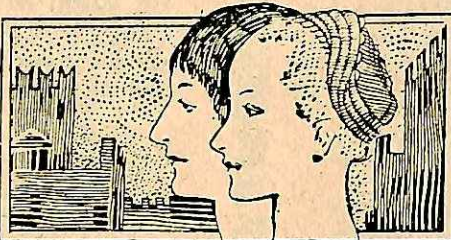
Απλώσε το γέρι της, λές και η σιλουέττα του αγνώστου νέου διεγράφετο στον ουρανό, σαν όπτασία. Αμέσως, όμως, κυριεύθηκε από λυγμούς. Τα μάτια της γέμισαν δάκρυα. Και κρύδοντας το πρόσωπό της μέσα στα χέρια, άρχισε να κλαίει μ' αναφύλητά.

ΜΙΑ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Μέγοι της επομένης Κυριακής ο Ρομέο βασανιζόταν από την πιο μεγάλη αβεβαιότητα. Πώς έπρεπε να κάνει, για να ξαναδύ την Ιουλιέττα; Να σκαρφαλώσει στους τοίχους του μεγάλου Καπελέττι, να δωροδοκήσει τους υπηρέτες και να εισχωρήσει μέσα στον κήπο; Ή να ενοργήσει ανοιχτά; Αυτό θα ήταν ασφαλώς το πιο σίγουρο. Ή έλθοι, όμως, που επικρατούσε μεταξύ της οικογενείας του και των Καπελέττι, αποτελούσε έναν μεγάλο κίνδυνο.

Την επομένη Κυριακή, ο Ρομέο δεν πήγε στην εκκλησία της 'Αγίας Τριάδας, που ήταν στην ένορία του αλλά στους 'Αγίους Αποστόλους, που ανεικόνησαν με το μέγεθος των Καπελέττι.

Ντυμένος όσο μπορούσε πιο απλά και με το καπέλλο κατεβαμένο ως τα μάτια, λές κι' ήθελε να σωληθεί από τον ήλιο, ο ώραιος νέος πήρε θέση ανάμεσα στους ζητιάνους που στεκόντανε στην



πόρτα της εκκλησίας και παρακολουθούσε τον κόσμο που έμπαινε μέσα.

Θα την έβλεπε άραγε; Ή μήπως οι Καπελέττι παρακολουθούσαν την λειτουργία στο παρεκκλήσι του μεγάλου των; Οι σκέψεις αυτές καταδασάνιζαν τον έρωτευμένο νέο.

Και ξαφνα, οι ούρανοι άνοιξαν και κατέβηκε ένας ολόξανθος άγγελος. Έτσι, τουλάχιστον, ενόμιζε ο Ρομέο, σαν είδε την Ιουλιέττα να προσέρχεται μαζί με τους γονείς της στην εκκλησία.

Ό! Τι όμορφη που ήταν! Και πώς κοκκίνισε μόλις τον είδε. Κατέβασε, όμως, άμέσως τα μάτια της και προχώρησε προς το εσωτερικό της εκκλησίας, πνιγώντας τη συγκίνησή της. Εύχαιετο μένος ο Ρομέο από τη συνάντησή αυτή και από το έρόθυμα που είδε στο πρόσωπο της Ιουλιέττας, απομακρύνθηκε από την εκκλησία, επιστρέφοντας στο σπίτι του.

— 88 —

Από τη στιγμή που ο Ρομέο άντελήφθη ότι η Ιουλιέττα δεν έμεινε ασυγκίνητη προστά του, μία μοναχή είχε σκέψη: Πώς να φανή στα μάτια της άξιης της αγάπης της.

Εκείνη τη χρονιά επρόκειτο να γίνουν στη Βερόνα διάφορες μεγάλες γιορτές, με αγώνες αθλητικούς. Και ο Ρομέο άρχισε να προπονείται με κόψι στην κωπηλασία, στην ξιφασκία, στην ίππασία, στα διάφορα επικίνδυνα και τολμηρά σπορ.

Αλλά πώς να βεβαιωθεί ότι οι Καπελέττι θα πήγαιναν την κόρη τους σ' αυτές τις γιορτές; Σκέφθηκε, λοιπόν, το έλξης: Θα είδοποιούσε καταλλήλως την Ιουλιέττα, χωρίς να φανή καθόλου ότι η είδοποίησις προήρχετο από αυτόν, ότι οι αγώνες πρό επρόκειτο να διοργανωθούν ήταν πολύ ενδιαφέροντες.

Στην περίπτωση αυτή, ο φίλος του Ρομέο, Μαρκούτσιο φάνηκε πολύτιμος. Ο άσωσιωμένος αυτός φίλος, άρχισε να τριγυρίζει το μέγαρο των Καπελέττι, να πιάνει γνωριμιά με τους υπηρέτες, να τους κερνάει και να τους αφήνει να πιστεύουν ότι ενδιαφερότο για μία υπηρέτρια του σπιτιού. Και ποιά ήταν η υπηρέτρια αυτή; Ή ιδιαίτερα καμαριέρα της Ιουλιέττας.

Η Εύσεβια—αυτό ήταν το όνομα της καμαριέρας—κολαυόθηκε πολύ από το αίσθημα που της εξέφρασε ο Μαρκούτσιο. Συννητήρη μαζί του έπαινε και ο Μαρκούτσιο, από κούδεντα σε κούδεντα, της μίλησε για τους αγώνες, για την πανοπλία που θα φορούσε ο Ρομέο και για όλα τ' αγωνίσματα εις τα οποία θα έπαινε κι' αυτός μέρος. Έν τέλει της είπε:

—Γιατί δεν παρακινείς την Ιουλιέττα να παρακολουθήσει τους αγώνες; Έτσι, θα τη συνδέσεις κι' εσύ και θα με καυλώσεις. Ό! Τι περήφανος που θαμαι ε-

πού ενέπνευσε τον λαιξήρη

ταν θα ξέρω ότι με παρακολουθείς! Η Εύσεβια, κατασυγκινημένη, ψιθύρισε:

—Θα προσπαθήσω να πείσω την κυρία μου.

ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Οι ναυτικοί αγώνες έλαβαν χώραν μετὰ τη μεγάλη λειτουργία, στον ποταμό 'Αντίκ. Οι όχθες του ποταμού ήταν γεμάτες από κόσμο που χειροκροτούσε, φώναζε, χειρονομούσε, και ανεβάρουν με τις ζωηρές του επευφημίες τους αγωνιζόμενους.

Στο επιφανέστερο μέρος είχε στηθεί μία μεγάλη εξέδρα για τους προύχοντες της πόλεως. Μεταξύ αυτών, ήταν φυσικά και οι οικογένειες των Μοντέκχι και των Καπελέττι. Η Ιουλιέττα έλαμπε ανάμεσα στο κομψό αυτό πλήθος με τις φανταγερές φορεσιές. Πλάι της, στεκόταν η Εύσεβια, κρατώντας μία μεγάλη βεντάγια και μία όμπρέλλα του ήλιου.

Τώρα, η Ιουλιέττα έσκυβε στα κάγκελλα της εξέδρας για να δει τους αθλητάς. Πού ήταν το όμορφο αρχοντόπουλο του χορού και της εκκλησίας; Ρωμαλέος και λευκός κορμός όπως ήταν, ασφαλώς θα έρχόταν πρώτος εις όλα τ' αγωνίσματα. Η Ιουλιέττα χαϊρόταν προκαταβολικώς γι' αυτό. Ή ιδέα ότι ο άγνωστος νέος θα θριαμβούσε την έκανε να πλημμυρίσει από μία γλυκειά συγκίνηση. Οταν όμως, συλλογιζόταν τα δυστυχήματα που συμβαίνουν στους αγώνες, το πρόσωπό της εχλώμαζε.

Έν τω μεταξύ, άρχισε το πρώτο άγώνισμα, όπου έλαβαν μέρος πολλές δόρυκες, με όχτω κωπηλάτες ή κάθε μία. Το άγώνισμα έληξε γρήγορα κι' ύστερα παρουσιάσθηκε μία κομψή δόρυκα, με σιδερένιο έμβολο στην πλώρη, την οποία ώδηγούσε ο Ρομέο, ύπεροχος μέσα στο πράσινο μαγικό του.

Κοιτάζτε, δεσποινίς, ψιθύρισε η Εύσεβια. Τι όμορφος που είναι, Θεέ μου, αυτός ο ευγενής νέος με το πράσινο μαγικό!

—Πάψε, Εύσεβια, κύνταζε. Ο Ρομέο είχε ως αντίπαλον έναν γιγαντόσωμο αθλητή, προερχόμενο από την παράταξη του Γουέλφων, που ώδηγούσε μία παρόμοια δόρυκα. Έτσι, στο άγώνισμα αυτό θρόθηκαν μοιραίως αντίμετωπα τα δύο μεγάλα κόμματα της Βερόνας. Και ο λαός, μοιρασμένος μεταξύ Γουέλφων και Γιβελίνων άρχισε να ζητωκραυγάζει και να χειροκροτεί τους δικούς του.

—Τί κρίμα! είπε μέσα της η Εύσεβια. Ο νέος αυτός ανήκει στο κόμμα των έλθωων μας!...

Οι δύο δόρυκες έκαναν διάφορους επιτυχείς έλιγμούς, αλλά ούτε η πρώτη ούτε η δεύτερη κατόρθωνε να τρυπήσει την άλλη με το σιδερένιο έμβολο της πλώρης. Ο κόσμος παρακολουθούσε με αγωνία. Τέλος, ο Ρομέο μ' έναν επίδειξιο έλιγμο, ώρμησε κι' ευχήσε το έμβολο του στα πλευρά της άλλης δόρυκας.

Οι θεαταί υπεδέχθησαν τη νίκη αυτή με ούρανομήκεις επευφημίες. Η Ιουλιέττα που είχε χάσει την αναπόνη της από την αγωνία, έστάφη προς την Εύσεβια και της είπε γαυληλόφωνα:

(Συνέχεια στο προσχέει)

ΑΦΕΡΕΣ ΚΑΙ ΛΥΠΕΣ ΤΩΝ ΑΘΩΩΝ ΓΗΣ ΑΘΗΝΟΙΚΗΣ ΑΚΗΝΗΣ

Η άγνωστη ΚΑΤΙΝΑ ΝΕΖΕΡ

ΣΤΗΝ «Όασι», όπου ως γνωστόν εργάζεται η συμπαθής καλλιτέχνις του έλαφροῦ μουσικού μας θεάτρου κ. Κατίνα Νέζερ μαζί με τους παρτεναίρ της κ. κ. Ν. Ρουμπέν και Γ. Χριστοδούλου, την συναντήσαμε προχθές και μᾶς μίλησε με μεγάλη προθυμία για την ιδιαίτερη ζωή της. Την κμμάνια μας την παρακολουθεί από την άρχη κι' έτσι δεν χρειάστηκε να χρονοτριβήσουμε σε προλόγους και περιττές ερωτήσεις.

Η κ. Κατίνα Νέζερ που ανήκει στην μεγάλη θεατρική οικογένεια των Νέζερ, αδελφή της κ. Μαρίας Νέζερ, έχει πολλές περιπέτειες στη ζωή της. Μά και η γέννησή της ήταν κι' αυτή... περιπετειώδης.

«Αλλά» άφίσουμε την ίδια να μᾶς τᾶ διηγήθῃ:

—Η μητέρα μου με τον πατέρα μου βρισκόντουσαν σε κάποια τουρνέ στην Αίγυπτο, όταν μ' έφεραν στο φῶς. Λιγάκι περιπετειώδης. Ο θίασος είχε ξεκινήσει από την 'Αλεξάνδρεια για να πάει στο Κάιρο, όταν την μητέρα μου την έπιασαν οι πόνοι μέσα στον... σιδηρόδρομο! Και παρ' όλίγο να γεννηθῶ μέσα στο τραίνο. 'Αλλά' εύτυχώς που η άμαξοστοιχία στάθηκε σ' ένα μικρό χωριό που λέγεται Μπένχα κι' η μητέρα μου κατέβηκε και ξεγένησεν εκεί. Μ' έπιασε αμέσως μία άραπιά μαμή βρώμικη και τσιμπιάρια.

«Εμείνα πολύ λίγο στην Αίγυπτο κι' έπειτα, μωρό ακόμα, μ' έφεραν στην 'Αθήνα, όπου μεγάλωσα κι' εγνώρισα την ζωή και μαζί με την αδελφή μου, τη θεατρική δόξα ως «Νεζεράκια».

Προχωρούμε στις ερωτήσεις μας: —Πότε πρωτοβγήκατε στο θέατρο;

—Πολύ μικρή. Στα «Παναθήναια», όπου με πήρε ο ίδιος ο συγγραφέας των Πολύθιος Δημητρακόπουλος για να μιμηθῶ έναν τύπο της εποχής. Την «Κούλα την άνθοπώλιδα». Ήταν στο θέατρο και στο θίασο της μεγάλης μας Μαρίας Κοτοπούλη. Είχα μεγάλη έπιτυχία σ' αυτό το πρώτο νούμερό μου. Ελεγα, θυμάμαι, σκorpώντας στον κόσμο λουλούδια:

«Πάρτε κι' από μένα
Πάρτε, μὲν ἄ μί
Μιά δεκάρα τὸ ἕνα
κάθε γιασεμί!»

Από τότε, τ' δνειρό μου ήταν να βγω στη σκηνή και νάχω χειροκροτήματα, δῶρα, λουλούδια. «Όπου βγήκα, καμμιὰ φορά και, πιστέψτε με, δέν... μετάνοιωσα καθόλου γι' αυτό!...

«Έτσι, έχω εργασθῇ στους μεγάλους αθηναίκοις θίασους, όπως των κ. κ. Σημαρτζή, Μηλιάδη, Κυριακού, Μακέδου, σε θίασο του πατέρα μου, μᾶ είχαμε μαζί με την αδελφή μου και τον θίασο «Δεσποινί-

δων Νέζερ», όπου γνωρίσαμε αληθινούς θριάμβους.

—Πότε νοιώσατε την καρδιά σας να χτυπά για πρώτη φορά αίσθηματικά;

—Η κ. Νέζερ χαμογέλασε.

—Από πολύ μικρή. Έρωτεύθηκα έναν ήθοποιό, έναν ωραίο τενόρο του θίασου μας. Μ' άγάπησε κι' εκείνος. 'Αλλά βλέπομασαν μόνο στο θέατρο: Στις πρόβες και την ὥρα της παραστάσεως. Κι' όταν μάλιστα παίζαμε στη σκηνή κι' έπρεπε να μ' άγκαλιάζῃ, τὸ ψιθύριζα:

—Σφίξε με πιο πολύ κοντά σου... Κι' εκείνος, εύτυχισμένος, μ' έσφιγγε και με φιλούσε, όχι ψεύτικα, θεατρικά, αλλά αληθινά, παράφορα, έξαλλα...

«'Αλλάζαμε και γραμματάκια. Μοῦ τάριχνε κάτω από την πόρτα του καμαρινιού μας κι' ἐγὼ τοῦ άφίνα τα δικά μου κάτω από τον προφυλάκτηρα της σόφας. Βλέπετε, ο μπαμπᾶς ήταν πολύ αυστηρός και πού να έπιτρέψῃ τέτοια πράγματα...

—Έχετε θαυμαστά;

—Η κ. Νέζερ μᾶς κυτᾶ μ' άμνηχανία.

—Θαυμαστά; Μπορεί. 'Ισως ναί. Πάντως πριν παντρευθῶ, ιδίως, είχα πολλούς. Σε μία τιμητική μου μάλισσα, στο θέατρον «Πανελληνιον», γνώρισα και τον τέως σύζυγό μου. Ήταν από τους θαυμαστάς μου. Μοῦ έφερε ένα ωραίο δῶρο και έπειτα από λίγο παντρευθήκαμε. 'Αργότερα, πήγαμε μαζί στην Αυστραλία, όπου μοῦ έδόθη η εύκαιρία κι' έπαίξα και πάλι, έρασιτεχνικά όμως αυτή τη φορά. Έτσι, με τον γάμο μου, έμεινα άρκετον καιρό μακριά από το θέατρο, πού τόσο το λατρεύω



Η ΚΑ Κατίνα Νέζερ.

πάντα. Μᾶ η εύκαιρία να ξαναγυρίσω και πάλι σ' αυτό μοῦ έδόθη όταν χώρισα με τον άνδρα μου. Τώρα παίζω στην «Όασι» κι' είμαι πολύ εύχαριστημένη.

—Κανένα έπεισοδιάκι άπ' τη ζωή σας;

—Εύχαρίστως. Μικρή πολύ, έλαθα το πρώτο μου έρωτικό γράμμα από κάποιον θαυμαστή μου. 'Αλλά τα γράμματα — όπως γινόνταν με την αλληλογραφία τη δική μου και της Μαρίας, της αδελφής μου — πρώτος τα έπαιρνε στα χέρια του ο μπαμπᾶς. Κι' έτσι, το πρώτο μου έρωτικό γράμμα έπεσε κι' αυτό στα χέρια του. Τὸ διάβασε κι' έπειτα μοῦ τὸ διάβασε κι' έμένα σε τόνο αὐστηρό. Μοῦ έγραφε, λοιπόν, ο θαυμαστής μου πῶς μ' άγαπά τρελά και πῶς την επομένη θα με περιμένε στις 5 τ' άπόγευμα στις Στήλες τοῦ 'Ολυμπίου Διός. Σκεφθῆτε, όμως, την άπογοήτευσή του, όταν, αντί ν' αντικρύσῃ έμένα, αντιμετώπισε την... μαγκούρα τοῦ πατέρα μου, ο όποιος με πολύ άδρότητα έβγήκε να μ' αντικαταστήσῃ στο πρώτο μου αυτό ραντεβού...

Και μία πού ο λόγος περί ραντεβού, η κ. Νέζερ μᾶς άφηγείται ένα σχετικό έπεισόδιο. Μία φορά με παρέσυρε κάποιος θαυμαστής μου ως το φάληρο, όπου καθήσαμε σ' ένα βραχάκι κι' άκούγα μαγεμένη την ντεκλαρασιόν του Σε μία στιγμή όμως, έπεχειρήσε να με φιλήσῃ. Τότε τοῦ δίνω ένα ήχηρότατο σκαμπίλι, πού τον ζάλισε και χάνοντας την ισορροπία του γλύστρησε κι' έπεσε στο νερό. Τὸν άφησα κι' ἐγὼ στα κρύα τοῦ λουτροῦ κι' έφυγα!

—Πῶς περνάτε τὸ εικοσιτετράωρό σας;

—Ήσυχα. Πάντοτε ήσυχα. Θέατρο σπιτί, λίγος περίπατος, νοικοκυριό. —Τὸ κουτσουμπολιό σᾶς άρέσει;

—Καθόλου. Καί τ' άποφεύγω σὰν τὸ διάβολο.

Οι «παρτεναίρ» της κ. Νέζερ κ. κ. Ρουμπέν και Χριστοδούλου μᾶς διακόπτουν. Είναι η ὥρα για τὸ νούμερό της. 'Εφ' ὃ και την άφίνουμε και φεύγουμε.

ΧΡ. ΠΥΡΡΑΣΟΣ

Λόγια της αγάπης

Δικαιολογία

- Δέν παντρεύεσαι;
- Δέν θέλω.
- Γιατί δέν θέλεις;
- Γιατί θά λυπηθῶ.
- Γιατί θά λυπηθῶ;
- Γιατί θά ζηλεύω.
- Γιατί θά ζήλευς;
- Γιατί θά με άπατήσῃ ἡ γυναίκα μου.
- Γιατί θά σε άπατήσῃ ἡ γυναίκα σου;
- Γιατί θά ζήλω νά με άπατήσῃ.
- Γιατί θά ζήλω νά σε άπατήσῃ;
- Γιατί παντρεύεσαι!

ΣΑΜΠΟΡ

Ποῦ εἶναι ἡ εὐτυχία;

Ο Τζών Ντάβιτ, ὁ μεγάλος πολυεκατομμυριούχος ἐπιχειρηματίας, διαβάσει γιὰ τετάρτη φορά, τὸ λιγόλογο καθαρογραμμένο γραμματάκι ποὺ εἶχε πάρει ἐκεῖνο τὸ πρωῒ. Στὰ χεῖλη του φαίνονταν κάποιο μείδιμα ἱκανοποίησης.

Δέκα ὀλόκληρα χρόνια περίμενε τὴν στιγμή αὐτή. Καὶ νὰ, ποὺ ἐπείτα ἀπὸ τόσον καιρό, ἡ Ντόροθ, ἡ ὠραία καὶ ὑπερήφανη Ντόροθ, τοῦ ἔγραψε καὶ τοῦ ζητοῦσε μιὰ συνέντευξη.

Τὸ μυαλὸ τοῦ Τζών Ντάβιτ ξαναγύριζε στὰ περασμένα, καθὼς ξαναδιάβαζε γιὰ τρίτη φορά τὸ γράμμα τῆς Ντόροθ, τῆς γυναίκας ποὺ περιφρόνησε καὶ αὐτὸν καὶ τὰ πλούτη του καὶ τὴν δύναμή του, καὶ προτίμησε νὰ παντρευτῇ ἕναν φτωχὸ καὶ ἄσημο γιατροῦδάκο.

Ὁ Τζών Ντάβιτ ἐπρόκειτο νὰ παντρευτῇ τὴν ὁμορφὴ, ζωερὴ καὶ ὑπερήφανη Ντόροθ, ὅταν ξαφνικὰ παρουσιάσθηκε ἕνας φτωχὸς φοιτητῆς τῆς Ιατρικῆς. Ἦταν μακρυνὸς ἐξάδελφος τοῦ Τζών, καὶ εἶχε ἔλθει στὸ σπίτι τοῦ Τζών Ντάβιτ γιὰ νὰ περάσει τὶς διακοπές.

Εἰς γινώρισε τὴν Ντόροθ, καὶ οἱ δύο νέοι δὲν ἄργησαν ν' ἀγαπηθοῦν. Ὁ Τζών προστάθηκε μὲ κάθε τρόπο νὰ ἐμποδίσῃ τὸν γάμο τῆς Ντόροθ καὶ τοῦ Τζάκ. Ἐκεῖνη ὅμως στάθηκε ἀμετάπειστη.

Λίγο καιρὸ ἐπείτα ἀπὸ τὸν γάμο τοῦ Τζάκ καὶ τῆς Ντόροθ, ὁ πατέρας τοῦ Τζών πέθανε ἀπὸ μιὰ ἐξδολὴ τῆς καρδιάς. Κι' ὁ Τζών κληρονόμησε τὴν τεράστια περιουσία του. Ἐγινε μονομιάς τόσο πλούσιος, ὥστε δὲν ὑπῆρχε τίποτε ποὺ νὰ μὴν μπορῇ νὰ τὸ ἀποκτήσῃ.

Ὡστόσο, ὁ Τζών Ντάβιτ δὲν λησμονοῦσε τὴν Ντόροθ, οὔτε συγχωροῦσε τὴν προσβολὴ ποὺ τοῦ ἔκαμε. Ἐσχεδιάζε λοιπὸν νὰ τὴν ἐκδικηθῇ καὶ νόμιζε πὼς θὰ εὐρίσκει ἀσφαλῶς τὴν εὐκαιρία νὰ ἐκτελέσῃ τὸ σχέδιό του ὅταν ἡ Ντόροθ, ἀπελπισμένη ἀπὸ τὴ φτώχεια, θὰ πῆγαινε κάποτε νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ τὴν βοηθήσῃ. Ἦξερε ἄλλωστε πὼς οἱ δουλειές τοῦ Τζάκ, ὁ ὁποῖος εἶχε ἐγκατασταθῇ στὸ μικρὸ χωριὸ τοῦ Κέστερχεν, δὲν πῆγαιναν καθόλου καλά.

Καὶ τότε, ἡ ἐκδίκησή του θὰ ἦταν μοναδική· θὰ τὴν φόρτωνε μὲ δῶρα, θὰ τῆς ἔδινε τὰ τριπλάσια ἀπὸ ὅσα ἐκείνη θὰ τοῦ ζητοῦσε, θὰ τὴν θάμπωνε μὲ τὰ πλούτη του, καὶ θὰ τὴν ἔκανε ἔτσι νὰ μισήσῃ τὸν Τζάκ, ποὺ τὴν εἶχε καταδικάσει στὴ φτωχικὴ ζωὴ, τὴν γεμάτη στερήσεις, μιάς ἀσημῆς νοικοκυρούλας. Τότε ἡ Ντόροθ θὰ μετάνιωανε σίγουρα, γιὰτὶ εἶχε περιφρονήσει ἐκεῖνον ποὺ τῆς χάριζε μιὰ τόσο ἀνέτη κι' εὐτυχισμένη ζωὴ.

Τὰ χρόνια ὥστόσο κυλοῦσαν, χωρὶς ἡ Ντόροθ νὰ παρουσιασθῇ νὰ τοῦ ζητήσῃ τὴν βοήθειά του. Καὶ ὁ

Ἕνα διήγημα τοῦ Ντόναλδ Σούμπριτζ

μω, τὸ ἀντρώγου νὰ ἔπρεπε νὰ ὀποφέρῃ...

Καὶ νὰ τώρα, ἔπειτα ἀπὸ δέκα χρόνια, ποὺ τὸ γράμμα τῆς Ντόροθ εἶχε ἔρθει.

Ὁ Τζών Ντάβιτ χτύπησε νευρικὰ τὸ κουδούνι καὶ ὑπηγόρευσε στὸν ἰδιαιτέρὸ του γραμματέα τὴν ἀπάντησιν πρὸς τὴν Ντόροθ. Τὴν καλοῦσε νὰ πάρουν τὸ τσάι τὴν Τετάρτη τὸ ἀπόγευμα.

Ἐπείτα κάλεσε τὴν οἰκονόμο του καὶ ἔδωκε ὁδηγίαν γιὰ τὸ τσάι. Ἐπρεπε νὰ εἶναι ἡγεμονικὸ, ὥστε ἡ Ντόροθ νὰ θαμβώθῃ. Ὅ,τι σπάνιο ὑπῆρχε, ἔπρεπε νὰ βρίσκεται στὸ τραπέζι. Μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία, τὸ σαλόνι ἔπρεπε νὰ στολισθῇ μὲ καινούργια ἐπιπλα, μὲ καινούργια χαλιά... Διέταξε ἐπίσης νὰ εἶναι ἔτοιμα δυὸ ἀπὸ τ' αὐτοκίνητά του. Γιατὶ σίγουρα ἡ Ντόροθ θάθελε νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ χωριὸ τῆς, καὶ δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ ξαναπάρῃ τὸ τραῖνο.

Τὴν ὠρισμένη ὥρα, ἡ Ντόροθ παρουσιάστηκε. Τὴν ὑποδέχτηκε ἕνας λακὸς μὲ λιβρέα καὶ τὴν ὡδήγησε στὸ πολυτελέστατο σαλόνι. Χαϊρέτησε μὲ ἀνυπόκριτη χαρὰ τὸν Ντάβιτ καὶ τοῦ ἐξέφρασε τὴν εὐχαριστίαν τῆς γιὰ τοὺς θριάμβους του στὸ ἐμπόριο. Δυστυχῶς ὅμως ἔκανε δίκαια, καὶ δὲν ἐτόλμησε νὰ δοκιμάσῃ τίποτε ἀπὸ τὰ σπάνια ἐκεῖνα καὶ γαργαλιστικὰ ὀρεκτικὰ ποὺ στολίζαν τὸ τραπέζι τοῦ Ντάβιτ. «Ὅταν ἔχῃς ἀντρα γιαντρὸ — εἶπε — γίνεσαι γρήγορα σχολαστικὴ». Ἀρκεστικὴ μόνον σ' ἕνα φλυτζάνι τσάι καὶ μιὰ φρυγανιά.

Μετά τὸ τσάι, ἐξηκολούθησαν τὴ συνομιλία τους. Ἡ Ντόροθ τοῦ μίλησε γιὰ τὸν ἑαυτὸ τῆς, τὰ παιδιὰ καὶ τὸν ἀντρα τῆς, δὲν ἔκαμε ὅμως καθόλου λόγο γιὰ οἰκονομικὴ βοήθεια καὶ προστασία.

Φαίνονταν ἀρκετὰ εὐτυχισμένη καὶ ὁ Τζών Ντάβιτ ἄρχισε νὰ ἀναρωτιέται γιὰ ποῖο ἄραγε λόγο ἡ γυναίκα ἐκείνη τὸν ἐπεσκέφθηκε, ἀφοῦ δὲν ἐπρόκειτο νὰ τοῦ ζητήσῃ τὴν βοήθειά του. Ἡ σκέψις ὅμως πὼς ἴσως ἐκείνη νὰ δίσταζε ἀκόμη, τὸν παρηγόρησε. Ὡστόσο, ἡ Ντόροθ ἄρχισε νὰ τὸν ρωτᾷ γιὰ τὸν ἑαυτὸ του καὶ τὶς ἐπιχειρήσεις του.

Ὁ Τζών νόμιζε πὼς ἡ στιγμή ἦταν κατάλληλη νὰ τὴν προκαλέσῃ καὶ τῆς εἶπε τάχα ἀδιάφορα:

— Σκέφθηκες ποτέ, Ντόροθ, τί ἔχασες, μὲ τὸ νὰ μὲ περιφρονήσῃς;

Δὲν μετάνιωσες ποτέ ποὺ στερήθηκες τόσο ἀσυλλόγιστα τὴν μεγάλη ζωὴ ποὺ θὰ μπορούσες νὰ ζήσῃς, ἂν δὲν προτιμούσες ἕναν ἄλλο;

— Ὡ! Τζών ἀπάντησε ἡ Ντόροθ μὲ χαμόγελο. Δὲν φαντάζομαι νὰ μοῦ κρατᾷς ἀκόμη κακία ἐπειτα ἀπὸ τόσα χρόνια! Ἐπειτα, τότε εἴμαστε τόσο νέοι...

Ὁ Τζών Ντάβιτ ταράχθηκε. Νὰ τῆς κρατᾷ κακία; Γιατί; Τί εἶχε νὰ ζηλέψῃ ἐκεῖνος ἀπὸ τὴν ζωὴ τῆς Ντόροθ; Τί εἶχε χάσει ἡ στερηθῇ γιὰ νὰ μνησικακῇ;

— Ἐγὼ θάπρεπε ἴσως νὰ κάμω αὐτὴ τὴν ἐρώτησι, εἶπε πεισιμωμένα.

— Καταλαβαίνω, ἀπάντησε ἡ Ντόροθ. Νομίζεις, Τζών, πὼς μετανιώω... Καὶ ὅμως ὄχι Τζών! Βέβαια, ὄ! αὐτὰ—καὶ περιέφερε τὰ μάτια τῆς σ' ἀστραφτερά ἀντικείμενα ποὺ πλημμύριζαν τὸ σαλόνι—ὄ! αὐτὰ εἶναι πολὺ ὠραία κι' εὐχάριστα, ἀλλὰ δὲν δημιουργοῦν τὴν εὐτυχία. Καὶ γιὰ μένα ἀξίζει πολὺ αὐτὸ ποὺ λέγεσαι «εὐτυχία»...

Ὁ Τζών ἔριξε πάνω τῆς ἕνα ἐρευνητικὸ βλέμμα. Εἶδε τὶς μανταρισμένες κάλτσες τῆς, τὸ μπαλωμένο φόρεμά τῆς, καὶ αἰσθάνθηκε κάποια μοχθηρὴ ἱκανοποίηση.

Ὡστόσο ἐκεῖνη συνέχισε:

— Ναί! Τζών, εἰμαι πολὺ εὐτυχισμένη. Δὲν εἴμαστε πλούσιοι, ὁ Τζάκ ὅμως μ' ἀγαπᾷ καὶ κερδίζει ἀρκετὰ, ὥστε νὰ ἔχωμε καὶ μεῖς ὅσα μᾶς χρειάζονται.

Ὁ Τζών Ντάβιτ περιέπιπτε ἀπὸ ἐκπλήξεως σ' ἐκπλήξη. Ἡ γυναίκα ἐκεῖνη φαίνονταν ἀπόλυτα εὐτυχισμένη, παρ' ὅλη τὴ φτώχεια τῆς. Αὐτὸ δὲν μπορούσε ὁ πᾶμπλουτος αὐτὸς νὰ καταλάβῃ πὼς συνέβαινε.

Ἡ κατάπληξή του ὅμως μεγάλωσε περισσότερο, ὅταν ἐκεῖνη τοῦ ἀνεκοίνωσε τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς τῆς. Τοῦ εἶπε πὼς ἤθελε νὰ τὸν συναντήσῃ, γιὰτὶ διαδίδονταν πολλὰ γιὰ λογαριασμοῦ του.

— Γιὰ μένα; ρώτησε ἐκπληκτὸς ὁ Τζών.

— Ναί! ἀπάντησε ἡ Ντόροθ σταθερά. Δὲν θὰ θυμώσῃς ὅμως, ἂν θὰ σοῦ πῶ γιὰτὶ ἤλθα.

Ἡ κατάπληξή τοῦ Ντάβιτ καὶ ἡ ἀγωνία του μεγάλωσαν.

— Ναί!... Τζών, περὶ τίνος πρόκειται; Διαδίδονται πολλὰ γιὰ σένα. Λέγουν πὼς δουλεύεις τρομερά. Σὰν σκλάβος! Λέγουν ἀκόμη πὼς καταστρέφεις τὴν ὑγεία σου. Κι' ἐγὼ ἡ ἴδια δὲν σε ἀναγνωρίζω. Καὶ ἐπειδὴ ξέρω πὼς ἔχεις ἀδύνατη κράση, ἤλθα νὰ σε συμβουλευθῶ νὰ ξεκουραστῇς λίγο. Νὰ φροντίσῃς γιὰ τὸν ἑαυτὸ σου. Εἶσαι ἀρκετὰ νέος, ἔχεις ἀρκετὰ χρήματα, ὥστε νὰ μπορῇς νὰ ζήσῃς ἀνετα, χωρὶς νὰ κουράζεσαι τόσο πολὺ...

Ὁ Τζών δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἐκπλήξή του.

— Μοῦ φαίνεται, εἶπε, πὼς ἡ τελευ-

ταία ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν ὑγεία μου, ἔπρεπε νὰ εἶσαι σύ.

— Καὶ γιατί, Τζών;

— Γιατὶ ἂν πέθαινα, θὰ κληρονομούσες ἕνα σοβαρὸ ποσόν. Λησμονεῖς πὼς κι' ἐσύ κι' ὁ Τζάκ εἶστε συγγενεῖς καὶ κληρονόμοι μου;

— Δὲν ἔκαμα ποτέ τέτοια σκέψη! ἀπάντησε ψυχρὰ ἡ Ντόροθ. Λυποῦμαι μάλιστα ποὺ σ' ἀνησύχησα. Κι' ἔπρεπε νὰ ξέρω πὼς δὲν θὰ μ' ἀκουγες...



Ὑποδέχτηκε τὴν Ντόροθ ἕνας λακὸς μὲ λιβρέα.

Ὅταν ἡ Ντόροθ ἔφυγε, ὁ Τζών δὲν σκέφθηκε νὰ τὴν συνοδεύσῃ ὡς τὸν σταθμό. Ἡ ἀρνήσή τῆς νὰ δεχθῇ νὰ τὴν μεταφέρῃ στὸ χωριὸ τῆς τὸ αὐτοκίνητό του, τὸν εἶχε πεισιμώσῃ, καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ἐπισκέψεώς τῆς τὸν εἶχε ἀναστατώσει κυριολεκτικὰ. Δὲν μπορούσε ποτέ νὰ χωνέψῃ πὼς αὐτὸς, ὁ δυνατὸς καὶ πλούσιος ἄνθρωπος, δεχόταν τὸν οἶκτο ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν γυναίκα ἐκείνη ποὺ ἤθελε νὰ τὴν ἐκδικηθῇ, ὅταν ἐκείνη θὰ τοῦ ζητοῦσε τὸν οἶκτό του. Δὲν ἦταν λοιπὸν τὸ χρήμα ποὺ δημιουργοῦσε τὴν εὐτυχία;

Ὁ Τζών Ντάβιτ μ' ὅλα ταῦτα δὲν ἐγκατέλειπε τὴν σκέψη τῆς ἐκδίκησής. Ὅχι... Θὰ ἐξεδικεῖτο ὁπωσδήποτε τὴν ἐγωίστρια καὶ ὑπερήφανη Ντόροθ, ποὺ νόμιζε πὼς ἦταν ἀρκετὰ εὐτυχισμένη, ὥστε νὰ λυπᾶται τοὺς ἄλλους. Θὰ τῆς εἰδειχνε τί ἀξίζει νὰ εἶναι κανεὶς πλούσιος.

Ἐπείτα ἀπὸ λίγες μέρες, τῆς ἔστειλε ἕνα σημείωμα καὶ τὴν πληροφοροῦσε πὼς ἀπεφάσισε νὰ ἀκολου-

θήσῃ τὶς συμβουλές τῆς καὶ νὰ μεταβῇ στὴν Κυανὴ Ἀκτὴ γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ.

Πραγματικὰ, ὁ Τζών Ντάβιτ ἐγκατέλειψε τὶς ἐπιχειρήσεις του, πρὸς μεγάλην χαρὰν τῶν ὑφισταμένων του, ποὺ τοὺς καταταραχνοῦσε, καὶ ἀνεχώρησε γιὰ τὴν Κυανὴ Ἀκτὴ. Κατέλυσε σ' ἕνα μέτριο ξενοδοχεῖο καὶ παρουσιαζόταν μὲ τὸ ψευδώνυμο Τζών Σμιθ, γιὰ ν' ἀποφύγῃ, ὅπως ἐξήγησε στὸν ξενοδόχο, τὶς ἐνοχλήσεις. Ἐκεῖ ὁ Τζών Σμιθ, ἡ Τζών Ντάβιτ, ἐπιδιδόταν κυρίως στὸ ψά-

του ἐξάδελφο Τζάκ Ντάβιτ καὶ στὴν γυναίκα του, τὴν Ντόροθ.

— Ἐπὶ τέλους — σκεφτόταν ὁ Τζών Ντάβιτ, ποὺ μεταμφιεσμένος κι' ἀγνωρίστος παρακολουθοῦσε τὴν νέα ζωὴ τῆς Ντόροθ, τὰρα θὰ ἐξεδικεῖτο!

Ὁ Τζάκ καὶ ἡ Ντόροθ εἶχαν μεταφερθῇ στὸ μέγαρό του τῆς ὁδοῦ Κώρζον. Ἀπελάμβαναν καὶ ζοῦσαν τὴ μεγάλη ζωὴ, τὸν πλοῦτο, τὴν ἀνεση. Τὰ παιδιὰ τους, σπουδάζαν ἀνετα καὶ τριγύριζαν τὸ Λονδίνο μὲ τὰ πολυτελῆ τοῦ αὐτοκίνητα. Ἐτσι θὰ συνήθιζαν στὴν ἀνεση τοῦ πλοῦτου. Καὶ μετὰ τρεῖς μῆνες, ὁ Τζών Ντάβιτ θὰ ἐνεφανίζετο πάλι καὶ τότε... Ὁ Τζάκ καὶ ἡ Ντόροθ θὰ ξαναγύριζαν στὸ φτωχικὸ τους σπίτι... Τότε ἡ Ντόροθ θὰ ἐνοιώθε καλλίτερα τί ἀξίζει ὁ πλοῦτος καὶ τί μπορούσε κανεὶς ν' ἀποκτήσῃ μὲ τὸ χρήμα! Τότε θὰ αἰσθανόταν τί τῆς ἔλειπε καὶ τί δὲν μπορούσε ποτέ ν' ἀποκτήσῃ μὲ τὰ φτωχικὰ εἰσοδήματά τοῦ Τζάκ...

Οἱ τρεῖς μῆνες πέρασαν. Τὴν παραμονὴ τῆς ἡμέρας ποὺ ὁ Τζάκ Ντάβιτ εἶχε ἀποφασίσει νὰ ἐμφανισθῇ, ἐτοιμάσθηκε γιὰ τὴν... ἀνάστασή του. Ἐδῶλε τὴν περροῦκά του, κουρεῦτηκε, ξυρίστηκε... Ἐσανάγινε πάλι ὁ Τζών Ντάβιτ. Ἡ σκέψη πὼς ἡ μεγάλη στιγμή τῆς ἐκδίκησής του εἶχε φτάσει, δὲν τὸν ἄφινε νὰ κοιμηθῇ.

Τὴν ἐπομένη τὸ πρωῒ, οἱ ἀναγνώστες τῶν ἐφημερίδων τοῦ Λονδίνου δὲν πίστευαν τὰ μάτια τους: Ὅλες οἱ ἐφημερίδες μιλοῦσαν γιὰ μιὰ μεγάλη φιλανθρωπικὴ δωρεά. Ὁ Τζάκ Ντάβιτ, ὁ φτωχὸς γιατρός ποὺ πρὶν ἀπὸ τρεῖς μῆνες εἶχε κληρονομήσει τὴν τεραστίαν περιουσία τοῦ πολυεκατομμυριούχου Τζών Ντάβιτ, διέθεσε τὴν προηγούμενη, ὀλόκληρη τὴν τεραστίαν κληρονομία του γιὰ νὰ ἱδρυθοῦν τρία νέα νοσοκομεία γιὰ τοὺς ἀπόρους. Σὲ μιὰ συνέντευξή του, ὁ μεγάλος φιλάνθρωπος, ποὺ δὲν κράτησε τίποτε γιὰ τὸν ἑαυτὸ τοῦ ἀπὸ τὴν κληρονομία, ἐξηγοῦσε ὅτι τόσο αὐτὸς ὅσο καὶ ἡ γυναίκα του καὶ τὰ παιδιὰ του, στὸ διάστημα τῶν τριῶν μηνῶν ποὺ προσεπάθησαν νὰ δοκιμάσουν τ' ἀγαθὰ τοῦ πλοῦτου, τὸν ὁποῖον εἶχαν ἀποκτήσει τόσο ἀναπάντεχα, ἐπίσθησαν πὼς ἡ εὐτυχία τῶν ἦταν μεγαλύτερη ὅταν ἦσαν φτωχοί. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ σκέφθηκαν νὰ ἐπιστρέψουν στὴν παλιὰ τους ζωὴ φτωχικὸ χωριὸ τους, διαθένοντας τὴν περιουσία ἐκείνη γιὰ τὴν ἀνεγερσὴ νοσοκομείων ποὺ θὰ ἔφερναν τὸ ὄνομα τοῦ Τζών Ντάβιτ.

Ὅταν ἡ καριέρα τοῦ φτωχικοῦ ξενοδοχείου τῆς ὁδοῦ Καληδονίας ἀνοίξε τὸ δωμάτιο τοῦ «Κου Σμιθ» γιὰ νὰ τοῦ πᾶῃ τὸ λιτὸ πρόγευμά του, τὸν βρῆκε νεκρό. Στὰ χεῖρά του κρατοῦσε ἀκόμη τὴν ἐφημερίδα ποὺ ἀνέγραφε τὴν περίφημη δωρεά. Καὶ ὁ γιατρός ποὺ προσεκήληθ, διεπίστωσε πὼς ὁ «Κου Σμιθ» εἶχε πεθάνει ἀπὸ συγκοπή τῆς καρδιάς.

ΝΤΟΝΑΛΔ ΣΟΥΜΠΡΙΤΖ

Ένας τραγικός Δελφίνος

ΑΠΟ τις τραγικότερες μορφές της Ιστορίας είναι και η μορφή του Δελφίνου, του δυστυχισμένου παιδιού του Λουδοβίκου 16ου της Γαλλίας και της Μαρίας 'Αντουανέττας.

— — —

Βρισκόμαστε στα πρώτα χρόνια της μεγάλης Γαλλικής 'Επανάστασης. Ο Λουδοβίκος 16ος έχει ήδη καρατομηθεί, και η Βασίλισσα Μαρία 'Αντουανέτα οδηγείται στις φυλακές της «Κονσιερζερί». Προτού όμως φυλακισθεί, της άποσπουν το παιδί της.

Ο χωρισμός του παιδιού από την μητέρα του υπήρξε εξαιρετικά δραματικός. Το παιδί το παρέλασαν οι επαναστάτες, σύμφωνα με το δόγμα του Δαντών, κατά το οποίο τα παιδιά των Γάλλων, ανήκουν πρώτα στην 'Επανάσταση κι 'επειτα στους γονείς των. Το δυστυχισμένο πριγκιπάκι, πενιχό και κλαίοντα, οδηγήθηκε από τους στρατιώτες της 'Επανάστασης, τους «ξεβράκωτους», στον «Πύργο του Τέμπλ», για να παραδοθεί στον νέο του κηδεμόνα, που θα φρόντιζε να το μορφώσει και να το αναθρέψει σύμφωνα με τις επαναστατικές αρχές.

— — —

Τον κηδεμόνα αυτόν τον υπέδειξε ο Μαρά, ένας από τα τρία μέλη του 'Επαναστατικού Διευθυντηρίου, και τον διώρισε η Κομμούνα των Παρισίων. 'Ωνομαζόταν Σιμόν και ήταν μπαλωμάτης παπουτσιών στην οδό Κορντελιέ. Ψηλός και σωματώδης, βάρβαρος και σκληρός, είχε τραβήξει την προσοχή του Μαρά, ως ένας από τους φανατικότερους αδιαιδέκτους της 'Επανάστασης. Ο άνθρωπος λοιπόν αυτός διωρίσθηκε με μισθό 500 φράγκων τον μήνα για να μορφώσει τον γιο του Λουδοβίκου και να τον διδάξει «καινούργιες ιδέες». Στην γυναίκα του Σιμόν, την Μαρία-Ζάν-Ανταλάμ, μίαν άπαιστα χοντρογυαίκα, πραγματική μέγαιρα, η 'Επανάσταση ανάθεσε την «περιποίηση» του παιδιού και την φροντίδα της τροφής του, της ωρίσε δε για τον σκοπό αυτό μίαν άποζημίωση από τρεις χιλιάδες λίβρες τον χρόνο.

— — —

Αμέσως μετά τον διορισμό τους, οι δυο αυτοί πρωτότυποι κηδεμόνες ενός βασιλικού πρίγκιπος, που του ανήκε ήδη ο θρόνος της Γαλλίας, άφοι ο πατέρας του είχε καρατομηθεί, έγκατέλειψαν το φτωχικό τους σπιτάκι της οδού Κορντελιέ κι 'έγκαταστάθηκαν στον πολυτελέστατο Πύργο του Τέμπλ.

Η σκηνή της παραδόσεως του άτυχου παιδιού στους νέους του «προστάτες» υπήρξε δραματική.

Ο νεαρός Δελφίνος ώδηγήθηκε σε μιά από τις αίθουσες του ανά-

κτόρου, όπου ο Σιμόν, κουρασμένος να δέχεται τα συγχαρητήρια των φίλων του, είχε ξαπλώσει σ' ένα πολυτελέστατο ντιβάνι, καπνίζοντας τον βρώμικο καπνό της πίπας του, και περίμενε. 'Ηταν εξήμισυ η ώρα το απόγευμα της 3 'Ιουλίου 1793.

Ο Δελφίνος μπήκε μέσα στην αίθουσα κλαίοντας και τρέμοντας, συνοδευόμενος από τους στρατιώτες. 'Ηταν ένα όμορφο παιδί, όκτώ χρόνων, με γαλάζια πυκνόφρυδα μάτια και καστανά μαλλιά, πλεγμένα σε μπούκλες που έπεφταν πάνω στους ώμους του. Μόλις μπήκε μέσα στο σαλόνι σάπασε για μιά στιγμή και κύταξε μ' έκπληξη τους νέους προστάτες του. 'Επειτα άρχισε να φωνάζει σπαραχτικά και να ζητά την μητέρα του.

Ο Σιμόν του έπετέθη μ' άγριες φωνές και βρισιές, του έλεγε πως θα του μάθαινε να τραγουδά την «Καρμανιόλα», το επαναστατικό τραγούδι της εποχής, και θα του δίδασκε τις καινούργιες ιδέες, ώστε να μην είναι «κούτσουρο»!

Και το μαρτύριο του δυστυχισμένου εκείνου παιδιού άρχισε.

— — —

Ο Σιμόν είχε άπεριόριστο δικαίωμα να μεταχειρισθεί το παιδί όπως εκείνος νόμιζε καλλίτερα. Σε λίγο, μιά επαναστατική έπιτροπή έπεσκέφθηκε τον Πύργο του Τέμπλ. Άπετελείτο από έναν άφωτισμένο καπουδρινό, τον Σαμπώ, και έναν ταχυδρομικό ταξινομό, τον Ντρούε, αυτόν που είχε συλλάβει την βασιλική οικογένεια, κατά την φυγή της στην Βαρσέ. 'Η έπιτροπή αυτή έγνωμάτευσε ότι η «έκπαίδευση του νεαρού Καπέτου (έτσι, με το οικογενειακό τους έπίθετο ονόμαζε τους Λουδοβίκους η 'Επανάσταση) είχε άνατεθεί στα καταλληλότερα χέρια»!

Ο Σιμόν και η γυναίκα του δεν άφιναν εύκαιρία που να μην βασανίσουν το άτυχο παιδί. 'Επέμεναν να του μάθουν να τραγουδή τα επαναστατικά τραγούδια, και όταν εκείνο άρνιόταν, το χτυπούσαν αλύπητα.

Την 10 Αύγουστου ήταν η έορτή της 'Επανάστασης. Ο Σιμόν άπαιτούσε από τον Δελφίνο να ζητωκραυγάσει υπέρ της 'Επανάστασης. Ο μικρός άρνήθηκε. Και έξαγριωμένος ο άπαισιος Σιμόν, το χτύπησε, του ξερίζωσε τα μαλλιά, και βύθι-

σε τα νύχια του στην άδύνατη σάρκα του, ονομάζοντάς το «λυκόσκυλο» (ο Λουδοβίκος ήταν ο λύκος, και η Μαρία 'Αντουανέτα σκύλα).

— — —

Το μεγαλύτερο όμως μαρτύριο υπέστη το παιδί αυτό, όταν το υποχρέωσαν να γίνει μάρτυς κατηγορίας έναντι της μητέρας του και να καταθέσει φριχτά πράγματα γι' αυτήν. Το χτύπησαν, έπειτα το μέθυσαν και του υπαγόρευσαν μιά κατάθεση γεμάτη ψέμματα, την οποία υπέγραψε με το όνομα «Λουδοβίκος-Κάρο-



Ο Σιμόν του έπετέθη με άγριες φωνές και βρισιές.

λος-Καπέτος».

«Έξη μήνες άργότερα, η 'Επανάσταση καρατομούσε τον φοβερό Ροβεσπιέρο και τους φίλους του 'Ιακωβίνους. Μαζί μ' αυτούς καρατομήθηκε κι' ο Σιμόν. 'Η γυναίκα του πέθανε στο 'Ασυλο των 'Ανιάτων. Είχε τρελλαθεί!

Ο 'Ερμπερ και ο Σωμέρ, στους οποίους η 'Επανάσταση είχε αναθέσει την διοίκηση του Πύργου του Τέμπλ, δεν διώρισαν αντικαταστάτη του Σιμόν, αλλά βρήκαν προτιμότερο να φυλακίσουν τον Δελφίνο.

— — —

Ο νεαρός Δελφίνος δεν μπόρεσε ν' ανθέξει στα βασανιστήρια και προσεβλήθη από παραλυσία των κάτω άκρων. Δεν μπορούσε να κινηθεί καθόλου. Την 8 Μαΐου του 1795 εξέπνευσε. Δυο μέρες πριν να ξεψυχήσει, καλούσε τη μητέρα του, το τραγικό τέλος της οποίας άγνοούσε. Πίστευε πως ήταν κι' εκείνη φυλακισμένη στον γειτονικό πύργο. Την ώρα που ξεψυχούσε, άφισε το κεφάλι του να γυρίσει στους ώμους του φρουρού του Λάσν, και ψιθύρισε: «Έχω κάτι να σοβ πάλι...»

Ο τραγικός ανήλικος Βασιλεύς που δεν γνώρισε ποτέ τη δόξα του θρόνου, δεν πρόφθασε να τελειώσει τη φράση του!

ΦΙΛΙΠΠΙ ΑΝΡΙΩ

Σ' ένα χωριουδάκι της 'Ανατολίας

Δραματικό διήγημα του Σαμπασετίν 'Αλή

ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ του 'Ακ-Μπαμπά, του μικρού χωριού με τις τριάντα καλύβες, ήταν άνάστατοι. Πράγματι, δεν ήταν μικρό το κακό που τους είχε βρει: Ο Σαβρουκλαρίν Χουσεΐν, ο γιός του Μεδούτ 'Αγά, είχε σκοτώσει τον Σαρή Μεχμέτ. 'Όπου και νάταν, οι χωροφύλακες θα παρουσιάζονταν στο χωριό, θα συνελάμβαναν τον φονηρά και θα πηγαίνονταν τους άλλους στην άνάκριση και στο δικαστήριο. Μπελάς που τους βόηκε! Θα έβγαναν τις δουλειές των, θ' άφιναν τα χωράφια των. Και γιατί; Για τον Σαρή Μεχμέτ, που στο κάτω-κάτω, δεν είχε άλλο συγγενή από τη γρηά μητέρα του, κι' ήταν ένας χαμένος άνθρωπος. 'Όλη του τη ζωή την περνούσε στα καφενεία και στα γλέντια και σπαταλούσε τις οικονομίες της μάνας του στο κρασί και στις γυναίκες.

— — —

Ο σταθμός της χωροφυλακής βρισκόταν έξη ώρες μακριά από το χωριό. Οι χωροφύλακες σπάνια έπισκεπτόταν το 'Ακ-Μπαμπά, κι' αν κανένας δεν κατάγγελλε τη πράξη οι αρχές ποτέ δεν θα μαθίναν τον φόνο και οι κάτοικοι του μικρού χωριού θάμειναν ήσυχοι. 'Όλοι λοιπόν οι χωρικοί, γυναίκες κι' άντρες, μαζεύτηκαν γύρω από την φτωχική καλύβα της μάνας του Σαρή Μεχμέτ για να την πείσουν να μην καταγγείλει το άδικο που τη βόηκε.

Μαζί τους ήταν κι' ο ίδιος ο γέρο-'Ι-μάμης, με την μακριά κατάλευκη γενειάδα, κι' αυτός ανέλαβε σαν γεροντότερος και πιο σοφός απ' όλους να μιλήσει στη γρηά:

— Σκέψου, της είπε, καλά. Τίποτα δεν έχεις να κερδίσεις αν καταγγείλεις τον Χουσεΐν. Κανένας δεν τον είδε όταν σκότωσε το γιό σου και κανένας δεν θα μαρτυρήσει έναντιόν του, γιατί όλοι στο χωριό αγαπούν τον Μεδούτ 'Αγά, τον πατέρα σου, που είναι καλός νοικοκύρης και βοηθεί τους φτωχούς. 'Επειτα, θα σε σέρνουν στο δικαστήριο κι' επειδή είναι μακριά, θα γάνης πέντε-δέκα μέρες το μήνα να πηγαίνεις στην πολιτεία. Παιός θα φροντίσει για το χωράφι σου; Παιός θα ποτίσει το περιβόλι σου; Θα τ' άφισσε και θα ξεραθούν. Κι' όλ' αυτά γιατί σκοτώθηκε ο γιός σου. Μήπως τάχα, αν καταγγείλεις τον Χουσεΐν, θα ξαναγορίσει εκείνος στη ζωή; 'Όχι βέβαια. 'Επειτα στο κάτω-κάτω, ήταν γαμπρός σου να πεθάνει. Τα γραμμένα δεν ξεγράφονται. Κακό ήταν που σκοτώθηκε μιά στο τέλος, εμένα δεν σε βοηθούσε καθόλου. Χαίνεις ύπνος ήταν, σούτωγε στο πιστό και τα λίγα σου λεστάκια. 'Ενώ τώρα, ο Μεδούτ 'Αγάς, αν δεν καταγγείλεις το γιό σου, θα σε βοηθή.

Όσο μιλούσε ο ιμάμης η γρηά κινούσε σκεπτικά το κεφάλι της, και με το ξερακιανό γέρι της σκούπιζε κάτω από το κουρελιασμένο της φερετζέ τα μάτια της, που ήταν ολοκόκκινα από την προσπάθεια που έκανε να κλάψει. 'Επειτα σήκωσε τα γκοιζόλουκα μαλλιά της που αντένιστα και υποδεμένα έπεφταν σαν άγρια πάνω στο πρόσωπό της, και μίθωσε υερικά λόγια που κανείς δεν κατάλαβε. Οι χωρικοί την τριγύριζαν και της φώναζαν.

— Έλα λοιπόν, πέσε το ναί. Δεν χά-

θηκε δα ο κόσμος που σκοτώθηκε ο Σαρή Μεχμέτ!

— — —

Οι νέοι του χωριού, ως τόσο, είχαν μεταφέρει το πτώμα του σκοτωμένου από το χωράφι. Το έπλυναν με ζεστό νερό, άλλαξαν τα ρούχα του και το σκέπασαν μ' ένα πανί. 'Η μητέρα του έκατσε στο προσκέφαλο του νεκρού κι' έδιωχνε τις υνίγες από το πρόσωπό του σαν να μην ήταν πεθαμένος, αλλά άπλωε άρωμα στο. Κατά το βράδυ γίνθηκε η κηδεία του, ήσυχα, ήρεμα ώσαν ο Σαρή Μεχμέτ να πεθάνει από φυσικό θάνατο. Το ίδιο βράδυ, πόν από την ώρα της προσευχής, ο Μεδούτ 'Αγάς, ο πατέρας του φονηρά, έστειλε στη μητέρα του σκοτωμένου, δυο κατσίκες, ένα σακί άλευρι και μιά γαρυσσακούλα γεμάτη ζάχαρη. Και το χωριό επανέλαβε την κανονική του ζωή.

— — —

Ένας μήνας πέρασε από τότε. Και ξαφνικά, έπειτα από ένα μήνα, οι χωροφύλακες ήλθαν στο χωριό κι' άρχισαν να ρωτούν για τον φόνο του Σαρή Μεχμέτ. Είχε φτάσει μάλιστα μαζί τους στη γαλιτική πολιτεία κι' ο ίδιος ο εισαγγελέας κι' ο ιατροδικαστής. Ο Γκαρίπ Μεχμέτ, ο υπαλοματής, πήγες προηγούμενα με τον Σαβρουκλαρίν Χουσεΐν, κατάγγελλε το φόνο.

Οι χωροφύλακες κάλεσαν όλο το χωριό στο καφενείο κι' άρχισαν να έξετάζουν. Κανένας ωστόσο δεν ήξερε τίποτε. Πρώτη φορά άκουαν πως ο Σαρή Μεχμέτ σκοτώθηκε. 'Όλοι ήξεραν πως πέθανε με το θέλημα του Θεού.

Κάλεσαν έπειτα και τη μητέρα του σκοτωμένου.

— Ποιος σκότωσε το παιδί σου;

— Κανένας, έλεγε η γρηά.

Λοπόν θέβαναι και πονούσε για το άδικαστο παιδί της η γρηά. Μά δεν μιλούσε, γιατί φοβόταν την όργη των χωριανών της, και τα βάσανα της άνάκρισης. Θυμόταν πως πόν από τριάντα χρόνια κάποιος έλεγχε ένα σακί σάρι από το χωριό. Την έβαλαν άρπυρα. 'Εξημηνες πηγαίνονταν στο δικαστήριο. Δυο μέρες περπατούσε για να φτάσει στη μεγάλη πολιτεία. Τα χωράφια της έμειναν άσπαρτα, το περιβόλι της ξεράθηκε. Και τότε ήταν νύξ... Τι θα γινόταν τώρα...

Έπειτα, θα έκανε έθρο και τον Μεδούτ 'Αγά.



λούτ 'Αγά, και καθώς δεν είχε κανένα να την βοηθήσει, θα πέθαινε της πείνας, γρηά κι' άδύνατη καθώς ήταν.

— — —

Τ' απόγευμα, οι χωροφύλακες πήγαν στο νεκροταφείο και έβγαψαν τον Σαρή Μεχμέτ. Ο τάφος δεν ήταν βαθύς και εύκολα βόηκαν το πτώμα. Βρυσούσε τρωμερά κι' ήταν γεμάτο σκουλήκια. Οι χωρικοί που τους συνόδευαν δεν μπόρεσαν να κρατηθούν.

Έπειτα κάλεσαν την μητέρα του Σαρή και της είπαν να ζήσει το άμάζι με τα βώδια: Θα μετέφεραν το πτώμα στην πόλη να το εξέτασει ο ιατροδικαστής.

Άδικα έπαιζε και μισόλαινε η γρηά, γλαμμοιρολογού: οι γυναίκες της 'Ανατολίας. Άδικα παρακαλούσε ν' άφίσουν το πεθαμένο της παιδί ήσυχο μέσα στο γάμο.

Στο τέλος αναγκάστηκε να ζήσει τη βωιδάμια, τούλιζε το μισολυμένο πτώμα του παιδιού της σε βωιδάμια σταβώματα, το φότωσε σκούζοντας στ' άμάζι και κατά το βράδυ ξεκίνησε μονάχη της για την πόλη, οδηγώντας το άμάζι με το πτώμα. Οι χωροφύλακες είχαν σύγει υποστά, παίρνοντας μαζί τους δεμένους όπιστάγκων τον μουντίη την ιμάμη και τον Σαβρουκλαρίν Χουσεΐν.

— — —

Μέσα στο σκοτάδι πούγε κι' βλας πέσει, τ' άδύνατα γέρεκα βώδια έσερναν τ' άμάζι με το τραγικό του φορτίο. Και πίσω απ' αυτό βάδιζε με κουρελιασμένα ρούχα, η γρηά κρατώντας ένα ιαστόνι. Τα γυμνά πόδια της χτυπούσαν και μάτωναν στις μυτερές πέτρες του κακοφτιαγμένου δρόμου, κι' η φωνή της σπαραγτική άκούονταν μέσα στη νύχτα, να φωνάζει τα ζωα. 'Όσσο δεν πρόφτανε τ' άμάζι. Σιγά βάδιζαν τα βώδια, μα κείνη, άδύνατη και κουρασμένη, δεν τα πρόφτανε. Το φεγγάρι που έοργνε ολόγυρα τις ώρες του άκτινός, έκανε τα ζωα να φαίνονται δυοτά και δύσφορα κι' η σκιά της γρηάς μακόνιζε πάνω στο δρόμο, φαίνονταν τεράστια, σαν κάτι έξωτικό...

Η γρηά προσπάθησε πάντα να φτάσει το άμάζι. 'Η βώδια του πτώματος την έπνιγε. Τα πόδια της έσερναν και το στήθος της φούσκωνε από την κόρυση και τον καύσο. Τα μάτια της, ξερά, έκαίαν. Σε μιά στιγμή που προσπάθησε να ταγύνη το βώμα της, υπερέδωψχαν στα κλαδιά του δρόμου τα πόδια της κι' έπεσε. Άσιος μιά σπαραγτική κραυγή. 'Όσσο κατώρθωσε με κόπο να σηκωθεί. 'Η δύναμή της έμωσε, την είχε έγκαταλείψει. Ο δροσερός αέρας ανέμισε παράξενα την κουρελιασμένη της φούστα. Έκαμε υερικά θήματα άκούη κι' έπειτα ξαναπέσε, γωίς να μπόρεση να φτάσει το άμάζι. Το πρόσωπό της χάθηκε στη σκηνή του δρόμου...

Τριγύριζοντας, το άμάζι συνέχισε μέσα στη νύχτα το δρόμο του, γωίς συνοδό, άφόνοντας πίσω του ένα σύννεφο άπ' υνίγες... Και κάθε τόσο, το τραγικό του φορτίο γροσπεδούσε μακάδρια, καθώς οι έβλιννοι τρογοί σκουνοβούν πάνω στις πέτρες και τα γαλκία του δρόμου...

ΣΑΜΠΑΣΕΤΤΙΝ ΑΛΗ

■ ΝΕΑ από τόν κινηματογράφο ■

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΔΗΣΗ

Μια μεγάλη είδηση συνεκίνησε τους κύκλους των φίλων του κινηματογράφου:

«Η Γκάρμπο απέκτησε νέο φίλο!»

Και τα εκατομμύρια των θαυμαστών της διερωτώνται με απορία:

«Πώς έγινε αυτή η μεταβολή



Ο Γκέυλντ Χάουζερ.

στην μυστηριώδη, στην ρομαντική ψυχή της θείας Γκρέτας;»

Ο νέος εκλεκτός είναι περίπου σαράντα χρονών, μεγαλόσωμος, με μαλλιά έλαφρώς κοκκινωπά, πολύ συμπαθητικός και έξυπνος. Μιλεί μ' έναν έλαφρό τόνο αυστριακής προφοράς και είναι άρκετα πλούσιος. Ονομάζεται Γκέυλντ Χάουζερ, και κάνει το εμπόριο των χυμών φρούτων! Έχει μια θαυμασία βίλλα στο Μπέμπερλε-Χίλλ, όπου προσεκάλεσε συχνά την Γκρέτα να περάσει τις ώρες που είχε ελεύθερες.

Η Γκρέτα Γκάρμπο έπανελημμένως απέδεδε την πρόσκληση και πέρασε θαυμασίες ώρες με την συντροφιά του, τρέχοντας στις ανθισμένες άλλες του πάρκου ή κάνοντας λουτρό στην τεράστια πισίνα.

Μά άρα γε, η μυστηριώδης γυναίκα αγαπά πραγματικά τον Χάουζερ; Είναι αυτός ο νέος ο «άνθρωπος των ονείρων» της, ή μήπως, βαρέθηκε άπλως την πάρεά του μάεστρου Στοκόλσκι, με τον όποιο τόσο θόρυβο έκαμε ο παγκόσμιος τύπος;

Είναι γνωστόν ότι ο Στοκόλσκι δεν έδειξε ποτέ την παραμικρή

δυσάρεσκεια κάθε φορά που ένα καινούργιο όνομα διαφημιζόταν ότι αποκτούσε την συμπάθεια της μεγάλης στάρ.

Εν τώ μεταξύ, ο Χάουζερ ασχολείται με τους χυμούς των φρούτων και κάνει διαλέξεις για τις ιδιότητές των. Θεωρείται αυθεντία στον καθορισμό της διαίτης που πρέπει να ακολουθηθεί κάθε στάρ, ώστε να κρατά την σιλουέττα της χωρίς να καταστρέφει την υγεία της.

Η δέ Γκάρμπο φαίνεται πιο ευτυχισμένη παρά ποτέ. Έτελειωσε το γύρισμα του φιλμ «Νινότσκ», και όσοι δούλεψαν μαζί της, δεν ξέρουν ποιά άλλοι να αποδώσουν την ευθυμία και την ζωηρότητα της μελαγχολικής στάρ.

Η ΛΟΥΙΖΑ ΡΑΙΝΕΡ ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ

Η Λουίζα Ραίνερ έχει μεγάλη άτυχία αυτόν τον καιρό. Έπειτα από τους συζυγικούς καυγάδες της, πήγε στο Λονδίνο, όπου όμως οι κινηματογραφικοί κύκλοι την έδέχθησαν με μεγάλη ψυχρότητα.

Οι κριτικοί απέφάνθησαν ότι το παίξιμό της είναι πολύ ψεύτικο.

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΟΥ ΒΟΥΔΔΑ

Ο γνωστός σκηνοθέτης Φράνκ Καπρά γύριζε στο Χόλλυγουντ ένα φιλμ ινδικής υπόθεσης και ζήτησε ένα αγαλματάκι του Βούδδα. Κανείς όμως δεν μπορούσε να του το προμηθεύσει εκείνη την ημέρα.

Τέλος, μια φιγκυράντ παρουνίσσας μπροστά του:

— Ποιά είσαι; τη ρώτησε.

— Άλεις Σέρφιλντ. Ο πατέρας μου υπηρέτησε ως αξιωματικός στις Ίνδιες. Και μου άφισε όταν πέθανε ένα αγαλματάκι του Βούδδα. Μπορώ να σας το δανείσω.

Έπειτα από μισή ώρα ο Φράνκ Καπρά είχε ένα θαυμάσιο αγαλματάκι του Βούδδα!

— Τοποθετήστε το εκεί κάτω!

— Όχι! είπε. Το αγαλμα αυτό είναι ιερό και δεν επιτρέπεται να τοποθετηθεί χαμώ.

Ο σκηνοθέτης όμως έμειδίασε ειρωνικά και με μια χειρονομία απέμακρυνε την νεαρή φιγκυράντ.

Το γύρισμα του φιλμ έξηκολούθησε. Η μίς Άλεις πληρώθηκε 100 δολάρια για τον Βούδδα της, πήρε το αγαλματάκι και έφυγε.

Το ίδιο βράδυ όμως εξερράγη πυρκαϊά στο στούντιο και το φιλμ με τον Βούδδα κάηκε!

Ο σκηνοθέτης, όταν τόμαθε,

μεινε σκεπτικός:

— Είχε δίκιο ή μίς Άλεις, είπε.

Και την επομένη που επανελήφθη το γύρισμα της ίδια σκηνής, ο Βούδδας έτοποθετήθη πάνω σ' ένα ύψηλο βάθρο.

Η δέ μίς Άλεις πήρε 200 δολάρια αυτή τη φορά.

Ο ΤΑΡΖΑΝ ΕΠΑΝΕΡΧΕΤΑΙ

Ο Τζόννυ Βαϊσμούλλερ, έπειτα από δυο χρόνια, επιστρέφει στον κινηματογράφο.

Κατήντησε, λέει, να με θεωρούν οι άνθρωποι πραγματικό γορίλλα και να νομίζουν ότι μπορώ να περπατώ με τα τέσσερα και να σκαρφαλώνω στα δέντρα. Ένω, απλούστατα, δεν είμαι παρά πρωταθλητής του... κολυμβήματος!

Πράγματι, ο περίφημος Βαϊσμούλλερ έχει κερδίσει πενήντα πέντε βραβεία σε διαφόρους αγώνες κολυμβητικούς.

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΤΩΠΟ

Ο Ζαν Γκαμπέν κατετάχθη στο πυροβολικό του ναυτικού και υπηρετεί στην Μεσόγειο.

Ο Πιέρ Φρεσνάλ υπηρετεί ως ταγματάρχης στη γραμμή Μαζινώ.

Ο Ζαν Πιέρ Ωμόν μετετέθη στον Όρχο αυτοκινητών και υπηρετεί ως σωφέας.



Ο πασίγνωστος Φερναντέλ (δεξιά) υπηρετεί τώρα ως στρατιώτης στον γαλλικό στρατό της γραμμής Μαζινώ.

Άπ' τὰ προηγούμενα

Ο νεαρός Άμερικανός εκατομμυριούχος Τζών Σίνκλαιρ θέλει να παντρευτεί την Λούσυ Ντρεβέ, μια όμορφη Παριζιάνα μοδιστρούλα. Εκείνη αρνείται, γιατί είναι αρραβωνιασμένη. Ο αρραβωνιαστικός της όμως την παρεξηγεί και την εγκαταλείπει. Η Λούσυ φεύγει στην Κουανή Άκτ, όπου γνωρίζεται με τον νεαρό Ζώρζ Μουλέν που θέτει στη διάθεση της τη βάρκα του.

8ον

ΚΑΙ σεις, έκανε η Λούσυ μ' ένα χαριτωμένο χαμόγελο. Μου φαίνεται ότι αγαπάτε υπερβολικά το ψάρεμα! δεν θάθελα, λοιπόν, να σας στερήσω...

— Όχι! μ' έλεγε για μένα, κυρία μου, θα κυττάω να βρω καμιά άλλη βάρκα. Σύμφωνα;

— Ά, όχι! Δεν έννοω με κανέναν τρόπο να σας στερήσω, έστω και μιά μέρα, την ευχαρίστησή σας. Έμένα ήταν μιά απλή ιδιοτροπία της στιγμής... και πέρασε. Σας ευχαριστώ έν πάση περιπτώσει πολύ για την ευγενή σας προσφορά.

Χαίρετσε και έκαμε ν' απομακρυνθεί, μετανοημένη κιόλας για την άρνησή της όταν ο κ. Μουλέν της είπε:

— Υπάρχει και κάποια άλλη λύση, κυρία μου, αν επιθυμείτε τόσο πολύ να μη μου στερήσετε την ευχαρίστησή μου, όπως μου είπατε: να μοιρασθούμε την βάρκα μου. Μ' άλλους λόγους σας προσκαλώ σε μιά αλειτουργική εκδρομή. Ο καιρός είναι εξαιρετικά ευνοϊκός σήμερα, τί λές Μπουνό;

Ο ψαράς, που στεκόταν λίγο παρά πέρα, έβγαλε το κασκέτο του και είπε:



ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 21ον

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ

Στην άρχη της φάνηκε σαν όνειρο. Κατόπι προσπάθησε να πείσει τον εαυτό της ότι ήταν πραγματικότητα. Η Λούσυ παντρεύτηκε!...

Και τώρα, ακόμη κι αυτή τη στιγμή η Λούσυ διερωτάτο πώς της ήρθε αυτό, πώς έγινε...

Ήταν το τελευταίο βράδυ της παραμονής της στο Σαιν-Τροπέζ, που της υπέλασε ο Ζώρζ. Την προηγούμενη μέρα, είχε μετοήσει τὰ λεπτά που της έβρισαν ένα τὸ ταξίδι της επιστροφῆς και έθεώρησε φρόνιμο να φύγει. Θὰ σταματούσε μαζί-δου μέρες στην Μασσαλία και κατόπι θάπαινε τὸ ταξίδι γιὰ τὸ Ντιζόν. Είχε πάρει την απόφασή της. Θέκουμε τον

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ — ΤΩΝ ΣΙΝΚΛΑΙΡ

ΜΕΓΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΟΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΠΕΤΕΡ ΜΕΛΛΟΝ

καλό εκείνο ιερόα και θά πήγαινε να γίνη δασκάλα στο Ντιζόν. Άλλος τρόπος να λησμονηθῇ δεν υπήρχε. Όταν όμως, άκουσε ο Μουλέν ότι θάφευγε έγινε άμείως πολύ σοδαρός.

Όλο εκείνο τὸ πρωί, τὸν είδε να περιπλανάται μόνος στο λιμάνι. Το μεσημέρι άφου έφαγαν, η Λούσυ τὸν έπρότεινε έναν τελευταίο περίπατο με την βάρκα του Μπουνόμο. Στην άρχη ο νέος άρνήθηκε. Κατόπι, όμως, είπε τὸν ψαρά να έτοιμασθῇ. Αυτή την φορά δεν πήγαιναν γιὰ ψάρεμα, και ο Μπουνόμο, τὸν πήγε σ' ένα βραχώδες μέρος της άκτής. Ηθελε να βγάλῃ κάτι περίεργα κογγύλια τὰ όποια θά έδινε ως ένθύμιο στην Λούσυ.

Οί δυο νέοι, τὸν άφσαν να ψάχνῃ κάτω από τὰ βράχια και ξεκίνησαν αὐτοί γιὰ τὰ πεδῃα στο ύπερκειμενο βουνό. Ήσαν όμως, καθ' ὅλη την διάρκεια της διαδρομῆς σιωπηλοί. Αὐτομάτως, σαν να ήσαν προσυνηνονημένοι πήγαν και κάθισαν στην παχιά σκιά ενός ώριμου πεύκου.

Πρώτος μίλησε ο Ζώρζ. Από τὰ πρώτα, όμως, λόγια που είπε, η Λούσυ κατάλαβε πὸς θά κατέληγε. Εγγλώμισσε στην άρχη, έπειτα έγινε κατακόκκινη. Η πρόταση αυτή της ήλθε τόσο άπότομα! Μ' ὅλη την οικειότητα που είχε αποκτήσει μαζί με τὸν Ζώρζ δεν φανταζόταν έν τούτοις ποτέ ότι θά μπορούσαν τὰ πράγματα να εξελιχθούν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

Ο Ζώρζ μίλοσε με ὅρος ανθρώπου που ήξερε αὐτὸ πὸς έλεγε. Της είπε ότι ένα κορίτσι σαν την Λούσυ δεν θάπρεπε να μείνῃ μόνο και έρημο στον κόσμο. Ότι αὐτὸς δεν ήθελε τίποτε να μάθῃ οὐτε γιὰ τὸ παρελθόν της οὐτε γιὰ τὴ δουλειά της. Τὸ έφθανε ότι την είχε εκτιμήσει. Ότι ο ίδιος είχε μια πολύ καλή θέση σ' ένα εργοστάσιο ραδιοφώνων που θά τὸν εξασφάλιζε μιά άνετη ζωή...

Μίλοῦσε ευγενικά, στον ίδιο τόνο με πεισιπκότητα.

Η Λούσυ τὸν άκουγε και ο νοῦς της έτρεχε στις συμβουλές της Ζανίν, που ντράπηκε ὅλες να της πῇ τὸν παπᾶ μέσα στο τραίνο, στις συμβουλές τὸν παπᾶ, και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι ο γάμος αὐτός, αν δεν την έκαμνε απόλυτα ευτυχισμένη θά της επέστρεπε, τουλάχιστον να αλλάξῃ ἄλλη μιά φορά νομίμως ὄνομα! Δεν ήθελε όμως με κανέναν τρόπο να άφισῃ τὸν Ζώρζ σε άγνοια ως πρὸς την παρελθούσα ζωή της. Στο ξενοδοχείο, είχε γραφῇ ως Λούσυ Περόν, με τὸ επίθετο δηλ. της Ζανίν που της είχε μάλιστα δώσει και κάτι γαρσί της γιὰ να την διευκολύνῃ. Έπρεπε πῶτα-πρώτα να πῇ τὸν Ζώρζ ότι δεν λεγόταν Περόν. Τὰ ἄλλα θά έόχταν μόνα τους. Έν τούτοις δεν ήθελε και να βιασθῇ πολύ.

Τὸ είπε, λοιπόν, πόσον συνηνημένη ήταν από την πρότασή του και τὸν πα-

ρακάλεσε να της δώσει λίγο καιρό να σκεφθώ.

— Μά σείς, αὐριο, φεύγετε!... ψιθύρισε ὁ Ζώρζ.

— Θά σᾶς γράψω.

— Ό! Όχι. Θά φύγω κι' ἐγώ.

— Ἐπιστρέψατε ἀπὸ τώρα; Εἶμαι ἀπαρηγόρητη σκεπτομένη ὅτι σᾶς καταστρέφω ἐπὶ τὴν ἀπόφασή σας.

— Γιά νὰ μὲ χαρίσετε τὴν πιὸ μεγάλη εὐτυχία τῆς ζωῆς μου!

— Λοιπόν;

— Λοιπόν... φεύγομε αὐριο μαζί και μέχρις οὗτου φθάσουμε στὸ Παρίσι θὰ μὲ ἀπαντήσετε.

— Μά ἐγὼ σκοπεύω νὰ μείνω μιά-δύο μέρες στὴν Μασσαλία...

— Θά μείνω κι' ἐγώ!

— Παῖδι πὺ εἰσθε...

Ὁ Ζώρζ εἶχε ἀκούσει κάπου σὲ μιὰ παρέα νεαρῶν, ὅτι ὅταν τὸ κορίτσι σου σοῦ ἀπαντήσῃ ἐπὶ τὴν πρώτη σου ἐξομολόγησιν, θὰ πῇ πῶς τὴν δέχεται. Πῆγε λοιπὸν νὰ πετάξῃ ἀπὸ τὴν χαρὰ του!

Ἐν τούτοις ὁ Λούσυ δὲν ἤθελε νὰ τὸν κρατήσῃ στὴν ἀγνοία γιὰ τὸ ἄτομό της, μιά και τῆς εἶχε πῇ τὰ πάντα γιὰ τὸν ἑαυτὸ του και νὰ τὸν κἀν νὰ τρέχῃ ξοπίσω της.

Στὸ κάτω-κάτω, μπορεῖ τὸ παιδί νὰ κρυώσῃ ἀπὸ ὅσα θὰ ἀκούγῃ και νὰ ἔπαιρνε πίσω και τὰ αἰσθήματά του και τὶς προτάσεις του. Γιατί, σὲ μιὰ τέτοια περίπτωση, νὰ τὸν κἀν νὰ διακόψῃ και τὴν ἀδεία του;

Ἔτσι, λοιπόν, τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ, στὸν τελευταῖο τους περίπατο στὴν παραλία ἀπεφάσισε νὰ τοῦ διηγηθῇ τὴν ἱστορία της.

Καὶ τὴν διηγῆθηκε.

Ὁ Ζώρζ στὴν ἀρχὴ τὴν ἄκουσε μὲ κάποια δυσπιστία. Δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψῃ σὲ τὴν ἀλήθειαν. Εἶχε βέβαια παρακολουθήσει κι' αὐτὸς τὴν ὑπόθεσιν ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες, ἀλλὰ και τότε δὲν τὴν εἶχε πιστέψει. Τὴν εἶχε χαρακτηρίσει ὡς δημοσιογραφικὸ παραμυθί.

Ὅσο, ὅμως, προωροῦσε ὁ Λούσυ στὶς λεπτομέρειες, τόσο περισσότερο ἄνοιγε τὸ στόμα του! Ἀλλὰ μὲ μιὰ ἔκφραση καλοκάγαθῃ και μὲ χαρὰ σγεδόν, στὸ πρόσωπο.

— Λοιπόν, τῆς εἶπε, ὅταν τελείωσε. Ὁ Ζώρζ ἦταν τὸ πιὸ ἀνόητο πᾶγμα ν' ἀφίσε νὰ σᾶς γιὰ τὴν ἀλήθειαν τὴν ζωὴ σας ἕως κορυφαίου. Περᾶσατε βέβαια δυσάρεστες στιγμῆς, ἀλλ' ὅλα αὐτὰ θὰ ξεχασθοῦν, και κατ' ὅσον τὸ νέο σας ὄνομα τῆς Καζ Ζώρζ Μουλέν, κανεὶν δὲν θὰ σᾶς θυμῇ. Σᾶς ἐπανάλαυνω, ἐπιστημότατα τώρα τὴν πρότασή μου. Δέχεσθε τὸ ὄνομα πὺ σᾶς προσφέρω;

Ὁ Λούσυ στάθηκε ἀκούη λίγο ἀναποφάσιστα και κατόπι τοῦ ἔδωκε μὲ διάχυση τὸ γέλι.

Τὴν ἄλλη μέρα ἔφυγαν μαζί γιὰ τὸ Παρίσι. Ὁ Ζώρζ τῆς εἶπε ὅταν ἔφθασαν ὅτι θὰ τὴν ἔπαιρνε εὐχαρίστως σπῆτι του — εἶχε ἀρκετὰ δωμάτια — ἀλλὰ δὲν τὸ ἤθελε αὐτὸ προποτὸ τελειώσουν και οἱ τελευταῖες διατυπώσεις γιὰ τοὺς γίους των.

Ἐγκατέστησε, λοιπόν, τὴν Λούσυ δι' ἐξόδου του, σ' ἕνα γειτονικὸ του ξενοδογεῖο. Γιά δουλειά, οὕτε νὰ τὸ σκεφθῇ πιά. Εἶχαν γιὰ νὰ περάσουν και οἱ δύο μὲ τὸν μισθὸ του.

Ἐφθασαν δύο μέρες τῆς Λούσυ, μέρες κατὰ τὶς ὁποῖες ἦλθε σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸν κύκλο τοῦ Μουλέν, ὡς υἱοκαταστή του. Νὰ πεισθῇ ὅτι πούθεν δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ κοιμηθῇ καλλίτερον ἀπὸ τὸ Παρίσι.

Στὸ δικὸ της τὸν κύκλο, στὸ ἀτελιὲ Μόδας, ἡ περιπέτειά της ἔκανε πάταγο, γάλασε κόσμο. Ἐν τούτοις δὲν συνέβαινε τὸ ἴδιο και μὲ ὅλο τὸν κόσμο πὺ μένει στὸ Παρίσι. Καὶ αὐτὸ τὸ διεπίστωσε ἡ Λούσυ στὸν κύκλο τοῦ Ζώρζ. Οἱ ἄνθρωποι τῶν ἐργοστασίων, οἱ ἄνθρωποι τῶν ἀριθμῶν, τῶν σχεδίων και τῶν μαρτυριῶν, οἱ πρακτικοὶ μ' ἄλλα λόγια, ἄνθρωποι, ἔδωκαν τόση σημασία στὴν ἱστορία τῆς «Μίς Μιλλιόν» ὥστε ὁ κάθε ἀναγνώστης τῆς ἐφημερίδος στὰ καθημερινὰ «διαφορὰ» πὺ διαβάσει στὶς ἐφημερίδες. Διαβάσαν τὴν περιπέτειαν, τὴν συνεζήτησαν λίγο και κατόπι ξαναπῆσαν στὰ σχέδιά τους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 22ον

Τὴν τρίτη μέρα ἡ Λούσυ κάποιον ἀδικοὺν τῆς θέλησε νὰ ἰδῇ. Καὶ αὐτὸς δὲν μποροῦσε νὰ ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὴν Ζανιν.

Τῆς τηλεφώνησε και ἡ φίλη τῆς ἔτρεξε ἀμέσως νὰ τὴν ἑρῇ.

Ἡ Ζανιν ἀφοῦ τὴν συνεζήτησε γιὰ τὸ ὠραῖο γράμμα της και τὴν ὁμορφίαν της, πὺ ἦταν τώρα ἀκούη πὺ ἐντονη ἡλιοκαμμένη ὥπως ἦταν τῆς εἶπε:

— Ἐλα, τώρα, διηγῆσου μου πῶς τὰ πέρασες;

— Τί νὰ σοῦ πῶ;

— Δὲν μπορεῖ. Καί θάχῃς νὰ μὲ διηγῇς. Λεῖπεις τόσες μέρες ἀπὸ τὸ Παρίσι και δὲν ἔχεις ἐντυπώσεις;

Ἡ Λούσυ χαμογέλασε:

— Φαντάσθηκα, λοιπόν; εἶπε.

— Ἐρῶ κι' ἐγώ!...

— Ἀκού λοιπὸν περιπέτεια!...

Καὶ ἡ Λούσυ ἄρχισε μ' ὅλες τῆς λεπτομέρειες, τὴν περιγραφή τοῦ ταξιδίου της.

Ὅταν τελείωσε, ἡ Ζανιν δὲν εἶπε τίποτε.

Μὲ τὰ μάτια στὸ ταβάνι, παρακολουθοῦσε τὰ γαλάζια δαχτυλίδια τοῦ καρπὸς πὺ ἔφευγαν ἀπὸ τὸ ταῖγρό της.

— Λοιπόν; Πῶς σοῦ φαίνονται ὅλα αὐτά; ἔκανε ἡ Λούσυ στενωγοῦμένη λίγο ἀπὸ τὴν σιωπὴ τῆς φίλης της.

— Ἀγαπητὴ μου Λούσυ, εἶπε τέλος ἡ Ζανιν κατεβάζοντας τὰ μάτια της, ἂν ὁ πάργῃ καί τὸ πραγματικὸ σίγουρο και εὐχάριστο μέσα σ' ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορία, εἶναι ἡ συνάντησίν σου μὲ τὸν καλὸ ἐκεῖνο παπᾶ.

— Ἄν ὅλα πάντα κατ' εὐχὴν, βέβαια δὲν θὰ τὸν γοητεύσῃς, ἂν ὅμως συμβῇ τὸ ἐναντίον σκέψῃς πῶς ἔχεις ἕναν ἄνθρωπο ὁ ὁποῖος θὰ σὲ βοηθήσῃ και θὰ σὲ υποστηρίξῃ. Καὶ τίποτε ἄλλο νὰ μὴν ἔγῃς, κοντά του. Θάχῃς τουλάχιστον τροφὴν και κατοικία. Εἶναι καὶ σπουδαῖο καὶ αὐτό. Θά μὲ στέλνῃς κι' ἐμένα γλυκά σπιτικά!...

— Μά γιατί παίρνεις τὴν χειρότερη ἀποβή, Ζανιν; Ἐγὼ, ὅλῃς κανεὶς, ἀληθινὴ μαγία, νὰ τὰ βλέπῃς ὅλα μαῦρα, καυμένη... Σὲ βεβαίῳ δὲν τὸν γίγῃ πιά διόλου σκοπὸ νὰ πάω στὸ Ντιζόν.

— Σύνφωνοι... σύνφωνοι... παντρεύεσαι. Τὸ ξέρω. Φαίνεται μάλιστα νάττι και πὺ ἐρωτευμένη μὲ τὸν Ριζόν σου. Στοιχηματίζω, ὅμως, ὅτι δὲν φροντίζεις ἀκούη νὰ αὐθῇς οὕτε πῶς εἶναι οὕτε καὶ τί κάνει.

— Ἀφοῦ μὲ τᾶπε ὁ νόμος του. Εἶναι διεθυντὴς τοῦ εὐπορικῶν τμήματος τοῦ οἴκου ραδιοφώνων...

— Αὐτὰ τὰ λέει αὐτός. Ἐσὺ ὅμως, θάπρεπε νὰ τὰ ἐξακριβώσῃς. Ὁ Ζώρζ μὲ τὴν ἀλήθειαν τὸν κόπο... Παντρεύεσαι ἕναν ἄνθρωπο γαυρὸς νὰ ζητήσῃς ἀπ' αὐτὸν οὕτε τὶς πληροφορίες πὺ ζητᾶν ἀπὸ ἕναν ὑπὸντο...

Ἡ Λούσυ δὲν ἤξεο πῶς νὰ κρύβῃ τὴν δυσφορίαν της. Περίμενε συγκαταστήσῃ ἀπὸ τὴν Ζανιν, περίμενε νὰ τὴν ἀγαλιάσῃ και νὰ τὴν φιλήσῃ, και ἐν τούτοις ἐκεῖνη ἔμενε κοῦρα, ἀσυγκίνητη ἀπέναντί της. Θυμήθηκε τὰ λόγια τοῦ παπᾶ καὶ ὠλολόγησε πῶς εἶχε δίκιο. Δὲν εἶπε, ὅμως, τίποτε στὴ Ζανιν.

— Λοιπόν, Λουσιέττα μου, συνέχισε αὐτὴ, θὰ μὲ παρουσιάσῃς τὸ ποιητικὸν πούδ σου και θὰ τὰ ξαναπῇς. Ἐν τῷ μεταξύ δὲν πᾶς νὰ ὁρῇς τὸν καλὸ ἐκεῖνο

φίλο σου Λαρζᾶν; Ὁ Λούσυ δὲν ἔκρινε μὲ τὴν μικρὴ ἐρευνα διακριτικὴ γιὰ τὸν Ζώρζ και νὰ σοῦ πῇ. Γιατί νὰ μὴν τὸ κἀν; Δὲν σὲ πιστεῖται γιὰ τόσο ρωμαντικὴ Λούσυ. Μήπως ἡ θάλασσα ἀλλάζει ἐπὶ τὸν ἄνθρωπο;

Ἡ Λούσυ σάπαινε πάντα. Ἡ Ζανιν ἀφοῦ ἔκανε ὅλες τῆς τὶς παρατηρήσεις και ἔδωκε ὅσες συμβουλὲς εἶχε νὰ δώσῃ, αἰσθάνθηκε τὴν ἀνάγκη ν' ἀλλάξῃ θέμα.

— Ἀλήθεια! φώναξε. Ἐρεῖς ὅτι κυκλοφορεῖ στὸ Παρίσι ἕνα διβλιαράκι με τὴν περιπέτειά σου; Ὁκτώ μέρες τώρα, δὲν βλέπει κανεὶς στὶς θιτρίνες τῶν οὐλοπολείων παρὰ αὐτό: «Ἡ Μίς ἔκατομύριον». Ἐχῇ ἕνα ὠραῖο χρωματιστὸ ζωφύλλο μὲ μιὰ ὠραία ξανθὴ ἡ ὁποία ὑποτίθεται ὅτι εἶσαι ἐσὺ, καθισμένη ἐπάνω σὲ ἕνα σάκκο μὲ χρυσὰ νομίσματα!

Ἡ Λούσυ κούνησε τὸ κεφάλι της.

— Εὐτυχῶς ὅτι ὁ Ζώρζ μ' ἀγαπᾶ τόσο πὺ δὲν θὰ τὸν ἀποπαρρύνουν οἱ ἀνοήσιες αὐτές.

— Νάτα, μὰ! Ἐσὺ δὲν σκέπτεσαι παρὰ μόνον αὐτὸν. Στοιχηματίζω, λοιπόν, ὅστερ' ἀπ' αὐτό, ὅτι δὲν θάχῃς διαβάσει ἐφημερίδες.

— Μὴν στοιχηματίζῃς. Θὰ κερδίσεις.

— Λοιπόν, ἔρεῖς τί ἔγραψαν πάλι; Κοιτῶντος ὅμως, καλὰ, γιατί θὰ πετᾶ γῆς ὡς τὸ ταβάνι: «Ἡ Λούσυ Ντρε-βὲ ἀνεγώρησε δι' Ἀμερικὴν, Ἀνευρεθῇ».

— Τί μὲ λές;

— Τὴν ἀλήθειαν. Βλέπετε μέσα στὸ Παρίσι δὲν ὑπάρχουν μόνον κοῦτες γυναικες σάν κι' ἐμᾶς, ἀλλὰ ὑπάρχουν και ἔξωπες, πὺ ἔρουν και ἀρπαίζουν τὴν ευκαιρία ἀπὸ τὴν μαλλιά ὁδὸς παρουσιασθῇ. Καὶ ἂς μὴν τοὺς ἀνῇχῃ ἡ ευκαιρία αὐτή. Πόσες ἀλήθειαι, φαντάζεσαι ὅτι δὲν ἐξήλεψαν τὴν τύχη σου! Καὶ πόσες δὲν θάβησαν νάταν στὴ θέση σου ἐκεῖνο τὸ βράδυ, μὲ τὸ ὠραϊότατο ἐκεῖνο ἔκατομύριον!.. Αἱ, λοιπόν, μιά ἀπ' αὐτὲς πὺ εἶχε τὴν τύχη νὰ σοῦ μοιάξῃ πὺ πῇ, σοῦ πῇ τώρα γιὰ πάντα τὴν θέση σου, καλὴ μου Λουσιέττα!.. Καὶ τώρα ταξιδεύει γιὰ τὸ Χόλλυγουντ, μὲ τὸ ὅποιο ὁ πῆγος, φαίνεται, ἔνζ πρώτης τάξεως συμβόλαιο. Καὶ ὅλα αὐτὰ μὲ τὸ ὄνομά σου, μὲ τὴν ἐμφάνισίν σου.

Ἡ Λούσυ στὴν ἀρχὴ ἔμεινε κατὰπληκτη, κατόπι ἔβαλε τὰ γέλια.

— Καὶ ποῖα εἶναι αὐτὴ ἡ Λουσιέττα Ντρε-βὲ Νο 2; ρώτησε. Τὴν ξέρω ἐγώ;

— Καὶ βέβαια τὴν ξέρεις! Εἶναι ἡ Κλεμάνς Ζαν, πὺ ἦταν πωλητριά στὸ γουκαράδιο Ντυπὸν-Μαρέ. Σοῦμναζε ἐξ ἀρχῆς πολὺ, ἀλλὰ ἦταν υἱοκαταστή, ἔφθασε, ὅμως, νὰ ξανθῇ τὰ μαλλιά της, νὰ πάρῃ τὸ γένειμά σου, γιὰ νὰ γίνῃ ὁλοῖδα ἐσὺ! Καὶ τώρα ζήτα ἡ ζωὴ! Βολευθήκατε και οἱ δύο. Ἐκεῖνη ἔχει τὰ δολλάρια και σὺ τὸν σύζυγό!

— Εἶναι ἀλήθεια ὅλα αὐτὰ Ζανιν;

Ἡ Ζανιν ἔχωσε τότε τὸ γέλι τῆς μὲ σὰ τὴν σάκκα της κι' ἔβγαλε ἕνα σάκελλο.

— Κόττα μόνη σου! εἶπε δίνοντας τῆς Λούσυ κατὰ φωταγραφίαν κομμένη ἀπὸ ἐφημερίδες.

Ἡ Λούσυ τὶς κοττάξῃ κατὰπληκτη. Ποικιαιρικά, ἦταν αὐτὴ ἡ ἰδέα! Πῶς κατώρθωσε αὐτὴ ἡ ζωολογία-Κλεμάνς, νὰ τὴν ἀντιγράψῃ μὲ τόσην ἐντέλεια; Ἦταν ἀπὸ τὴν ἀναγνώρησιν τῆς «Μίς Μιλλιόν» γιὰ τὴν Ἀμερική. Ἡ αἰὶ τὴν ποίησιν αὐτὴν ἐπάνω στὸ ἀνώτερο κατὰστρωμα τῆς «Νομανδίας», ἀνέμεσε σὲ μιὰ λευκὴ θάλακα και σὲ ἰσὴν ἀπὸ τὶς τεσσάρτες καμινάδες. Ἡ δεύτερη δίπλα στὸν ὑπὸντο της, ἀκουσιπυμένη στὸ προπύργιο τοῦ καταστρώματος «λοῦξ». Ἡ τρίτη ἀνέμεσε σὸν κυβερνήτη τοῦ σκάφους και δύο ἀξιωματικούς.

(Συνέχεια στὸ ἐπόμενο)

Ἀγγλικὴ φιλολογία

Τὸ βραχιόλι τῆς δείας

Εὐθυμος διάλογος

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

(Ἡ σκηνὴ σ' ἕνα μπάρ τοῦ Λονδίνου. Ὁ νεαρὸς Οὐκρίτζ συζητεῖ μὲ τὸν Τζός, ἕναν ὑποπτε τύπο, πὺ φαίνεται σὰν τοκογλύφος).

ΤΖΟΣ.— Λοιπόν, Οὐκρίτζ, πὺ λές! Εἶναι μοναδικὴ ευκαιρία νὰ ξεχρεώσῃς και νὰ γίνῃς πλούσιος. Ὁ Ζώρζ ἀκούει γιὰ τὶς περιφημὲς κυνοδρομίες τοῦ Οὐά-τερόλου. Λοιπὸν κάποιος γνωστὸς πὺ μὲ γωστοῦσε λεπτά, μὲ ἔδωσε γιὰ νὰ μ' ἐξοφλήσῃ τὸ σκυλὶ πὺ πῶκεται: νὰ ἔλθῃ πρῶτο στὸν ἀγῶνα. Εἶμαι σίγουρος πῶς θάρῃ πρῶτο. Σὲ σκέυθηκα λοιπὸν, ἐπειδὴ σὲ συμπαθῶ πολὺ. Θέλεις νὰ συνεταιρισθῇς; Ὁ κερδίσῃς πολλά. Τὸ μισθὸ σκυλὶ θὰ σοῦ ἀνῇχῃ και θὰ μοιραστοῦμε τὰ κέρδη.

ΟὐΚΡΙΤΖ.— Εὐχαρίστως. Δὲν ἔχω ἀντίρρηση. Εἶσαι πάντα πολὺ καλός.

ΤΖΟΣ.— Λοιπόν... σύνφωνοι; Ἐχῶ τὸ λόγο σου.

ΟὐΚΡΙΤΖ.— Μά εἶναι νὰ ρωτᾷς;

ΤΖΟΣ.— Ναι, ἀλλὰ πρέπει νὰ μὲ δώσῃς πενήντα λίρες. Τόσο ἀξίζει τὸ μισθὸ σκυλὶ. Ἀλλοιῶτα δὲν γίνεται δουλειά.

ΟὐΚΡΙΤΖ.— Καὶ πὺ θὰ τὶς βρῶ ἐγὼ τὶς πενήντα λίρες;

ΤΖΟΣ.— Ἐσὺ ἐγώ; Πρέπει ὅπως δὲν ποτε νὰ τὶς βρῇς. Σκέψου! Μοναδικὴ ευκαιρία νὰ γίνῃς πλούσιος...

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Ὁ Οὐκρίτζ και ὁ Τζός συζητοῦν ἀπὸ τὸ τηλεφῶνον ἔπειτα ἀπὸ μερὶ μὲς μέρες).

ΤΖΟΣ.— Οὐκρίτζ... ἀλλό... ἐσὺ εἶσαι Οὐκρίτζ;

ΟὐΚΡΙΤΖ.— Ἐγὼ εἶμαι... Ποιὸς αὐτοῦ;

ΤΖΟΣ.— Ὁ Τζός... Ἐρεῖς ἤθελα νὰ σοῦ πῶ γιὰ κεῖνο τὸ σκυλὶ πὺ ἐπρόκειτο νὰ τρέξῃ στὶς κυνοδρομίες...

ΟὐΚΡΙΤΖ.— Μὲ φωνὴν ἀνῇχῃ.— Αἱ! Τι... Τὶ συνέβη... Κέρδισες;

ΤΖΟΣ.— Ναι... ἔρεῖς, δὲν θὰ τρέξῃ; ΟὐΚΡΙΤΖ.— Μὲ φωνὴν ὀδυρμένη.— Αἱ!... Πῶς εἶπες... Δὲν θὰ τρέξῃ; Καὶ γιατί...

ΤΖΟΣ.— Γιατί ψόφησε!...

ΟὐΚΡΙΤΖ.— Τί εἶπες... ψόφησε!...

ΤΖΟΣ.— Ναι, ψόφησε...

ΟὐΚΡΙΤΖ.— Καὶ οἱ πενήντα λίρες μου;

ΤΖΟΣ.— Τὶς κρατᾶ. Τὸ μισθὸ σκυλὶ σοῦ τὸ εἶγα πούλησε!.. Ἡ ζημία βαρύνει και τοὺς δύο μας...

ΟὐΚΡΙΤΖ.— Στάσου. Βοᾶ ἀδελφε!.. Γιά σκέψου!.. Πρέπει ὅπως δὲν ποτε νὰ πάω πῶς τὸ διαμαντένιο βραχιόλι τῆς θείας μου, ἀπὸ τὸ ἐνεργονομίστηρο. Γιά συλλογίσου... Ἡ θεία μου λείπει στὴν ἐξοχὴ. Παραβίασα μὲ ἀντικλεῖδι τὸ σურτάρι της και ἔβαλα ἐνέγυρο τὸ διαμαντένιο βραχιόλι της, γιὰ πενήντα λίρες. Σοῦ τῆς ἔδωσα γιὰ τὸ σκυλὶ, μὲ τὴν ὑπόσχεσιν πῶς θὰ κέρδιζα γιλιάδες... Πρέπει τώρα, Τζός, νὰ μὲ ἐπιστρέψῃς τὶς πενήντα λίρες, ἀλλοιῶς εἶμαι χαμένος ἄνθρωπος...

ΤΖΟΣ.— Μὴν ἐπιμένεις. Δὲν γίνεται τίποτε.

ΟὐΚΡΙΤΖ.— Τουλῆχιστο νὰ μὲ δανεῖς αὐτὲς τὶς πενήντα λίρες.

ΤΖΟΣ.— Δὲν εἶναι καὶ τόσο θάλακα! Πὺ θὰ τὶς βρῇς ἐσὺ νὰ μὲ τὶς γυρίσῃς;

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

(Στὸ σαλὸν τῆς θείας τοῦ Οὐκρίτζ. Ὁ Οὐκρίτζ συζητεῖ μὲ τὴν ἀδελφὴν του Ἀγγέλικα).

ΑΓΓΕΛΙΚΑ.— Ὅριστε! Κόττα τὸ γράμμα τῆς θείας σου. Εἶναι καθαρό. Λέει νὰ πάω τὸ διαμαντένιο βραχιόλι της ἀπὸ τὸ σურτάρι. Μοῦστειλε και τὸ κλεῖδι...

Ὁ Οὐκρίτζ μένει ἀποσβολωμένος. Ἐκεῖνη τὴν ὥρα μπαίνει στὸ δωμάτιο τὸ μικρὸ σκυλάκι τῆς θείας, κι' ἡ Ἀγγέλικα, πὺ τρελλαίνεται γιὰ τὰ ζῶα, πᾶει νὰ παίξῃ μαζί του.

Ὁ Οὐκρίτζ, σὰν ἀστραπή, ἀνοίγει

τὸν φάκελό της.

Ὁ Οὐκρίτζ, σὰν ἀστραπή, ἀνοίγει

τὸν φάκελό της.

Ὁ Οὐκρίτζ, σὰν ἀστραπή, ἀνοίγει

τὸν φάκελό της.

Ὁ Οὐκρίτζ, σὰν ἀστραπή, ἀνοίγει

τὸν φάκελό της.

Ὁ Οὐκρίτζ, σὰν ἀστραπή, ἀνοίγει

τὸν φάκελό της.

Ὁ Οὐκρίτζ, σὰν ἀστραπή, ἀνοίγει

τὸν φάκελό της.

Ὁ Οὐκρίτζ, σὰν ἀστραπή, ἀνοίγει

τὸν φάκελό της.

Ὁ Οὐκρίτζ, σὰν ἀστραπή, ἀνοίγει

τὸν φάκελό της.

Ὁ Οὐκρίτζ, σὰν ἀστραπή, ἀνοίγει

τὸν φάκελό της.

Ὁ Οὐκρίτζ, σὰν ἀστραπή, ἀνοίγει

τὸν φάκελό της.

Ὁ Οὐκρίτζ, σὰν ἀστραπή, ἀνοίγει

τὸν φάκελό της.

Ὁ Οὐκρίτζ, σὰν

σκυλι το άγόρασα κι' έννοώ νά τώ πάρω μαζί μου.

ΤΖΟΕ.— Όχι όμως στό αυτοκίνητό μου!

ΟΥΚΡΙΤΖ.— Πετάξέ το έξω άν μπο- ρήσ.

ΤΖΟΕ.— Ούκριντζ, γιά σκέψου...

ΟΥΚΡΙΤΖ.— Τό μόνο πού μπορώ νά κάνω είναι νά σου τώ πουλήσω. Έτσι μπορείς νά τώ μεταχειρισθής όπως θέ- λεις. Σου τώ πουλώ... έκαστο λίρες!

ΤΖΟΕ.— Τρελλάθηκες, Ούκριντζ;

ΟΥΚΡΙΤΖ.— Καθόλου. Έσύ διάζεις νά πές στό Σαντόν γιά νά κερδίσει χιλιάδες λίρες...

Αν δέν άγοράσεις τώ σκυλί, δέν θά φθάσης στην ώρα σου. Λοι- πόν... έμπρός έκαστο λίρες και γλήγορα. Κάθε λεπτό, ή τιμή θ' ανεβαίνει.

ΤΖΟΕ (πληρώνοντας τις έκαστο λί- ρες).— Κλέφτη!

ΟΥΚΡΙΤΖ (παίρνοντας τά λεφτά άπο- μακρύνεται).— Γειά σου, Τζέε και... κα- λή επιτυχία!

ΤΖΟΕ.— Έ, πού πές;

ΟΥΚΡΙΤΖ.— Φεύγω... νομίζεις πώς μπορώ νά παρουσιασθώ στό Σαντόν μ' έναν λωποδότη σαν και σένα; Θα προ- τιμήσω νά πάω μέ τά πόδια...

ΤΖΟΕ.— Και τώ σκυλί;... Έλα, βγά- λε τώ από τώ αυτοκίνητο.

ΟΥΚΡΙΤΖ.— Έγώ δέν είμαι μπόγιας νά βγάξω τά λυσασμένα σκυλιά σου ά- πό τώ αυτοκίνητό σου. Δόσε μου πενήν- τα λίρες, νά τώ βγάλω...

(Ο Τζέε βρίζοντας πληρώνει τις πενήντα λίρες κι' ο Ούκριντζ πετάει στό σκυλί ένα κομμάτι σοκολάτα. Έχειν έκαστο λίρες άμέσως τώ αυτοκίνητο.

Ο Ούκριντζ πηγαίνει στό ενεχυρο- δανειστήριο και παίρνει τώ βραχιό- λι της θείας του).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

(Ο Ούκριντζ κάθεται στό σαλόνι της θείας του. Η θεία του είσορμώ ε- ξάλλη, μέ τά ρούχα τού ταξιδιού. Ο Ούκριντζ σπεύδει νά την φιλήσει).

ΕΚΕΙΝΗ.— Άστα αυτά, Ούκριντζ! Πού είναι τώ διαμαντένιο μου βραχιόλι; Γιατί δέν τώ δώσες της Άγγελίκας; Μή- πως τώ άφισες στό ενεχυροδανειστήριο;

ΟΥΚΡΙΤΖ.— Μα τί λές, θεία μου!

ΕΚΕΙΝΗ.— Αυτό πού σου λέω! Σε ξέρω εγώ... Γιατί τότε δέν τώ δώσες της άνεψιάς μου;

ΟΥΚΡΙΤΖ.— Γιατί έχασε τώ κλειδί, και δέν ήθελα νά σς καταστρέψω τώ πο- λύτιμο έπιπλο.

ΕΚΕΙΝΗ.— Λές ψέματα, Ούκριντζ!

ΟΥΚΡΙΤΖ.— Με άδικείς, θεία!

ΕΚΕΙΝΗ.— Σπάσε λοιπόν, γλήγορα τώ κομώ νά δώ τώ βραχιόλι...

ΟΥΚΡΙΤΖ.— Περιμένε θεία, νά βρω- με τώ κλειδί...

ΕΚΕΙΝΗ.— Κάμε δ,τι σου λέω κι' ά- σε τά λόγια...

(Ο Ούκριντζ σπάει τώ κομώ μ' ένα σκεπάρνι και τώ βραχιόλι της θείας ά- στραποδολεϊ μέσ' από τά θρύψαλα τού κομού).

ΟΥΚΡΙΤΖ.— Βλέπεις, θεία, πώς πάν- τα μ' άδικείς;

ΕΚΕΙΝΗ (μετανοιωμένη).— Τό βλέ- πω... Είχα άδικο νά σου φέρωμαι άγχη- μα. Είσαι τίμιο παιδί, Ούκριντζ. Από τώ- ρα και στό έξής θά έχης από μένα δ,τι ζητήσης...

Και νά σκέπτεται κανείς, δ,τι γιά ν' άκούσω την Άγγελίκα... χάλασα τώ κομώ μου κομώ.

ΟΥΚΡΙΤΖ.— Άλήθεια, θεία... Μήπως μπορείς νά μου δανείσης δέκα λίρες πού ανάγκη;

Η. ΓΟΥΝΤΧΑΟΥΖ

Τά κατορθώματα τού «Λ. Φ.»

Συνηγορος...

μέ τώ στανιό!

Τού Χέρμαν Λάντον

Ο ΙΝΣΠΕΚΤΩΡ Σούμερ κοντοστά- θηκε καθώς έβγαίνει μέ τόν φίλο του Μάρτεν Ντάλ από τώ άνακρι- τικό γραφείο:

— Δέν σου τά έλεγα, Μάρτεν; Νά πού ό Τζών Κλήβ ήμολόγησε τώ έγκλημά του! Τί έχεις τώρα νά πής; Έπιμένεις άκόμη πώς ό νέος αυτός είναι άθώος;

Ο Μάρτεν Ντάλ χαμογέλασε μέ πι- κρία:

— Γιά μιá φορά, Σούμερ, φαίνεται πώς δέν έπεςες έξω.

— Γιά μιá φορά είπες; Δέν είναι βλε- πω και τόσο κολακευτική ή ιδέα πούχεις γιά μένα.

— Αυτή τη φορά—ήθελα νά πώ. Και δέβαινα! Έφ'όσον έχουμε την ήμολογία τού Τζών Κλήβ, δέν χωρεί ή παραμικρή άμφιβολία ως προς τήν ενόχη του. Τί νά σου πώ ώστόσο, Σούμερ! Παρά την ήμολογία του, έγώ εξακολουθώ νά τόν θεω- ρώ άθώο!

— Άστέιο πράγμα!

— Άκουσε Σούμερ. Σε πολλές περι- πτώσεις σου άπέδειξα πώς δέν είμαι κα- κός ψυχολόγος. Δέν γελιέμαι εύκολα, ζη- τώντας νά ψυχολογήσω έναν άνθρωπο.

— Αυτή τη φορά ώστόσο έπεςες έξω!

— Πιθανόν. Έγουμε την ήμολογία του και αυτή μέ άποστομώνει. Και όμως!

Έξακολουθώ νά πιστεύω στην άθωότητά του!

— Άλλά τέλος πάντων, Μάρτεν! Άν αυτός πού ήμολόγησε εδώ και λίγη ώρα, δέν είναι ό δολοφόνος τού Άντριους Κού- περ, πούες κατά την γνώμη σου είναι;

— Άν τόν γνώριζα! Όπωσδήποτε, εί- μαι της γνώμης δ,τι ή Έδιθ Κούπερ κα- τέθεσε τώ δέκατο ίσως τών όσων γνωρί- ζει!

— Η γυναίκα τού θύματος; Άλλά φί- λε μου, είσαι έξω φρενών! Γνωρίζεις ή Έδιθ Κούπερ περισσότερο τών όσων κα- τέθεσε... και δέν τά κατάθεσε; Γνωρίζει δ,τι ό δολοφόνος τού άνδρός της δέν είναι ό Τζών Κλήβ και άφισε τόν Τζών Κλήβ νά...

Έ! φίλε μου Μάρτεν! Άρχίζω ν' άμφιβάλλω γιά την κατάσταση τού περιε- γομένου τού κρανίου σου! Άλλ' άς τά πάρουμε τά πράγματα από την αρχή.

— Ναι. Θα τώ ήθελα πολύ.

— Ένα βράδυ, κατά τις δέκα, ή Έ- διθ Κούπερ επιστρέφει από τώ σπίτι της μητέρας της στό σπίτι της και βρίσκει τόν σύζυγό της στραγγαλισμένο μέσα στην βιβλιοθήκη του.

— Ο σύζυγός της ήταν δλουδνάρχος έ- κείνο τώ βράδυ στό σπίτι του! Ναι;

— Ναι. Η μαγειρίσα έλειπε στόν κι- νηματογράφο και ή καμαριέρα είχε πάρει άδειαν από την προηγούμενη, γιά νά περάση μιá έβδομάδα στό χωριό της.

— Πούες είχε δώσει την άδεια στην καμαριέρα;

— Η Έδιθ Κούπερ! Ο Άντριους Κούπερ όλίγον ένδιαφερόταν γ' αυτά τά ζητήματα.

— Ωραία! Η Έδιθ Κούπερ έδωσε τη μιá μέρα έβδομαδιαία άδεια στην καμα- ριέρα της και την άλλη μέρα προσέφερε στην μαγειρίσα της ένα εισιτήριο τού κινηματογράφου. Έτσι; Η μαγειρίσα κατέθεσε δ,τι ή ίδια ή κυρία της εί-

χε δώσει τώ εισιτήριο.

— Ναι. Αυτό είν' αλήθεια.

— Εισιτήριο παραστάσεως πού άρχιζε στις έννέα και τελείωνε τά μεσάνυχτα! Δέν σου φαίνεται περίεργο τούλάχιστον, άν όχι ύποπτο, ό,τι ό Άντριους Κού- περ διάλεξε γιά νά δολοφονηθή μιá νύ- χτα, κατά την όποία ή καμαριέρα του βρισκόταν στό χωριό της και ή μαγειρί- σα του στόν κινηματογράφο;

— Νά μέ πάρο ή διάλογος άν δέν ύπο- φιάζεσαι την Έδιθ Κούπερ γιά την δο- λοφονία τού Άντριους Κούπερ!

— Άς σέ πάρη, άφού στην γή και μά- λιστα στην «Σκότλαντ-Γουάρδ» δέν κάνεις τίποτα άλλο από γκάφες!

— Εύχαριστώ και γ' αυτό τώ κοπι- μέντο! Έγώ ώστόσο έχω την ήμολογία τού Τζών Κλήβ πού άποδεικνύει δ,τι, αυ- τή τούλάχιστον την φορά, σύ έπεςες έξω!

— Δέ μού λές Σούμερ... γιά ποιό λόγο ό Τζών Κλήβ δολοφόνησε τόν φίλο του;

— Ψάξε νά τόν βρής!

— Έψαξα άλλα δέν τόν βρήκα. Η λη- στεία άποκλείεται. Ο Τζών Κλήβ και ό Άρνολντ Πέριλ ήσαν οι καλλίτεροι φίλοι τού Άντριους Κούπερ. Γιά ποιό λόγο ό Τζών Κλήβ στραγγάλισε τόν Άν- τριους Κούπερ πού ήταν ένας από τούς καλλίτερους φίλους του;

— Εξέρω γώ; Αυτός άρκέσθηκε στό νά ήμολογήσει δ,τι: αυτός στραγγάλισε, χωρίς ώστόσο νά δώσει περισσόteres εξηγήσεις.

Έμιας μάς άρκεί ή ήμολογία του. Άν αυτός δέν προσπαθή νά δικαιολογήσει ό- πωσδήποτε τώ έγκλημά του, άν δέν προ- σπαθή νά σώση τώ κεφάλι του, είναι δική του δουλειά. Εξέρω γώ; Μπορεί και νά- ταν έρωμένες της Έδιθ Κούπερ!

— Ά! Βλέπεις δ,τι κάποιον δική μο- ρεί νάγω έπιμένοντας δ,τι ή Έδιθ Κού- περ κατέθεσε τώ δέκατο ίσως τών όσων γνωρίζει; Και άν ό Τζών Κλήβ δέν ή- ταν ό μόνος της έρωμένος; Άν είχε και άλλον; Τόν Άρνολντ Πέριλ, παραδείγ- ματος χάριν;

— Έ! Τώρα πιά θά μέ κάνης νά τη- λεφωνήσω στό τηλεόχημα, νά μού στείλουν ένα ζουλομανδύα νά στόν πε- ράσω! Είσαι άκαταλόγιστος! Ο Άντριους Κούπερ φθάνει στό σπίτι του κατά τις έννέα συνοδευόμενος από τόν Τζών Κλήβ όπως άλλως τε κατέθεσαν και όλοι: οι γείτονες πού τόν είδαν! Στις δέκα έπι- στρέφει σπίτι της ή Έδιθ Κούπερ και βρίσκει τόν άνδρα της στραγγαλισμένο.

Όσοι από τούς μάρτυρες είδαν τόν Τζών Κλήβ νά μπαίνει στό σπίτι, δέν τόν είδαν νά βγαίνει. Συλλαμβάνεται, άνακρι- νεται, ήμολογεί και σύ έπιμένεις πώς εί- ναι άθώος!

— Τόν είδαν νά μπαίνει οι μάρτυρες και δέν τόν είδαν νά βγαίνει. Έτσι;

— Ναι.

— Και άν βγήκε πόν από τόν στοαν- γαλισμό; Από την πιεστή πόρτα πού βγαίνει πού σύντομα στόν δρόμο του;

— Άλλο πάλι αυτό! Δέν ξέρω τί έπα- ρες σήμερα Μάρτεν. Νά κυταχθής, φίλε μου!

ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ... ΜΕ ΤΩ ΣΤΑΝΙΟ!

Τώ ίδιο βράδυ, ό «Λωποδύτης-Φάντα- σμα» κατά στανική σύμπτωση, έπισκε- πτόταν άπόρροκλητος τώ σπίτι της Έδιθ Κούπερ και, έπειδή ή οικοδέσποινα ά- πουσίαζε, έλαβε τόν κόπο ν' άνοίξη δλα της τά συρτάρια. Την διάρρηξη τού θρυ- λικού λωποδύτη την άντελήθη ή Έδιθ Κούπερ κατά τις τρεις τώ πρωί, όταν έ- πείσטרφε σπίτι της και βρήκε στην σι- φονιέρα της ένα έπισκεπτήριο μέ την ση- μείωση:

«Μίσεις Κούπερ, είναι άκατανόητο νά ξενυχτάτε έξω από τώ σπίτι σας πρίν σαραντίση ό μακαρίτης! Προς τιμωρίαν σας, σς πήρα από την τουαλέττα σας τώ ρούζ και τώ κέ κ λ α ν τ ό ρ η γιατί είναι άνάμοστο νά μακιγιαρίζεστε και νάσθε από τώ κεφάλι ως τά πόδια βου- τηγμένη στό πένθος».

Η διάρρηξη τού «Λωποδύτη-Φάντα- σμα» άναστάτωσε κυριολεκτικά τόν Σού- μερ, ό όποιος δέν πίστεψε δ,τι ό θρυλικός λωποδύτης άρκέσθηκε νά κλέψη μόνο τώ ρούζ και τώ κέ κ λ α ν τ ό ρ η της άπα- ρηγόρητης χήρας. Ωστόσο, την επαύριον της διαρρήξεως, ό Μάρτεν Ντάλ παρου- σιαζόταν στόν άνακριτή μέ τόν όποιο έ- μεινε συνομιλώντας μιá δλόκληρη ώρα. Κατόπιν πήγε στην φυλακή και ζήτησε από τόν Τζών Κλήβ νά τού επιτρέψει νά άναλάβη την υπεράσπισή του.

— Έδήλωσα ήδη, άποκρίθηκε παγερά ό Τζών Κλήβ, δ,τι δέν έχω την άνάγκη δικηγόρου. Όμολόγησα τώ έγκλημά μου. Τί άλλο ζητούν από μένα;

— Δέν έγκληματεί ένας άνθρωπος χω- ρίς λόγο, άν δέν είναι τρελλός. Τρελλός δέν είσθε, μίστερ Κλήβ. Όφείλετε νά ά- ποκαλύψετε τούς λόγους γιά τούς όποι- ους έγκληματήσατε.

— Δέν έχω νά προσθέσω λέξη.

— Οι φίλοι σας άνησυχούν!

— Ένα μόνον φίλο έχω. Τόν Άρνολντ Πέριλ. Άν τόν δήτε, πέστε του δ,τι τόν παρακαλώ πού νά πάη νά ένδια- φέρεται γιά μένα. Έκανα ένα έγκλημα. Θα τώ πληρώσω όσο και άν μού κοστί- ση. Εκείνο πού ένδιαφέρει, είναι τώ έ- ρωτήμα: «Σκότωσε ό Τζών Κλήβ ή δ- ρώτημα;» Ο Τζών Κλήβ άπάντα: «Σκότω- σα!» Τά άλλα είναι περιττολογίες.

— Ο φίλος σας Άρνολντ Πέριλ εί- ναι καταστένοχωρημένος. Αυτός μέ πα- ρακάλεσε νά αναλάβω την υπεράσπισή σας. Μού πρόσθεσε μάλιστα άφινόντας με: «Κυττάξτε, παρακαλώ, νά τόν σώσε- τε όπωσδήποτε. Είναι ό καλλίτερος φίλος μου. Ο μοναδικός μου μάλλον φίλος, ά- φού τώρα δέν βρίσκεται πιά στην ζωή ό άλλος μου φίλος, ό δυστυχισμένος Άν- τριους Κούπερ. Φροντίστε νά τόν σώ- σετε γιατί αυτόν τόν άδελφικό μου φίλο θέλω νάχω μάρτυρα τών γάμων μου».

— Πώς; Παντρεύεται ό Άρνολντ Πέριλ;

— Έτσι μού είπε.

— Τού εύχομαι εύτυχία. Άν μπορέ- σετε νά μέ σώσετε παρά την ήμολογία μου, πού θά την έπαναλάβω και κατά την δίκη μου, κάμετέ το. Πάντως, άπο έμένα μή περιμένετε νά σς δεικολώνω στό έργο σας. Σκότωσα γιά λόγους πού δέν ένδιαφέρουν τώ κοινό.

Μέ τις τελευταίες αυτές λέξεις τού Τζών Κλήβ, ό Μάρτεν Ντάλ βγήκε από τώ κελλί. Την άλλη μέρα όμως, μιá κα- ταπληκτική είδηση δημοσιεύσαν όσα πρυνά φύλλα και ή είδηση αυτή άνα- στάτωνα κυριολεκτικά όλους όσους ένδια- φέρονταν όπωσδήποτε γιά την ύπυθεση Κούπερ: «Ο Τζών Κλήβ είναι άνοητο- χτονήσει την νύχτα μέσα στό κελλί του άποκόψας τις άρτηρίες του»!

Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ

Τρεις μήνες μετά την άποκτονία τού

Τζών Κλήβ, ό άνακριτής δεχόταν στό γραφείο του την Έδιθ Κούπερ, βουτηγ- μένη άκόμη στό πένθος.

— Καθήσατε μίσεις, έχωμε δείχνοντάς της ένα καθίσμα άπέναντί του. Σας ζη- τώ συγγνώμη γιά την άνησυχία αλλά έ- πρεπε νά σς καλέσω γιά νά σς άπευ- θύνω μερικές έρωτήσεις, τις τελευταίες πρίν κλείσω γιά πάντα τόν φάκελλο της δολοφονίας τού άτυχου συζύγου σας.

— Είμαι στην διάθεσή σας, κύριε άνα- κριτά.

— Μήπως είχατε έννοχες σχέσεις μέ τόν δολοφόνο τού συζύγου σας;

— Κύριε άνακριτά... Η έρώτησή σας αυτή...

— Δέν πρόκειται περί άδιακοσίας μί- σες. Πιστέψτε δ,τι ή έρώτησή μου αυτή, έμένα πρώτον στενοχωρεί. Ήταν φίλος σας;

— Όχι.

— Έπιμένετε;

— Μάλιστα.

— Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» διέρρη- ξε τώ σπίτι σας;

— Μάλιστα. Κατήγγειλα την διάρρη- ξη.

— Τι σας έκλεψε;

— Τώ ρούζ και τώ κέ κ λ α ν τ ό ρ η. Δέν βρήκε τίποτ' άλλο και μού πήρε αυ- τά τά άσήμαντα πραγματάκια μόνο και μόνο γιά νά πληροφορηθή ή «Σκότλαντ- Γουάρδ» την διάρρηξη. Γνωρίζετε δ,τι ό άνθρωπος αυτός εύκαιρίες ζητάει γιά νά γελιοποιή την «Σκότλαντ-Γουάρδ».

— Αυτό τώ γνωρίζουμε. Φαίνεται όμως δ,τι σς δέν γνωρίζετε καλά τώ περιεχό- μενο τών συρταριών σας.

— Τί θέλετε νά πής;

— Έκτός από τώ ρούζ και τώ κέ κ λ α ν τ ό ρ η σς πήρε και τις πέντε αυτές έπιστολές, πού τις έστειλε στόν συγγέ- νο τού μακαρίτου Τζών Κλήβ.

Και λέγοντας, της έδειξε πέντε έπι- στολές:

— Τις άγνωρίζετε; Είναι έπιστολές τού Τζών Κλήβ πού δέν άφινουν την πα- ραιμική άμφιβολία ως πός τις σχέσεις πού σς συνέδεαν μ' αυτόν.

Η Έδιθ Κούπερ έχλώμισσε:

— Γιά τόνουα τού Θεού, κύριε άνα- κριτά! Όμολογώ! Άν τώ μάθ ήμους ό άσοοβήνιστικός μου, είμαι καταστραμμέ- νη! Άς μή γνωσθή τώ πράγμα.

— Όστε ό Τζών Κλήβ στραγγάλισε τόν σύζυγό σας, είτε γιατί ό σύζυγός σας έμαθε την αλήθεια, είτε γιατί φαναζό- ταν πός δέν τόν είδαν νά μπαίνει στό σπι- τι και τόν έκανε γιά νά σς νυμφευ- θή.

— Πιθανόν!

— Και ήταν ό καλλίτερος φίλος του!

— Πιστέψτε, κύριε άνακριτά, δ,τι κι' έγώ ή ίδια δέν μπορώ σήμερα νά εξηγή- σω πώς έγινε έρωμένη αυτού τού άνθρώ- που.

— Σας πιστεύω. Μιá άλλη έρώτηση πρίν κλείσω γιά πάντα τόν φάκελλο, ή τελευταία: Πώς ονομάζεται ό άρραβω- νιστικός σας;

Η Έδιθ Κούπερ ξεροκατάπιε πόν ά- παντήση:

— Άρνολντ Πέριλ.

— Ο Άρνολντ Πέριλ; Άλλά... δέν ήταν φίλος σας και αυτός πρίν δολοφο- νηθή ό σύζυγός σας;

— Όχι, κύριε άνακριτά. Μόνον ό Τζών Κλήβ ήτο φίλος μου.

— Έπιμένετε;

— Όχι.

— Όχι.

— Όχι.

— Όχι.

— Όχι.

— Όχι.

— Όχι.

— Όχι.

— Όχι.

— Όχι.

— Όχι.

— Όχι.

— Μά... δέβαινα! Δέν θά μού πήτε δέ- βαια δ,τι ό «Λωποδύτης-Φάντασμα» βρήκε και έπιστολές τού Άρνολντ Πέριλ στό σπίτι μου.

— Όχι. Τέτοιο πράγμα δέν θά πώ γιάτι ό σατανάς αυτός δέν βρήκε σπίτι σας έπιστολές τού Άρνολντ Πέριλ. Στο σπίτι όμως τού Άρνολντ Πέριλ πού τώ διέρρηξε χθές βράδυ, βρήκε δώδεκα δι- κές σας έπιστολές, πού τις έστειλε και αυτές στόν δικηγόρο τού Τζών Κλήβ!

— Θεέ μου! Άλλά τί θέλει τέλος πάν- των νά άποδείξει αυτός ό «Λωποδύτης- Φάντασμα»; Ο φάκελλος κλείνει μετά τόν θάνατο τού Τζών Κλήβ.

— Συγγνώμη! Πιθανόν ό φάκελλος τώρα μόλις νά άνοίγεται! Ποιος μάς βε- βαιώνει δ,τι δέν είναι ό Άρνολντ Πέ- ριλ εκείνος πού στραγγάλισε τόν σύζυγό σας;

— Ποιος; Η ήμολογία τού Τζών Κλήβ!

— Άναιρώ! Άκούσθηκε λέγοντας μιá δραματική άνδρική φωνή και μιá πόρτα άνοιξε μέ πάταγο.

Η Έδιθ Κούπερ στράφηκε και κούττα- ξε τρουαγμένη. Σε άπόσταση λίγων βη- μάτων, πού κατώφλι της άνοιχτής πόρ- τας, στεκόταν μέ σταυρωμένα τά χέρια στό στήθος του ό Τζών Κλήβ, έχοντας δεξιά του τόν Μάρτεν Ντάλ και άριστερά του τόν Άρνολντ Πέριλ. Σε μικρή άπό-σταση άπ' αυτούς, στεκόταν ό ίσπεκτωρ Σούμερ έχοντας τά δυό του χέρια στις τσέπες του και σφίγγοντας στα δόντια του ένα πουαίχι.

Η Έδιθ Κούπερ έμεινε σαν άπολιθω- μένη:

— Σό!... Ο Άρνολντ!...

Χλωμός, τρέμοντας σύγκορμος άλλα κύριος τού έαυτού του, ό Τζών Κλήβ έρριξε μιá περιφρονητική ματιά πρds την ένοχη γυναίκα και προχώρησε πρds τώ γραφείο τού άνακριτού:

— Άναιρώ, κύριε άνακριτά, την πρώ- τη μου κατάθεση και συνεπώς και την ή- μολογία μου. Δέν σκότωσα! Πιστέψτε δ,τι ούτε ό φίλος μου Άρνολντ Πέριλ σκότωσε. Δέν γνώριζα δ,τι και ό Άρ- νολντ ήταν φίλος της και ό Άρνολντ δέν γνώριζε δ,τι μέ είχε άντερασθή. Την α- λήθεια την μάθαμε και οι δυό μας πρds ό- λίγων στιγμών. Αυτή ή ίδια στραγγάλι- σε τόν άνδρα της, και μού ζήτησε νά θυ- σιασθώ! Με βεβαίωσε δ,τι ό άνδρας της έμαθε τις σχέσεις μας, της ζήτησε εξη- γήσεις, ήλθαν στα χέρια, και πού χειρο- δύναμη αυτή, τόν στραγγάλισε μέ μιá κάλτσα πού κατώθησε νά πιάνη από ένα έρμάκι κατά την στιγμή της πάλης. Εί- κοσιπέντε γρόννια φίλια συνέδεσε τόν άν- δρα της, τόν Άρνολντ και έμένα. Αυτή ή έγινενα πήρε τά μυαλά τού Άρνολντ δ- πως πήρε και τά δικά μου, και έτσι οι δυό μας άπατήσαμε τόν καλλίτερο φίλο μας. Έγώ θέλησα μέ την ζωή μου νά πληρώσω την άπιστία μου. Δέν γνώριζα όμως δ,τι και ό φίλος μου Άρνολντ είχε προδώσει τόν Άντριους όπως έγώ. Και τώρα... αρχίζω κύριε άνακριτά... πάρτε χαράτι παρακαλώ... Γράφετε, πώς έχου- νά τά πράγματα... Έσοιμος;... Η γυναίκα αυτή...

— Πιθανόν!

— Και ήταν ό καλλίτερος φίλος του!

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΙΓΙΔΟΣ

Ένα συγκλονιστικό μυθιστόρημα

Υπό Ε. Μπρόντε

Από τα προηγούμενα

Ο κ. Λόγκουντ, ένοικιαστής του Θάρσκρος Γκράντζ, επισκέπτεται τον Πύργο της Καταιγίδος, όπου κάθεται ο ιδιοκτήτης του Χήθκλιφ, και τον περιμένει για να του ανακοινώσει ότι δεν θα μείνει άλλον γειμώνα σ' εκείνο το μέρος. Έν τω μεταξύ συνομιλεί με την Κάτου, νύφη του Χήθκλιφ, και με τον Χάρτον Έρνσοου, εξάδελφό της.

19ον

ΜΟΥ φαίνεται να τα βλέπω βεβηλούμενα μέσα στο στόμα του. Έξέ άλλου, λές και τώκανε επίτηδες από κακία, διάλεξε και μου πήρε τα βιβλία που μου έκαναν την πιο μεγάλη ευχαρίστηση.

Χωρίς να πη τίποτε, ο Έρνσοου σηκώθηκε και βγήκε έξω. Δεν πέρασαν, όμως, τρία λεπτά και ξαναγύρισε, κρατώντας μισή ντουζίνα βιβλία, που τάρριξε στα γόνατα της Κάτου, λέγοντας:

— Πάρετέ τα! Δεν θέλω πια ούτε να τα βλέπω, ούτε να τα διαβάζω, ούτε να τ' άκουω.

— Ούτε γα να θέλω, είπε η Κάτου. Γιατί, όποτε τα βλέπω, θα θυμάμαι και σάς, πράγμα που δεν θα μ' ένθουσιάζει.

Και λέγοντας αυτά, η Κάτου άνοιξε ένα βιβλίο και διάβασε μια περικοπή, με ύφος άρχαρίου. Ύστερα, άρχισε να γελάει και πέταξε το βιβλίο με περιφρόνηση.

— Άλλ' ό έγωίσωδες του Χάρτον δεν τον άφισε να κρατηθή περισσότερο. Πλησίασε την Κάτου, της έδωσε δυο δυνατό χαστούκια κι' ύστερα, μαζεύοντας τα βιβλία από χάμω, τα πέταξε στη φωτιά.

Η Κάτου δεν έφερε καμιά αντίσταση. Έδάγκασε μονάχα τα χείλη της και είπε:

— Από έναν άξεστο και άγροικο τύπο σαν έσένα, δεν μπορεί κανείς να περιμένη καλύτερον τρόπο.

— Σε συμβουλεύω να πάψης τώρα! της είπε ο Χάρτον μανιώδης.

Κι' άμέσως βγήκε έξω. Τον παρακολούθησε από το παράθυρο. Μόλις έφθασε στην κεντρική άλλεα του κήπου, δισταυρώθηκε με τον κ. Χήθκλιφ, ό οποίος έρχοταν προς τον πύργο. Ο κ. Χήθκλιφ κοντοστάθηκε, έβαλε το χέρι του στον ώμο του νέου και τον ρώτησε:

— Λοιπόν; Τι συμβαίνει, φίλε μου. Γιατί είσαι έτσι;

— Τίποτε, τίποτε, είπε ο Έρνσοου. Κι' άπομακρύνθηκε, για να κρύψει την πικρία του και τον θυμό του μέσα στη μοναξιά.

Ο Χήθκλιφ τον παρακολούθησε με το βλέμμα και άναστέναξε. Ύστερα, έσυνέχισε τον δρόμο του προς τον πύργο και καθώς βρέθηκε κάτω από το παράθυρο όπου στε-

κόμουν, ψιθύρισε μονολογώντας:

— Όποτε το βλέπω και ψάχνω να βρω στο πρόσωπό του τα χαρακτηριστικά του πατέρα του, μονάχα «αυτήν» βλέπω. Πώς, διάβολο, της μοιάζει τόσο πολύ;

Χαμήλωσε τα μάτια και μπήκε μέσα με ύφος σκεπτικό. Στο πρόσωπό του υπήρχε μια έκφραση άνησυχίας και άγωνίας που δεν την είχε προσέξει άλλη φορά. Επί πλέον ήταν πολύ άδυνατισμένος. Η Κάτου, μόλις τον είδε από το παράθυρο, κατέφυγε τρέχοντας στην κουζίνα, ώστε έμεινε μόνος στην τραπέζια.

— Είμαι εύτυχής που σάς ξανα-θλέπω καλά, κύριε Λόγκουντ, μου είπε ο Χήθκλιφ, άπαντώντας στον χαιρετισμό μου. Κι' αν θέλετε να μάθετε γιατί, θα σάς το πω άδιστακτα. Σας εκτιμώ τόσο πολύ, ώστε με κανέναν τρόπο δεν θάθελα να σάς χάσω από ένοικιαστή. Άλλά ποιός είναι ο λόγος της επισκέψεώς σας;

— Ένα άπλο καπρίτσιο, κύριε Χήθκλιφ, άπήντησε. Θέλησα να πάρω όλίγον άέρα και σκέφθηκα να σάς επισκεφθώ. Έχω να σάς άναγγείλω, όμως, και κάτι. Την προσεχή έβδομάδα φεύγω για το Λονδίνο. Όσο για το Θάρσκρος Γκράντζ, δεν έχω σκοπό να παρατείνω την ένοικίαση πέραν των δώδεκα μηνών, για τους όποιους σάς κατέβαλα το μίσθωμα. Δεν σκοπεύω να ξαναγυρίσω έδω πέρα.

— Ω! Άλήθεια; Σας κούρασε ή μοναξιά και ή έρημια; Λυπούμαι πολύ που θα φύγετε, αλλά δεν μπορώ να σας κρατήσω με το ζόρι. Κάθεσθε να φάμε μαζί; Κάτου, βάλε άκόμα ένα σερίφισιο στο τραπέζι. Άλλά που είσαι;

Η Κάτου ξαναφάνηκε, κρατώντας ένα δίσκο γεμάτον μαχαίροπήρουνα.

— Εσύ θα φάς με τον Ζοζέφ, της είπε ο Χήθκλιφ ιδιαίτέρως και θα μείνης στην κουζίνα μέχρις ότου φύγη ο κύριος.

Η Κάτου εξέτελεσε τις διαταγές του πεθερού της με άκρίβειαν. Έγώ έφαγα μαζί με τον Χήθκλιφ και τον Έρνσοου, αλλά το γεύμά μας υπήρξε θλιβερό, γιατί δεν μιλούσε κανείς.

— Ω! Τι φριχτή και άπαισία ζωή περνούν μέσα σ' αυτό το σπίτι! Έλεγα μέσα μου, καθώς έφευγα. Τι ωραίο μυθιστόρημα θα γράφαμε έγώ με την Κάτου, αν άποτελούσαμε ένα έρωτευμένο ζευγάρι, όπως το εύχεται ή κυρία Ντήν!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 32ον

1802. Τον Σεπτέμβριον αυτόν, με προσεκάλεσαν σ' ένα χωριό, στο σπίτι ενός φίλου μου. Καθώς έπληγαινα, βρέθηκα, χωρίς να το περιμένω, σε άπόστασι δεκαπέντε μιλίων από το Τζίμμερτον. Καθώς

στάθηκε σ' ένα χάνι, για να ποιούν νερό τα άλογα του άμαξιού μου, την ίδια στιγμή πέρασε ένα κάρρο, φορτωμένο με βρώμη. Ο χανιτζής είπε:

— Αυτό το κάρρο έρχεται από το Τζίμμερτον.

— Το Τζίμμερτον; είπα έγώ. Έδω κοντά είναι; Πόσο άπέχει από δώ;

Ξαφνικά, μου ήρθε ή έπιθυμία να ξαναδω τα παλιά μου λημέρια. Άφισα, λοιπόν, το άμάξι μου στο χάνι και τράβηξα για το Θάρσκρος Γκράντζ, όπου έφθασα πολύ γρήγορα. Στην πόρτα, στεκόταν ένα μικρό κοριτσάκι.

— Η κυρία Ντήν είναι μέσα; το ρώτησα.

— Όχι, μου άπήντησε. Η κυρία Ντήν δεν μένει τώρα έδω. Θα την βρήτε στον Πύργο της Καταιγίδος.

Εκείνη τη στιγμή, φάνηκε στο κατώφλι της πόρτας και μια ήλικιωμένη χωρική. Την πλησίασα και τη ρώτησα:

— Εσύ φυλάς τώρα το σπίτι;

— Μάλιστα, κύριε, μου άπήντησε.

Άλλά ποιός είσθε σεις;

— Είμαι ο κ. Λόγκουντ, ο ένοικιαστής του σπιτιού. Μπορείτε να μου έτοιμάσετε ένα δωμάτιο για να μείνω άπόψε;

— Ο αφέντης! φώναξε ή άγαθή χωρική με έκπληξη. Άλλά γιατί ήρθατε έτσι ξαφνικά; Γιατί δεν στέλνατε μια λέξη; Δεν έχω άναμνη πουθενά φωτιά και το σπίτι είναι γεμάτο ύγρασία. Πώς θα μείνετε;

— Κάμε όπως μπορείτε, της είπα. Ός το βράδυ, θα μπορέσης να ζεστάνης ένα δωμάτιο. Έγώ θα πάω μέχρι τον Πύργο της Καταιγίδος για να δω τί γίνονται οι παλαιοί μου φίλοι.

Θέλησα να την ρωτήσω γιατί ή κυρία Ντήν είχε έγκαταλείψει το Γκράντζ, αλλά φοβήθηκα μήπως κακοουτηρήσω. Ξεκίνησα, λοιπόν, για τον Πύργο, όπου έφθασα άρκετά γρήγορα.

Το πρώτο πράγμα που μου έκανε έντύπωση, σαν έφθασα στον Πύργο της Καταιγίδος, ήταν τα όρθάνοιχτα παράθυρά του. Άλλοτε, τα πάντα ήσαν έρημικώς κλεισμένα εκεί πέρα. Μπήκα στον κήπο και πλησίασα στο άνοιχτό παράθυρο της τραπεζίας, όπου είδα την Κάτου και τον Έρνσοου καθισμένους πλάι-πλάι στο τραπέζι και σκυμμένους επάνω από ένα βιβλίο. Τέντωσα το αυτί μου και άκουσα την Κάτου να λέγει:

— Καλά το διάβασες. Ξαναδιάβασέ το άκόμα μια φορά, χωρίς λάθος!

Ο Έρνσοου υπήκουσε και όταν τελείωσε, ή Κάτου τον άντήμειψε μ' ένα φιλή.

Χωρίς να προδώσω την αδιάκριτη

παρουσία μου, έκανα τον γύρο του Πύργου κι' έφθασα στην πόρτα της υπηρεσίας, όπου είδα την κυρία Ντήν καθισμένη σε μια καρέκλα, μ' ένα τρικό στο χέρι. Μόλις με είδε, άφισε τη δουλειά της, σηκώθηκε κι' έτρεξε να με προϋπαντήσει.

— Καλώς ώρίσατε, κύριε Λόγκουντ! Ποιός καλός άέρας σας έφερε πάλι στα μέρη μας; Το Θάρσκρος Γκράντζ είναι θεόκλειστο. Θα έπρεπε να μάς έδοποιήσετε, για να το έτοιμάσουμε.

— Μην άνησυχήτε γι' αυτό, άπήντησα. Είπα στη γυναίκα που μένει εκεί, να μου έτοιμάσει όπως - όπως ένα δωμάτιο για μια νύχτα που σκοπεύω να μείνω. Αύριο, θα φύγω πάλι. Άλλά πώς συμβαίνει και σάς βρίσκει έδω, κυρία Ντήν; Θέλω να μου τα διηγηθήτε όλα.

— Ευχαρίστως. Η Τσίλλα έφυγε από τον Πύργο και ο κ. Χήθκλιφ με παρεκάλεσε να έλθω, για να κάνω συντροφιά στην Κάτου. Άλλά περάστε μέσα, κύριε Λόγκουντ. Με τα πόδια ήρθατε από το Τζίμμερτον;

— Ναί. Προηγουμένως, όμως, πέρασα από το Θάρσκρος Γκράντζ. Θα ήθελα να τακτοποιήσω τους λογαριασμούς μου με τον κ. Χήθκλιφ, μια που βρέθηκα έδω.

— Τι λογαριασμούς έχετε να κανονίσετε; με ρώτησε, καθώς με ώδηγοῦσε στη σάλλα. Ο κ. Χήθκλιφ δεν είναι πιά έδω και δεν πρόκειται να επιστρέψη γρήγορα.

— Ηθελα να τον ιδω για το ζήτημα του ένοικίου.

— Αί! Τότε θα συνεννοηθήτε με την Κάτου ή μάλλον με μένα, γιατί αυτή δεν τα καταφέρνει άκόμα καλά στους λογαριασμούς και την άντικαθιστώ προς το παρόν.

Ξαφνιασθηκε.

— Μα δεν μάθατε, λοιπόν, είπε ή Ντήν, ότι ο Χήθκλιφ πέθανε;

— Ο Χήθκλιφ πέθανε; έκανα κατά-πληκτος. Πότε;

— Πρό τριών μηνών. Άλλά καθήστε και δώστέ μου το καπέλλο σας. Θα σάς τα πω όλα. Προηγουμένως, όμως, πρέπει να φάτε κάτι. Θα είσθε πεινασμένος.

— Όχι, ευχαριστώ, δεν θέλω τίποτε. Παρήγγειλα να μου έτοιμάσουν φαγητό στο Γκράντζ. Καθήστε και σεις. Ποτέ δεν μου πέρασε από το νου μου ότι ο κ. Χήθκλιφ θα πέθαινε τόσο πρόωρα. Είμαι πολύ περίεργος να μάθω από τί πέθανε.

Και ή κυρία Ντήν μου διηγήθηκε την συνέχεια της ιστορίας του Χήθκλιφ, μια συνέχεια με τέλος πολύ άπροσδόκητο.

— — —

— Δεκαπέντε μέρες μετά την άναγώρησή σας από το Γκράντζ, άρχισε να διηγήται ή κ. Ντήν, ο Χήθκλιφ μου παρήγγειλε να έλθω στον Πύργο. Ύπήκουσα πρόθυμα, έξ αιτίας της Κάτου. Η πρώτη μου συνομιλία μαζί της με λύπησε πολύ, γιατί την βρήκα πολύ άλλαγμένη. Ο κ. Χήθκλιφ δεν μου έξήγησε τους λόγους που τον έκαναν να με φέρη έδω. Μου είπε άπλως ότι είχε άνάγκη της παρουσίας μου και ότι ή παρουσία της Κάτου τον έκούραζε. Ο έρχομός μου φάνηκε ότι ευχαρίστησε πολύ την

μικρή μου κυρία. Σιγά-σιγά, κατώρθωσε να προμηθευθή άρκετά βιβλία, ώστε να έχη να διαβάσει. Έτσι ή ζωή της άρχισε να γίνεται περισσότερο ύποφερτη. Άλλ' ή γνώμη μου αυτή δεν κράτησε πολύ. Η Κάτου ένω στην αρχή του έρχομού μου φαινόταν ευχαριστημένη, ύστερα έγινε νευρική, ευερέθιστη και οξύθυμη. Και εκείνος που πλήρωσε τις περισσότερες φορές τα σπασμένα ήταν ο καυμένος ο Χάρτον. Δεν τον άφινε καθόλου με ήσυχία. Τον έλεγε βλάκα και τεμπέλη και τον ειρωνεύτο διαρκώς. Ένα βράδυ που ο Έρνσοου ήταν καθισμένος μπροστά στο τζάκι της κουζίνας και κύταζε τη φωτιά άμυλητος, όπως συνήθως, ή Κάτου μου είπε μεγαλόφωνα:

— Κύνταξέ τον, Νέλλη. Δεν μοιάζει με τεμπελοσκυλο; Δουλεύει σαν χαμάλης, τρώγει σαν ζωο και κοιμάται διαρκώς. Το κεφάλι του δεν έχει τίποτε μέσα. Καμιά σκέψη δεν τον ταράζει. Όνειρεύεται καμιά φορά, Χάρτον; Και τί όνειρα βλέπεις; Άλλά προς τί να σέ ρωτάω; Δεν είσαι σε θέση να μου άπαντήσεις!

Ο Χάρτον εξακολουθούσε να κυττάζει τη φωτιά άμυλητος, σαν να μην άκουγε τίποτε από τα χλευαστικά λόγια της Κάτου.

Εκείνη εξακολουθούσε:

— Ξέρω γιατί ο Χάρτον δεν μιλάει ποτέ όταν βρίσκωμαι κι' έγώ στην κουζίνα. Φοβάται μήπως πη καμιά κουταμάρα και τον άρχισω στην κοροϊδία. Τί λές εσύ, Νέλλη; Μια μέρα, άρχισε να διαβάει μόνος του. Ύστερα, έπειδή έγώ γέλασα, έκαψε όλα τα βιβλία κι' έγκατέλειψε τις σπουδές του. Δεν ήταν κουτός;

— Μου φαίνεται, Κάτου, είπα έγώ, ότι φέρεσαι πολύ άσχημα άπέναντι του Χάρτον. Δεν είναι τρόπος αυτός.

— Ίσως, άπήντησε ή Κάτου. Άλλά δεν φανταζόμουν ποτέ ότι είναι τόσο κουτός. Χάρτον, αν σου δώσω τώρα ένα βιβλίο, θα το πάρης;

Και τούβαλε στο χέρι το βιβλίο που κρατούσε κεινή την ώρα στα δικά της χέρια. Εκείνος, όμως, το πέταξε και της είπε ότι αν επανέλμβανε αυτή τη χειρονομία, θα την έδάγκανε στο λαιμό.

— Πολύ καλά, είπε ή Κάτου. Θα βάλω το βιβλίο μέσα στο συρτάρι του τραπεζιού και θα πάω να κοιμηθώ.

Ύστερα, ή Κάτου μου ψιθύρισε σ' αυτή να τον παρακολουθήσω, για να δω αν θα πάρη το βιβλίο κι' άνέθηκε στο δωμάτιό της. Άλλ' ο Έρνσοου ούτε πλησίασε καν στο συρτάρι.

Όταν το είπα την άλλη μέρα στην Κάτου, ή μικρή μου κυρία στενοχωρήθηκε. Ήταν φανερό ότι βασανιζόταν από τύψεις για τον τρόπο με τον όποιο παρεμπόριζε τον εξάδελφό της στις άπόπειρές του για την αύξηση των γνώσεών του.

Από κεινή τη μέρα, ή Κάτου έβαλε όλα της τα δυνατά, για να έπανορθώσει το σφάλμα της. Την ώρα που έγώ σιδέρωνα ή μανταρίνα, ή μικρή μου κυρία έφερνε ένα άραίο βιβλίο και μου το διάβαζε μεγαλόφωνα. Όποτε ο Χάρτον ήταν παρών, ή Κάτου σταματούσε σε κάποιο ένδιαφέρον κεφάλαιο και άφινε το βιβλίο άνοιχτό. Το κόλπο αυτό επανελήφθη πολλές φορές. Άλλ' ο Έρνσοου ήταν πεισματάρης σαν μου-

λάρι και ήρνεϊτο να τσιμπήσει το δόλωμα. Όταν ο καιρός ήταν βροχερός, έμενε κοντά στον Ζοζέφ και περνούσε τις ώρες του καπνίζοντας άκατάπαυστα. Έμεναν καθισμένοι ώρες όλόκληρες, σαν αυτόματα και κανένas από τους δυο δεν άκουε τις φλυαρίες της Κάτου. Ο μόν Ζοζέφ γιατί ήταν κουφός, ο δέ Χάρτος γιατί άδιαφορούσε ή έκανε πως άδιαφορούσε.

Όταν ο καιρός ήταν καλός, ο Χάρτον πήγαινε κάθε βράδυ για κυνήγι. Η Κάτου χασμουριόταν, άναστέναζε και με παρακινούσε να της άνοιγω κουβέντα. Ύστερα, μόλις άρχινοῦσα, με άφινε και πήγαινε στην αλλη ή στον κήπο. Πολλές φορές την τσάκωσα βουτηγμένη στα άκρυνά να λέη ότι είχε βαρεθή τη ζωή της.

Ο κ. Χήθκλιφ που γινόταν διαρκώς και περισσότερο άκοινωνήτος, είχε σχεδόν έξορίσει τον Έρνσοου από το δωμάτιο όπου έμενε. Κατά τις άρχές του Μαρτίου, έξ άφορμής ενός μικρού άτυχήματος, ο νέος άναγκάσθηκε να μείνη για κάμποσες μέρες στην κουζίνα, σε κατάσταση πλήρους άκινήσιος. Το τουφέκι του είχαν έκπυρσοκροτήσει μονάχο του, την ώρα που το καθάριζε και τα σκάγια τον τραυμάτισαν στο μπράτσο, προκαλέσαντα μεγάλη αίμορραγία. Έτσι, θέλοντας και μή, άναγκάσθηκε να μείνη, για κάμποσον καιρό, έσπλωμένος κοντά στο τζάκι, μέχρις ότου άνακτήση τις δυνατόεις του.

Η διαρκής παρουσία του Έρνσοου στην κουζίνα ευχαρίστησε υπερβολικά την Κάτου, ή όποια δεν άνέβαινε πιά στο δωμάτιό της, παρά μόνον για τον ύπνο.

Την ημέρα της Μεγάλης Πέμπτης, ο Ζοζέφ πήγε στο Τζίμμερτον για να πουλήσει μερικά άρνιά του γάλακτος. Έγώ είχα σιδέρωμα στην κουζίνα. Ο Έρνσοου κατσουφιασμένος όπως πάντοτε, ήταν καθισμένος κοντά στο τζάκι και ή μικρή μου κυρία σκότανε την ώρα της κανόντας με το δάχτυλο διάφορα σχέδια πάνω στο τζάμι του παραθυριού. Πότε-πότε, έρχινε λοξές ματιές προς το μέρος του εξάδελφου της, ό όποιος έκύνταξε δικώς, με τα μάτια καρφωμένα στη φωτιά.

Κάποια στιγμή, παρεκάλεσα την Κάτου να φύγη από το παράθυρο γιατί μου έμπόδιζε το φως. Εκείνη άποτραβήχθηκε πρόθυμα και πλησίασε στο τζάκι. Σε λίγο, την άκουσα να λέγει στον Έρνσοου:

— Ανεκάλυψα, Χάρτον, ότι έπιθυμώ... ότι θα είμαι εύτυχής... ότι θα ήθελα να είσαι εξάδελφός μου. Άλλά σὺ τον τελευταίο καιρό έγινες μισάνθρωπος.

Ο Χάρτον δεν άπήντησε.

— Χάρτον! Χάρτον! Χάρτον, άκουσε τί σου είπα;

— Φύγε! Άφήσέ με ήσυχον! έμούγκρισε ο Χάρτον με άδυσώπητη σκληρότητα.

— Δόσε μου αυτή την πίπα, είπε ή Κάτου.

(Συνέχεια στο έπόμενον)

Πολεμικά i υποχρεώσεις

Σήμερα θα ασχοληθώ πάλι με τα εξαιρετικά καθήκοντα που επιβάλλει στην γυναίκα η πολεμική κατάσταση. Πολλές από μας δυσανασχετούν ή αποφεύγουν να λάβουν τα επιβαλλόμενα μέτρα, με την δικαιολογία ότι ο πόλεμος είναι μακριά.

Πρέπει όμως να εννοήσουμε καλά ότι ο σύγχρονος μηχανικός πολιτισμός καθήκοντες τις αποστάσεις, και μοιραίως οι συνέπειες του πολέμου φθάνουν ως τον τόπο μας, και μας δημιουργούν νέα καθήκοντα.

Το πρώτο από τα καθήκοντα αυτά είναι η αυστηρή συμμόρφωση προς τις οδηγίες που δίνει η κυβέρνηση σχετικά με την αμυντική του τόπου. Η οικονομία που πρέπει να γίνεται σ' όλα τα υλικά και τα τρόφιμα και η αποφυγή αποθηκεύσεως μεγάλων ποσοτήτων τροφίμων που επιφέρει ανωμαλίες στον έπαισιμον της χώρας. Στις περιπτώσεις αυτές τίποτα δεν είναι άσχημο, τίποτα δεν πρέπει να πετιέται, τίποτα δεν πρέπει να χάνεται. Τα χρειάζονται κρινόμενα πλέον με την χρηματική αξία την οποία συνήθισαμε να τους δίνουμε ως τώρα, αλλά με την χρησιμότητά των, και με την δυνατότητα της προμηθείας και της άντικαταστάσεως.

Δεύτερη εξ ίσου ουσιαστική υποχρέωσή μας είναι η συμμόρφωση προς τις οδηγίες της Αντιαεροπορικής Αμύνης και της συστηματικής παρακολούθησης των αερομένων μαθημάτων. Δεν πρέπει να επαναπαυόμεθα αφήνοντας την φροντίδα αυτή σε άλλους. Πρέπει και εμείς να ελπίσουμε το καθήκον μας σ' αυτό τον ζωτικότατο τομέα της εθνικής άμυνας. Τέλος, η εφορμογή και ο προπαγανδισμός των σωτηρίων ιδεών που κηρύττει ο Έθνικός Κυβερνήτης σχετικά με την μόρφωση των Έλληνοπαίδων και την κατάσταση των στην Εθνική Οργάνωση Νεολαίας.

ΔΟΡΑ

Φθινοπωρινά

Τώρα μετά την επιστροφή από την εξοχή, ή κάθε γυναίκα θα φροντίσει για την γενική καθαριότητα του σπιτιού της, μετά θα ετοιμάσει τον χειμερινό ρουχισμό. Τα ρούχα θα γίνουν από την ναφθαλίνη, θα αερισθούν, θα σιδερωθούν, και θα μεταποιηθούν. Μετά θα συγυρισθούν όλα τα καλοκαιρινά αφού φυσικά καθαρισθούν προηγουμένως. Μην κολλάζετε ποτέ τα ρούχα που βάλετε στα μπαούλα και μη τα σιδερώσετε. Η κόλλα τα καταστρέφει.

ΑΝΑΡΙΚΟΣ ΡΟΥΧΙΣΜΟΣ

Ας αρχίσουμε από τα ρούχα των ανδρών της οικογενείας. Τα φανελλένια παντελόνια να πλυθούν με χλιαρό νερό. Προσέξτε να καθαρίσετε το νερό που θα ξεβγαλθούν να έχει την ίδια θερμοκρασία με το νερό που θα πλυθούν. Μόνο έτσι δεν διατρέχετε τον κίνδυνο να μπάσουν στο πλύσιμο. Το ίδιο να κάνετε με όλα τα μάλλινα εσώρουχα. Μην τ' αφήνετε ποτέ στο νερό. Πλύσιμο, ξεβγάλμα σε νερό της ίδιας χλιαρής θερμοκρασίας. Μην τ' απλώνετε σε σκοινί. Απλώνετε σε τραπέζι ή σε καρέκλα απλωτά. Σιδερώστε τα όταν είναι ακόμα υγρά. Τα σιδερώματα που είναι ακόμα υγρά, σιδερώστε τα όταν είναι ακόμα υγρά.



ΤΟ ΚΑΡΝΕ

ματος. Γαρνίρεται με πολύ μεγάλες μπουτονιέρες, κουμπιά και μ' ένα γούνινο γιακά. Το τσαντάκι από την ίδια γούνα του γιακά.

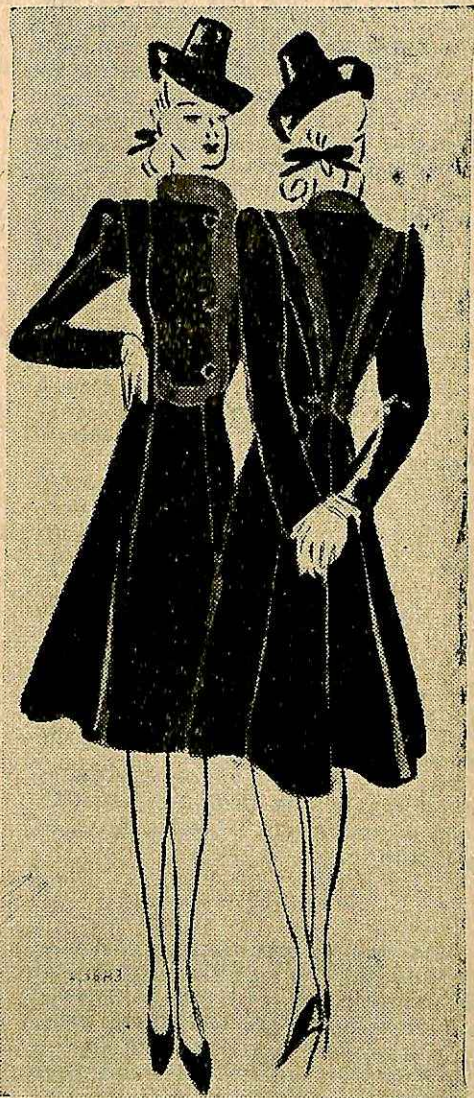
ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΣΑΣ ΚΟΡΙΤΣΙ

Το περυσινό μάλλινο φόρεμά της είναι ακόμα καινούριο. Ευχαριστήστε την με δόξα εξοδα κάνοντάς της μια χαριτωμένη ζακετούλα από ζωήρο σκουσέζικο μάλλινο ύφασμα που να συντονίζονται φυσικά οι χρωματισμοί του με το περυσινό φόρεμα. Οι ζακετούλες αυτές είναι πολύ γαρουμένες, νεανικές, ζεστές, πρακτικές και μοντέρνες πολύ.

ΤΑ ΠΑΛΤΑ ΜΑΣ

ΕΝΑ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟ ΜΟΝΤΕΛΟ

Είναι από γονδρό βελούδο μαύρο ή από βελούρο ντί λαίν. Γαρνίρεται με μια λουρίδα από γούνα (σκόιν) που σχηματίζει



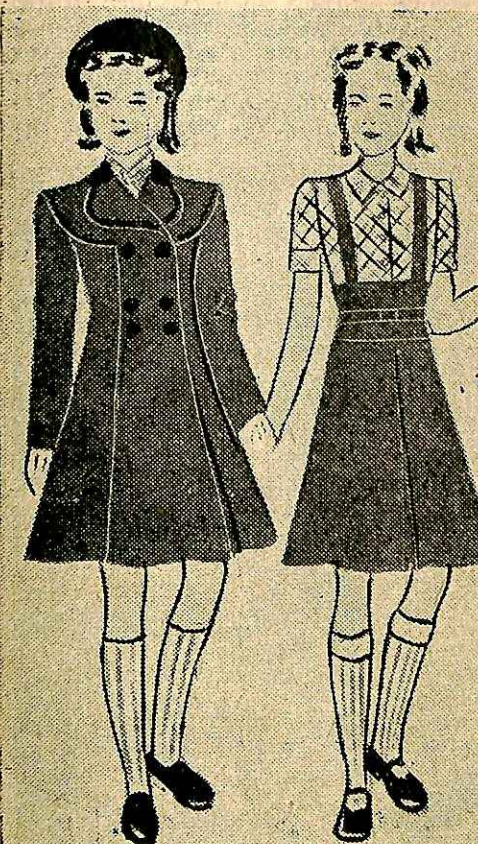
τόν γιακά. Τα κουμπιά είναι γούνινα κι' αυτά. Προσέξτε την νέα φόρμα του παλτού, είναι κι' εκείνο κλόζ.

10-12 ΕΤΩΝ

Ευεγάωσε το κοριτσάκι σας; Έγινε κοπελλάτσα. Το περυσινό της φόρεμα της εχόντηνε τόσο ώστε άρχιστε να σιδερώτε. Μην το πετάτε. Μεταβάλλετε το σε

Της ΓΥΝΑΙΚΑΣ

φουσιτίσα με τσιάντες. Υπάρχουν έτοιμες μπλούζες που μπορείτε να προμηθευ-



θήτε, αλλά μπορείτε να τις κάνετε και μόνες σας με ύφασμα μάλλινο λεπτό, σκουσέζικο ή σκέτο.

Το παλτό παραπλεύρως είναι κατάλληλον για την ίδια ηλικία αλλά και για μεγαλύτερα παιδιά.

Πώς να διατηρήτε

τις μετοξωτές κάλτσες

Για να διατηρηθούν περισσότερο χρόνο οι μετοξωτές κάλτσες, πρέπει να τις βρέχετε, πριν τις χρησιμοποιήσετε και να τις στεγνώνετε χωρίς να τις σιδερώτε.

Κατά την αγορά των, να προσέχετε δε πάντοτε κάλτσες αναγνωρισμένης μάρκας. Εάν θέλετε να διατηρούν οι κάλτσες σας την ελαστικότητά των, να μην ξεχνάτε να ρίχνετε στο τελευταίο νερό του ξεπλυσματος λίγο ξύδι και να τις ξαπλώνετε επάνω σε πετσέτα για να στεγνώσουν.

Να βάλετε τις κάλτσες σας φορώντας στα γόνατά σας πάνινα γάντια. Έτσι αποφεύγετε τον κίνδυνο να τραβήξετε πόντους με τα νύχια σας. Αν δεν έχετε πρόχειρα γάντια, τότε να βρέχετε ελαφρώς τα γόνατά σας και να τα βάζετε προσεκτικά τις κάλτσες με τις παλάμες.

ΜΟΝΤΕΛΟ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΡΟΥ

Τελευταία λέξις της μόδας, ψηλή φόρμα γαρνιρισμένη με φλόγχο από



τασά. Πίνεται από βελούδο μαύρο ή από φέτρ.

ΚΟΥΖΙΝΑ

Για τις ημέρες που δεν βρίσκομε κρέας

Μελιτζάνες στο φούρνο

Κόψατε τις μελιτζάνες στην μέση, χωρίς να τις ξεφλουδίσετε. Βγάλετε την ψίγα μ' ένα κουταλάκι, κόψτε την πολύ ψιλά και βάλτε την σε μια κατσαρόλα με βούτυρο με σιγανή φωτιά ως όπου ψηθή και κοκκινίση.

Ζεσταίνετε ξεχωριστά 2 κουταλιές βούτυρο, προσθέστε 2 κουταλιές αλαδιού. Ανακατέψτε καλά, ριχνόντας συγχρόνως λίγο γλυκό γάλα. Η σάλτσα αυτή πρέπει να είναι πηκτή. Αλάτι, πιπέρι, αναλόγως του γούστου σας. Όταν γίνει, προσθέστε μια κουταλιά ακόμα γάλα και άκοκτο τομμένο τυρί. Ανακατέψτε την με την ψίγα των μελιτζανών. Γεμίστε τις αδειασμένες μελιτζάνες μ' αυτό το μίγμα και ρίξτε επάνω άκοκτο τυρί και γαλέττα, λίγο βούτυρο και βάλτε στο φούρνο. Σερβίρετε γαρνιρισμένες με μαϊντανό φρέσκο.

ΥΓΙΕΙΝΗ

Ιεχνητά λουτρά όλοφιδας

Σήμερα θα σας γράψω μερικές συνταγές για ιεχνητά λουτρά ωραϊότητας και καλλωπισμού, εύθυνα και εύκολα μεταχειρίστες, που μπορείτε να κάνετε σπιτι σας κατά τον χειμώνα, όσες θέλετε να έχετε δερμα μαλακό, στιλπνό, κι' άρωματισμένο. Με μια λέξη, λουτρά για ό-

σες επιθυμούν διαρκώς να ξανανοιώνουν. Για να έχετε ένα δερμα στιλπνό κι' άρωμα, σας συνιστώ τα ρητινώδη λουτρά τα οποία είναι συγχρόνως πολύ τονωτικά κι' ευχάριστα. Όταν πηγαίνετε εκδρομές, να μαζεύετε πεύκα και να κόβετε τα βελονένια φυλλαράκια τους, για να τα έχετε μέχρις ότου σας δοθή νέα ευκαιρία να ξαναμαζεύετε. Δεν πειράζει κι' αν ξεραθούν. Για ένα ρητινώδες λουτρό βράζετε σ' ένα δοχείο 10 οκάδες νερό και ρίχνετε μέσα 15-20 γουφέτες πευκοφυλλα, αφήνοντας να βράσουν μαζί επί 1)2 ώρες. Κατόπιν σουρώνετε από ένα τουλπάνι το αφέψημα αυτό μέσα στο νερό του μπάνιου σας, που θα δώση μεγάλη ανθρωπότητα και ζωτικότητα στο δερμα σας.

Αν υποβάλλεστε σε σπόρ, σε κόπους, μιὰς ολοήμερου εκδρομής ή μακράς πεζοπορίας, πάρτε όταν γυρίσετε σπιτι σας, ένα γενικό λουτρό μέσα στο οποίο να ρίξετε το κάτωθι φάρμακο. Θα είδατε πάλιν φρέσκια και ξεκούραστη.

Sous-carbonate de soude cristallisé 200 gr.
Essence de lavande 5 >
de thym 2 >
de romarin 2 >

Σ' όσες έχουν το ελάττωμα ν' αφήνουν στο πέρας των, μια βαριά απόπνοια από δυσσομία του ιδρώτος, συνιστώ το εξής αποτελεσματικώτατο, εύηχο κι' ευκολόχρηστο λουτρό: Βάλετε μέσα σ' ένα μικρό σακκούλακι από μουσελίνα ή από μεταξωτό τοίλι τα εξής: λίγα άνθη λεβάντας, λίγα φύλλα τριαντάφυλλου, λίγα θυμάρι, μια κουταλιά του καφέ βόρακα και μια κουταλιά του καφέ πούδρα ινιδος. Τα άνθη να είναι καλλίτερα ξερά, δηλαδή μαζεμένα από ημέρες. Πιέζοντάς τα όλα αυτά καλά μέσα στη σακκούλα την κλείνετε, δένοντάς την σφιχτά. Την σακκούλιτσα αυτή την κρεμάτε κάτω από την βρύση του ζεστού νερού του μπάνιου σας. Έχετε έτοιμασει προηγουμένως το λουτρό σας όχι στην θερμοκρασία που συνήθως παίρνετε, αλλά λιγάκι πιο κρύο. Μπαίνοντας μέσα ανοίγετε τη βρύση να τρέχει ελάχιστα, με πολύ λίγο, επάνω στην κρεμασμένη σακκούλιτσα. Όσο περνά από την σακκούλιτσα το ζεστό νερό, αισθάνεστε μια γλυκειά κι' ευχάριστη μυρωδιά, ίπ' την οποία γεμίζει κι' όλη η σάλα του λουτρού. Ένα δυο τέτοια λουτρά, πη, εδωδάδι σας απαλλάσσουν από το τόσο ενοχλητικό και δυσάρεστο ελάττωμά σας. Τέλος σ' όσες υποφέρουν από νευρικές διαταραχές, διαταραχές των εμετήτων κι' επίπονες αϋπνίες, συνιστώ, πριν το βραδυινό φαγητό να παίρνουν ένα γλυκό λουτρό με τίλιο ή γαμπόηλι. Για ένα τέτοιο μπάνιο βράζετε 6 καλές φουγιές τίλιο ή γαμπόηλι μέσα σε 8 οκάδες νερό επί μισή ώρα κι' ύστερα το σουρώνετε και το ρίχνετε μέσα στο μπάνιο σας. Ωσαύτως αποτελεσματικώτατη για την ίδια αιτία είναι η κάτωθι σύνθεση, την οποία αφού διαλύσετε προηγουμένως μέσα σε λίγο ζεστό νερό, την ρίχνετε στο λουτρό σας:

Sulfate de soude desseché 25 gr.
Chlorure de sodium 25 >
Bicarbonate de soude 150 >

Η διάκριση όλων των ανωτέρω λουτρών δεν ποεί να υπερβαίνει τα είκοσι λεπτά της ώρας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΑΛΔΑΣ

Δερματολόγος Ίατρος

Σόλωνος 40

Αί άπαντήσεις του Δερματολόγου ίατρού μας στήν σελίδα 43.

"Ένα πρωτότυπο κόλπο

Διήγημα του 'Ανρί Γικάρ

Ο στρατιώτης Ζεράρ έφτασε κατάκοπος στο μικρό χωριό του Μορζεβίλ. Υπηρετούσε ως σύνδεσμος μεταξύ του Σώματος Στρατού και του λόχου που είχε καταυλισθεί στο μικρό εκείνο χωριουδάκι, κι' εκείνη την ημέρα είχε διατρέξει αρκετά χιλιόμετρα για να εκτελέσει την υπηρεσία του.

Είχε πιά νυχτώσει κι' αισθανόταν έπιτακτική την ανάγκη να ξεκουρασθώ λίγο και να κοιμηθώ. Ωστόσο, όλα τα σπίτια του χωριού είχαν καταληφθεί από στρατιώτες. Δεν έμενε πουθενά καμιά γωνιά ελεύθερη, στην οποία ο Ζεράρ θα ήταν δυνατό να αναπαυθώ. Κι' η νύχτα ήταν παγερή.

Απογοητευμένος, αφού μάταια άνεζητήσε κατάλυμα σ' όλο το χωριό, διευθύνθηκε σ' ένα ξεμοναχιασμένο απόμονο σπίτι. Χτύπησε την πόρτα δειλά. "Επειτα από κάμποση ώρα, μια μεσόκοπη γυναίκα φάνηκε στην πόρτα.

Χωρίς ο Ζεράρ να δώσει σημασία στην ψυχρά υποδοχή που του έκανε η γυναίκα εκείνη, της μίλησε περί τίνος επρόκειτο.

—Το σπίτι μου δεν είναι και τόσο μεγάλο, είπε εκείνη, και δεν έχω αρκετό χώρο για ξένους. Ωστόσο, αν θέλεις, μπορείς να μείνεις στον σταύλο.

Ο Ζεράρ δεν μπορούσε να ζητήσει καλύτερο. Η γυναίκα τον έμπασε μιά στιγμή στο δωμάτιο για να του δείξει που ήταν ο σταύλος. Καθώς εκείνη του μιλούσε και του έδινε οδηγίες, ο Ζεράρ πρόσεξε πως πλάι στο τζάκι καθόταν ένα ωραίο κορίτσι, απορροφημένο στο πλέξιμο μιάς φανέλλας. Το έβλεπε έντονα η όμορφη, η δροσιά, και η σεμνότητα της νέας. Κι' όταν εκείνη σήκωσε τα μάτια της και τον κύτταξε, ο Ζεράρ έμεινε άποσοβωμένος. Το πρόσωπο της νέας ήταν πολύ πιο ωραίο απ' όσο φανταζόταν. Τα μεγάλα μαύρα άμυγδαλωτά μάτια της λαμποκοπούσαν. Και στη μορφή της απλώνονταν κάποια σκιά μελαγχολίας που συγκινοῦσε.

Σ' όλο το διάστημα της στρατιωτικής του υπηρεσίας ο Ζεράρ δεν είχε ποτέ δοκιμάσει μιά πιο ευχάριστη ια και πιο χειρότερη νύχτα. Είχε βέβαια ένα θαυμασίο μαλακό στρώμα, πάνω στα άχυρα, και μιά υπέροχη ζεστασιά μέσα στον σταύλο. Ωστόσο, τον βασάνιζε η άπνεια. Η ανάμνηση της όμορφης κοπέλλας, που είχε δει στο φτωχικό δωμάτιο, και που την όμορφιά της δεν είχε ως τότε συναντήσει πουθενά, τυραννούσε την σκέψη του και δεν τον άφηνε να κοιμηθώ.

Το πρωί, την στιγμή που έτοιμαζόταν να σηκωθεί, άκουσε φοβερές κραυγές στο δωμάτιο. Τό κορίτσι φώναζε κι' έκλαιγε. Χωρίς άλλο θα την χτυπούσε η μητέρα της, γιατί άκουε χτυπήματα και βρισιές. Βιά-

στηκε να ντυθώ για να της παράσχω βοήθεια. Όταν τέλος έφθασε στο δωμάτιο, η νέα ήταν μόνη της και τα ξαίσια μάτια της ήταν πλημμυρισμένα από δάκρυα.

Μόλις η νέα τον είδα, έτρεξε κοντά του και του μούρμούρισε φοβισμένα:

—Θα ήθελα να σάς μιλήσω. Μείνετε εδώ κι' αυτή τη νύχτα. Στις ένδεκα έλατε να με βρήτε εδώ. Εγώ θα έχω άφισει ανοιχτή την πόρτα.

Ο Ζεράρ έφυγε συγκεκριμένος. Η πρόσκληση της νέας τον είχε άναστατώσει.

— — —
Την νύχτα, στις ένδεκα, ο Ζεράρ πήγε στο δωμάτιο, όπως του είχε η νέα. Την βρήκε εκεί να τον περιμένει άτιμέλητη και συγκεκριμένη. Τον έβαλε να καθήση κοντά της και χωρίς πολλές περιστροφές του διηγήθηκε την τραγική ιστορία της:

Η μεσόκομη γυναίκα δεν ήταν μητέρα της Υδόννης — έτσι του είχε πώς λεγόταν. Ήταν μητριά της. Ο πατέρας της είχε πεθάνει πριν από χρόνια, και η μητέρα της την βασάνιζε τώρα και την τυραννούσε. Καθημερινά την χτυπούσε και την άφινε νηστική. Η ζωή της ήταν μαρτυρική. Ο Ζεράρ έπρεπε να την λυπηθώ και να την βοηθήσω. Η Υδόννη του είχε πώς είχε στο Παρίσι κάποιο θείο που θα ήταν διατεθειμένος να την προστατεύσει. Έπρεπε όμως να πάει εκεί να τον βρή. Αν ο Ζεράρ ήταν τόσο καλός, ώστε να την πάρει μαζί του στο Παρίσι, όταν θα έφτανε, θα της προσέφερε μεγάλη υπηρεσία.

Ο Ζεράρ, που την άκουγε συγκεκριμένη, δεν περίμενε την πρόταση αυτή. Βέβαια, είχε όλη την καλή θέληση να βοηθήσει το άγγελικό εκείνο πλάσμα, και θάταν εύτυχης να την οδηγήσει στο Παρίσι, αφού αλλωστε επρόκειτο να μεταβή στην πρωτεύουσα για υπηρεσία. Το πρόβλημα όμως ήταν που θα εύρισκε χρήματα. Όλη του η περιουσία άνηρχετο σε δεκαεπτά φράγκα και σαράντα πέντε λεπτά, ποσό που δεν άρκοῦσε βέβαια για να μεταφέρει το νέο κορίτσι στο Παρίσι και να το περιποιηθώ ώσπου εκείνο εύρισκε το θείο της. Ωστόσο την καθησύχαζε, της είχε πώς θα σκεπτόταν την νύχτα το ζήτημα και πως θα εύρισκε την λύση ως το πρωί.

— — —
Ο Ζεράρ δεν κοιμήθηκε ούτε εκείνη την νύχτα. Η διήγηση της μικρής τον είχε άναστατώσει. Συλλογίζονταν με ποιο τρόπο θα κατώρθωνε να την σώσει.

Την επομένη, εξωμολογήθηκε σε κάποιο φίλο του από το χωριό το ζήτημα που τον άπασχολούσε, και του ζήτησε την βοήθειά του.

Εκείνος γέλασε: —Όστε δεν την ξέρεις; τον ρώτησε.

—Ξέρω πως είναι ένα δυστυχισμέ-

Ο φίλος του κούνησε παράξενα το κεφάλι του και συνέχισε:

—Άκουσε, φίλε μου. Μη στενοχωριέσαι! Δεν είσαι ο πρώτος που την παθαίνει. Άλλοι την έπαθαν χειρότερα. Η μητέρα και η κόρη φιλοξενούν συχνά στρατιωτικούς, κατά προτίμηση αξιωματικούς, στους οποίους παίζουν την κωμωδία αυτή. Η μητέρα προσποιείται πως δέρνει την κόρη, εκείνη κλαίει, κι' έπειτα βρίσκει ευκαιρία να διηγηθώ την τραγική της δήθεν ιστορία στον ξένο. Του ζητεί να την βοηθήσει, να την

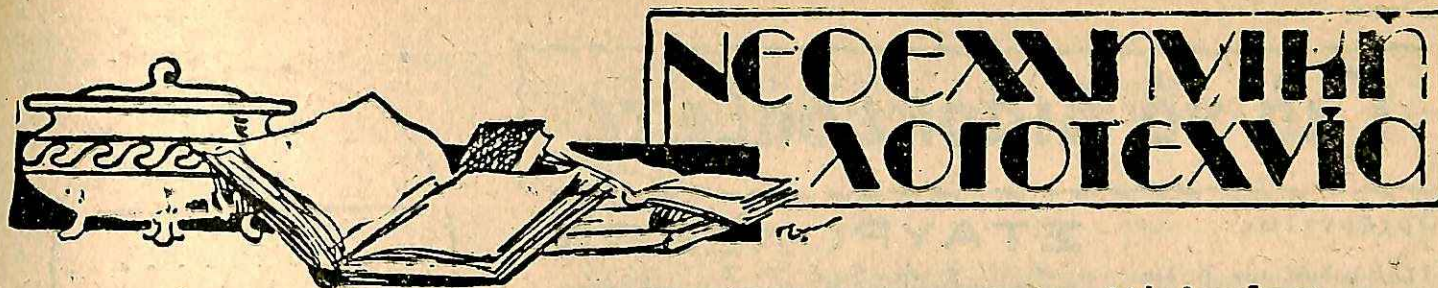


Την βρήκε εκεί να τον περιμένει άτιμέλητη και συγκεκριμένη.

οδηγήσει στο Παρίσι, στο «θείο» της. Την επομένη ο πονόφυχος επισκέπτης ζήτη άδεια, παίρνει τη νέα, την οδηγεί στο Παρίσι, την φιλοξενεί σ' ένα ξενοδοχείο και αρχίζει η αναζήτηση του... θείου. Ο θείος όμως δεν άνακαλύπτεται, γιατί δεν υπάρχει, ενώ η άδεια του προστάτου λήγει. Έκείνος πρέπει να φύγει και για να μην άφιση άπροσάτευτη την δυστυχισμένη νέα της άφίνει ένα ποσό χρημάτων, για να ζήσει ώσπου άνακαλύψει τον θείο της. Την ίδια μέρα, ή άτυχη 'Υδόννη... έπιστρέφει στο χωριό, όπου η μητέρα της την περιμένει μ' άνιχνές άγκάλες. 'Ως τώρα ξέρω πως την έπαθαν έτσι. Ένας λοχαγός του πεζικού, ένας αξιωματικός της άεροπορίας κι' ένας έξυπνος ύπολοχαγός. Έσύ είσαι ο τέταρτος από εκείνους που γνωρίζω. Είσαι βέβαια άπλός στρατιώτης, αλλά είσαι σύνδεσμος και οι κυρίες αυτές σε πήραν για... κατάλληλο θυμά.

Ο Ζεράρ άπομακρύνθηκε σκεπτικός κι' άμυλητος, άφίνονας έναν βαθύ στεναγμό. Έναν στεναγμό γεμάτο θλίψη κι' άπογοήτευση...

ΑΝΡΙ ΠΙΚΑΡ



Σάν όπτασία

Χθές βράδυ, όταν τ' άστέρια δειλά τρεμόπαιζαν στο ζαφειρένιο του ουρανού στεφάνω κι' η θεά Φύση σκορπούσε πλούσια γύρω τα λούρα της, ήρθες στη θυμωσή μου πάλι...

Γαργάφτερα πέταξ' ο νους μου πάλι κοντά σου...

Της φαντασίας τ' άπαλό τ' άγέρι άνέμισε τις γρυσοφτέρουγες παλές θυμωσες και τις ξανάφερες όλες γύρω μου.

Είδα τα φωτόβλα μάτια σου να τα στεφανώνω του φόβου το αίσθημα, όπως το βόαυ έκείνο που πλανιόμουνταν στα πρασινοστόλιστα δαντελλένια του θουνοῦ μονοπάτια.

Είδα στα κοραλλένια γείλη σου, ν' άνθιζε τ' όμορφό σου γαυόγελο και στο πρόσωπό σου να ζωγραφίζεται άδρά ένα χρώμα συστολής και χαράς άνάκατο. Όμοιο μ' έκείνο που ζωγραφίστηκε μίαν Αύγουστιάτικη αύγή, σαν σου πρωτόεπα το Σ' ΑΓΑΠΩ, κάτω από τη λαβευτή της χαράδρας βρουσούλα, που την σπόλιζαν τα γέοικα πλατάνια κι' οι θαυτοπόσινες θαλανιδίες.

Είδα τα χρυσόγυτα, τα μεταξένια σου μαλλιά να τ' άνεμίζω ή γλυκόπνοη του θουνοῦ αύρα και να τ' άσημώνω το δυνατό της άστραπής φως, όπως την νεφελόσκέπαστη έκείνη νύχτα, πόνι ξεσπάση ή υπόδα της Φύσεως, μα και του χωρισμού μας ή υπόδα.

Άκουσα άπαλή τη φωνούλα σου να σκορπίζεται κυματιστή στοῦ λόγγου μέσα τα φανάρια, όπως τότε και τα τριαντάφυλλα γείλη σου να προσφέρουν με πάθος τό... αίσως μ' ά μέρα να σ' άγαπώ.

Ένωισσα άκούα τα κοινένια σου δάγτυλα, τ' άπαλά σαν θαλόδρα, να σείγγουν με δύναμη περίσσια το γέρι μου την άσφα τοῦ χωρισμού την σκληρή, την άβάστακτη.

Κι' έπειτα, κι' έπειτα σ' είδα να χάνεσαι μέσ' στο βαθύ της νύχτας σκοτάδι, πατώντας πάνω σ' ένα γκριζόλευκο φωτεινό σύννεφο.

Χάθηκες από μ' άπόρος μου, παίρνοντας μαζί σου, και την ψυχή μου, και την σκέψη μου παίρνοντας...

Μόνος τώρα με την πρόσχαρη της παρηγοριάς συντροφιά περιμένω την μέρα που θα ξαναγυρίσεις, ο Ροδοφόλιτη.

Και τότε, ώ! τότε από μυριάδες γουσοπήγες θα γυθουν της χαράς τα νάματα και θα πλυμμήνουν, και θα σκεπάζουν κάθε κενό και άδειο της γής, και θα το μεταβάλλουν σ' έναν άπέραντο άνοιχτογάλο οίκανο που πάνω στα γαλήνια του νερά θα λικνίζεται μ' ορθάνοιγτα τα λευκά του πανιά το γοργοτάξιδο της άγάπης μας τρεχαντήρι, που με άκοίβεια θα το κυβερνά ο φτερωτός γυιός της θεάς του 'Ωραίου.

Χίλιοι μαμαροστρωτοί δρόμοι θα ξανοιγθουν μπροστά μας, για να μ' άφύρουν στο ήλιόλουστο της Εύτυχίας παλάτι, που στις άσημόχρυνες πολεμιστορες του πανώλου κάστρου του, άγουπνες φυλάν ή 'Ομόνοια, ή Γαλήνη, ή Εύλογία, άνοδοσπτες, γερές, άσπιδοφόρες.

Χίλιοι άνθόστρωτοι δρόμοι θα ξανοιχτούν μπροστά μας, που θα τους σκεπάζ-

Τό κάλεσμα

Άκουσε τη μοίρα σου που σε προσκαλεί, στο τρανό της κάλεσμα μην άγοπορήσεις. Κάτι σου υπόσεται: μιά χαρά τρελλή, το θερμό άνάσασμα μην περιφρονήσεις!

Κράζει: του άτόμου σου με έπιθυμία, σε καλεί για όδόδροσο της χαράς γιορτάσι,

φτέρωσε τα πόδια σου, τρέξα μονομιά, μή τό νήμα τ' άπιστο της συμπάθειας σπάση!

Και σεις, άλλοι, άγνωστοι, που καρτερίκα κάλεσμα άνάμένετε για να φτερωθώτε, μην πικρολογιάσετε με λόγια κακά, μην τότε ζηλεύετε και θα καλεσώτε!

ΦΑΙΔΡΑ Ρ.

— — —

Η νεκρούπολις

Είν' ή καρδιά μου μιά θλιβή νεκρούπολις που μέσα της ουλιάζουν τ' άγρίμια, κι' όλες της οι χαρές γίναν φαντάσματα κι' όλα της τα παλάτια είναι συντρίμια.

Τη ροδαυγή μ' έλλόδοσα τριαντάφυλλα ραίνω τους τάφους τους άραγνιασμένους κι' όταν βραδυάξω τρέχω μέσ' στα μνημάτα κι' άνάβω τα κεριά στους πεθαμένους.

Έδώ, σ' ένα ωραίο μνημείο μαρμαρίνο της 'Νειότης ή Χαράς είναι σκαλισμένο και κεί σε ταπεινό μνημείο βρίσκειται «Άγάπης όνειρο» παλιό και ξεχασμένο.

Κάτω απ' τα κυπαρίσσια τα πανύψηλα τόσες θαυμένες κορφές νοσταλγίες και δά διπλα σ' ένα μαζι άγριολούλουδο της πρώτης μου άγάπης οι μαγείες!

Τόσα πολλά, τόσα θλιμμένα μνήματα! Γύρω μου γαλαμύς κι' άπελπισία και μέσ' σ' αυτά το θάμμα έγώ προσμένοντας

να γίνω μιά ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑ!...

(Χίος)

ΕΡΗΜΙΤΗΣ

ζουν χισσοί κι' άγρόυπελες σπαιοφυλγμένες στους κλώνους της φιλόρας, για να μ' άφύρουν εκεί.

Εκεί που μπρός στην μεγάλη από πλάτυνα και ελεφαντόδοντο πόρτα του θάμας προσμένω ή 'Αγάπη, για να μ' άφύσει τα γρυσοδιαμαντένια κλειδιά του υπέλαμπου Κάστρου, του Κάστρου της Εύτυχίας, του Κάστρου της άνέσπερης Χαράς.

Ω! Έλα κυματόπλαστη της Φαντασίας κόρη και φωτόδοτα σ' τοῦ νοῦ. Έλα και σε προσμένουν το κάθε τι που γύρω έγει ζωή και νοῦθε.

Ω! Έλα όνειρο γλυκό, άνευσοσκορπμένο, έλα σιμά μου! Σε προσμένω.

(Νέα Κόρη)

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΦΩΤΕΙΝΟΣ

Μή λυπάσαι...

Μή λυπάσαι, αν κάποιος στο βίο σε πλήγωσε και την ψυχή σου έκαμε να πονέση άδικα...

Μή λυπάσαι, αν της ζωής τα μονοπάτια διαβαίνοντας, κρυμμένο στα φύλλα κάποις άγκάλις χάσας στην καρδιά σου μιά άιμάτινη σταλαγματιά... Μή λυπάσαι αν ένα όνειρό σου συντρίφτηκε στοῦ χρόνου το διάβα... αν μιά ελπίδα σου σβύστηκε σ' αντίκρουσμα σκοτεινής κηλίδας.

..Μή λυπάσαι... Πίστρεψέ με, δεν άξίζει τον κόπο... Μιά φίλη ψυχή θα βρεθώ —είναι βέβαιο— που με δυο λόγια γλυκά

τον πόνο σου θα διώξει μακριά... Κι' απ' τα σκληρά άγκαθάρια όδόδροσα ροδόλευκα τριαντάφυλλα θ' άνθίσουν, που θα σκορπίσουν κάθε θλίψη σου με το λεπτό άρωμά τους... Δυο δροσσταλίδες —διамάντια αληθινά— τα έγνη τους θα σβύσουν, άνοιγοντας τα γείλη σου σε χαράς κρυστάλλινο γέλιο...

Και τα συντρίμια των παλίων σου όνειρων, άγγίζοντάς τα κάποια μάγισσα κυρά, με το ραβδί της, πύργους έξωτικούς θα ύψωση, που μέσα τους θα βασίλευη ξένισσά της η πεντάμορφη ελπίδα...

Μή γελάς πικρά... και λόγια άπαισιόδοξα μή λές...

Θυμήσου, πως κι' ο φοίνικας απ' την τέσσα του ξαναγεννιέται...

Τό ίδιο και με τη σλόγα που σε θέρμαινει, που σ' άνέπνεε, θα συμβή... Μην άνεύσεις... παραμυθία παλιά δεν σου διηγούμαι...

Κότταξ γύρω σου, και πές μου αν άπίθανα σου λέω... Έλα μαζί. Έναν περίπατο να κάνουμε σ' άπέραντο ροδόνα, ένα γιγνοπαράτιχο ποῦ... Ποία άγκάθα, πόση ξερασία γύρω μας!... Κι' άπ' άνωθε μας πόσο μαύρος είν' ο ουρανός...

Κι' όμως—τό έξοισε τόσο καλά!—την άνοιξη πάλι απ' τ' άγκάθια όόδα λογίων λογίων θ' άνθίσουν, που θα σε μεθούν με τα αθέοια γέμματα και τα γλυκά άρωμά τους...

Τά σύννεφα ο ζέφυρος θα διώξει, κι' απ' την πούτση σκοτεινιά, έν' ατλάξ: όλόλευκο το βλέμμα σου θα θαυρώσει... και ή καρδιά σου θα σκεπασθώ από γαλά...

..Μή λυπάσαι λοιπόν, σίλη! Μην! Είν' όμοια ή ζωή, και δεν άξίζει τον κόπο να γάνεται ή ελπίδα και ή αισιοδοξία, γιατί ένα σύννεφο σκοτεινιάσει για λίγο τον καθάριο τοῦ βίου ουρανό...

Δέν δά τ'όδελα

Η καμπάνα θλιβερή σαν θά γυπύηση κι' ένα πέννυμα σου πόση θλιβερό.

Δέν το θέλω, δέν μ' άρέσει να δακρύσεις για τον θάνατό μου αυτών τον σκληρό. Σου το λέω: Μή δακρύσεις δέν το θέλω. Σ' άγκαπώσα, δέν μπορούσα να σ' άπ' κι' αν το θάνατό μου μάθης, σου το λέω, δέν θα τ'όδελα από σ' άγαπητό.

Σου το λέω: Δέν το θέλω σ' άγκαπώσα δέν υποπόσα να σ' άπ' πῶ τ'όσον καιρό δέν θά τ'όδελα ποτέ να σε κοιτούσα και να μ' έχανες σε λίγο... αθισικό.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΛΕΓΓΙΤΗΣ

Για να διασκεδάσετε

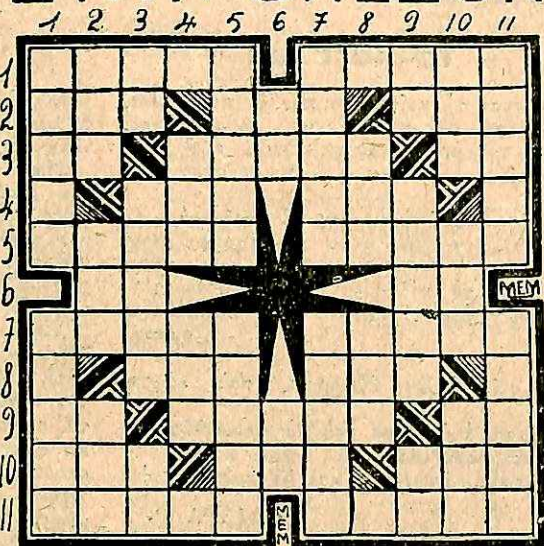
Οριζοντίως:

1) Εὐωδιάζει. — Καλύπτει τὸ σῶμά μας. 2) Ὅ,τι εἶναι ἡ 7 κάθετος 1η. — Σύνδεσμος. — Ὑποθετικόν. 3) Νότα. — Προφήτης. — Ὁμωτικόν. 4) Ἡ ἐρωμένη τοῦ Λεάνδρου. — Ναυτικός ἀθλητικός σύλλογος. 5) Μουσικὸν ὄργανον (αἰτ.). Ρῆμα σύνθετον τοῦ ἄγω. 6) Ὑποθετικόν. — Τελικόν. 7) Πολύτιμον ξύλον. — Προηγείται τοῦ θερισμοῦ. 8) Οἰκιακὸν ζῶον. — Δηλητήριον. 9) Ἀντιθετικὸς σύνδεσμος. — Παιγνιόχαρτον. — Γράμμα. 10) Πρόθεσις. — Βλέπω. — Ἐποχή. 11) Τεμάχιον λεπτοῦ ξύλου. — Πτηνὸν τῶν ὑδάτων.

Καθέτως:

1) Ἐξαθλιωμένη. — Μυθικὸς βασιλεὺς. 2) Μικρὰ τὴν ηλικίαν. — Ἀρχαία θεά. — Ἀριθμητικόν. 3) Μελλοντικὸν μόριον. — Μαλακὸς, πρᾶος. — Ὑποθετικόν. 4) Θεά. — Ἐπίρρημα χρονικόν. 5) Ἀθηναῖος σοφὸς καὶ νομοθέτης. — Ἐξάρτημα τῶν πλοίων. 6) Ἐρωτηματικόν. — Συμπερασματικόν (ἀνευ τελικοῦ). 7) Ἡ Ἄρ-

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ



τεμὶς παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις. — Ἀπόστολος. 8) Ὡσάν (δημ.). — Φύεται. 9) Νότα. — Τροφή τῶν κτηνῶν. — Πρόθεσις. 10) Νῆσος τῆς Ἀγγλίας. — Αἰτιολογικόν. — Ἀφρικανὸς φύλαρχος. 11) Εἶμαι εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός. — Ἐχει ψάρια χωρὶς νὰ εἶναι θάλασσα καὶ χόρτα χωρὶς νὰ εἶναι κήπος. Ἀποστολεὺς: ΜΗΝΑΣ ΕΜΜ. ΜΑΤΣΑΚΗΣ, Τουρκολίμανο Πειραιῶς.

Η ΗΛΙΚΙΑ ΤΟΥ ΓΥΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ

Ρωτοῦν μιὰ μητέρα πόσων χρόνων εἶναι ἡ κόρη της. Ἐκείνη ἀπαντᾷ: «Ἡ κόρη μου ἔχει τρεῖς φορές τὰ χρόνια πού εἶχε, ὅταν ὁ γυῖός μου ἦταν τῶσων χρόνων ὅσων χρόνων εἶναι σήμερα ἡ κόρη μου.»

Ὅταν ἡ κόρη μου θὰ εἶναι τῶσων χρόνων, ὅσων χρόνων εἶναι σήμερα ὁ γυῖός μου, καὶ οἱ δύο μαζί θ' ἀριθμοῦν ἐξήντα χρόνια.

Πόσων χρόνων εἶναι τὰ δύο παιδιά;

— 88 —

ΤΡΑΠΟΥΛΟΧΑΡΤΑ

Ὁ ρήγας-κούπα δίνει γεῦμα. Προσκαλεῖ τὴν ντάμα-κούπα καὶ τὸν φάντη-κούπα. Ἐπίσης τὸν ρήγα σπαθί, τὴν ντάμα σπαθί καὶ τὸν φάντη σπαθί. Τέλος, τὸν ρήγα καρό, τὴν ντάμα καρό, τὸν φάντη καρό.

Οἱ 9 συνδυασμοὶ κάθονται γύρω ἀπὸ ἓνα στρογγυλὸ τραπέζι.

Κάθε ρήγας κάθεται μετὰ μίαν ντάμα καὶ ἓνα φάντη. Κάθε ντάμα μετὰ μίαν ρήγα καὶ ἓνα φάντη, κάθε φάντης μετὰ μίαν ρήγα καὶ ἓνα ντάμα. Δὲν πρέπει ποτε δύο κούπες, δύο καρό, δύο σπαθί, νὰ βρεθοῦν πλάι-πλάι. Ὁ ρήγας-κούπα δὲν κινεῖται. Μόνο τὰ ἄλλα κινεῖται.

Ὁ πρῶτος συνδυασμὸς μπορεῖ νὰ κινεῖται, πρὶν νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ ἀνωτέρω ὅριον.



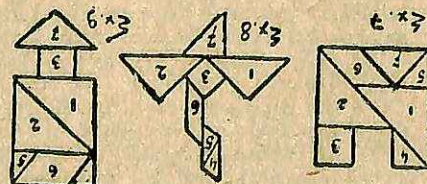
Λύσεις τοῦ προηγουμένου φύλλου

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΦΥΛΛΟΥ 629

Ὁριζοντίως: 1) Περιοχὴ-καντάδα. 3) Κασσανδρά-ράτσα. 5) Λαμία-Μέθα-να. 7) Ταρσός-Κρέμα. 9) Πλάνη-Ἰφι-γένεια. 11) Ἀλαμάν-Νανκίν. Καθέτως: 1) Σκάλα-Ὀπλ. 3) Ἐνσημα-Γάλα. 5) Ὁραμα-Ἀθηνᾶ. 7) Ἐβδόμας-Ἰνα. 9) Κέα-Θησεῖον. 11) Νέρων-Κρέων. 13) Ἄρτα-Νέμε-σις 15) Ἀναξ-Λάδα.

ΚΙΝΕΖΙΚΗ ΣΠΑΖΟΚΕΦΑΛΙΑ

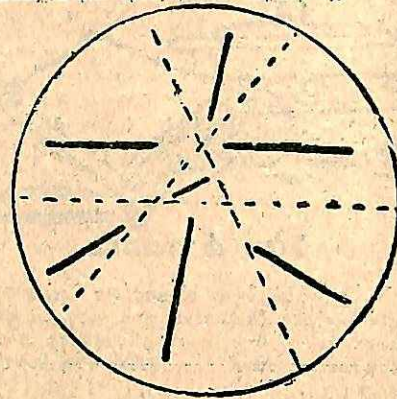
Ἰδοὺ οἱ λύσεις τῶν σχημάτων 7, 8, καὶ 9 πού ἐδημοσιεύθησαν στὸ προηγούμενο φύλλο. Ἡ εἰκὼν σὰς δείχνει πῶς πρέπει νὰ τοποθετηθοῦν τὰ ἐπτά τεμάχια.



ΤΟ ΚΟΦΙΜΟ ΤΗΣ ΠΗΤΤΑΣ

Ἰδοὺ πῶς θὰ κοπῇ ἡ πῆττα σὲ ἐπτά

τεμάχια μὲ τρεῖς μόνο μαχαίριες.



Ἡ Περμανάντ σκληραίνει τὰ μαλλιά καὶ τὰ θαμπώνει. Ἡ μπριγιαντίνη FIX τῆς Ἀρωματοποιίας L. T. RIVER κάνει τὰ μαλλιά ἀπαλά καὶ στιλπνά. Χρησιμοποιεῖται με ἓνα θαυμάσιον καὶ συγκρατεῖ τὰ μαλλιά χωρὶς νὰ κολλοῦν.



ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΔΟΥΡΑΣ

(Απαντήσεις τοῦ δερματολόγου ἱατροῦ)

Ε. Ἀγιάσσαν. Δυστυχῶς, μικρὰ πράγματα πρέπει νὰ ἐλπίζετε. Πρόκειται περὶ ἀλωπεκίας. Πάντως, αἱ υπεριώδεις ἀκτίνες εἶναι τὸ ἀποτελεσματικώτερον μέσον. Ὅταν ἔλθετε στὰς Ἀθήνας περάστε ἀπ' τὸ ἱατεῖόν μου, Σόλωνος 40, καὶ κατόπιν προσωπικῆς ἐξετάσεως θὰ σὰς διαβεβαιώσω πληρέστερα ὅσον ἀφορᾷ τὸ προγινώσκικόν τῆς παθήσεώς σας.

Πότην Κωστ. Καλάμας. Ἡ ἐγχείρησις ἐπιτυχάνει θαυμάσια. Στείλτε μου φωτογραφία τῆς παθήσεώς του καὶ θὰ σὰς ἀπαντήσω δι' ἰδιαιτέρας ἐπιστολῆς μου μὲ πᾶσαν λεπτομέρειαν. Γράψτε μου τὴν διεύθυνσή σας.

Μικρὴ Ἀγίακτοπούλα. Ἐπρεπε νὰ μοῦ γράψετε ἂν εἶνε τακτικὴ στὴν περίοδον. Πάντως νὰ παίρνετε ἓνα χάπι τὸ μεσημέρι καὶ ἄλλο ἓνα τὸ βράδυ πρὸ τοῦ φαγητοῦ, ἀπὸ τὰ ἐξῆς:

Extrait mon N. Vomique	0.01
Phosphate de chaux	0.10
Arseniate de soude	0.005
Extrait galega	0.0

pour un pilule D. No 75

Ἐπίσης καθημερινῶς θὰ κάμνετε μά-

Αὐτὸ τὸ Μικρὸ Λάβον μπορεῖ νὰ σὰς κάμῃ νὰ φαίνεσθε 10 Χρόνια Μεγαλύτερα

Ἐνῶ ἓνα χρώμα πούδρας μπορεῖ νὰ σὰς κάμῃ νὰ φαίνεσθε νέα καὶ νὰ στολιχῇ τὴν ἐπιδερμίδα σας μὲ ἀπερίγραπτον ὠραιότητα, μίαν ἄλλη μπορεῖ νὰ σὰς κάμῃ νὰ μοιάζετε σάν γριᾶ. Τὸ νὰ εἰσθε μὲν λαχρυνῇ, δὲν θέλει νὰ πῇ ὅτι μεταχειρίζεσθε διὰ μελαχροινές ἢ ρασέλ σκούρα, ἐὰν πάλι εἰσθε ξανθεῖα, τίποτε τὴν πούδραν Τοκαλὸν ἢ mousse de crème εἶναι ἐπισημονικῶς ἀναμεμιγμένη, ἀκριβῶς εἰς τὴν πρέπουσαν κτῶς λεπτὴν, ἀεροποιημένην. Δὲν σχηματίζει οὔτε κηλίδας, οὔτε πλάκας ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος καὶ μίαν ἀπλήρη χρησιμοποίησιν θὰ σὰς δώσῃ πὶ ὀκτὼ ὁλοκλήρους ὥρας τὸ καλλίτερον καὶ γοητευτικώτερον χρώμα.

3.000.000 γυναῖκες μεταχειρίζονται κάθε πρὶν τὴν πούδρα Τοκαλόν. Ἡ ἀπόχρωσις ἐλέγχεται τῇ βοηθεῖα τελευταίως ἀνακαλυφθέντος μηχανήματος πού ἀποκλείει οἰοδήποτε λάθος.

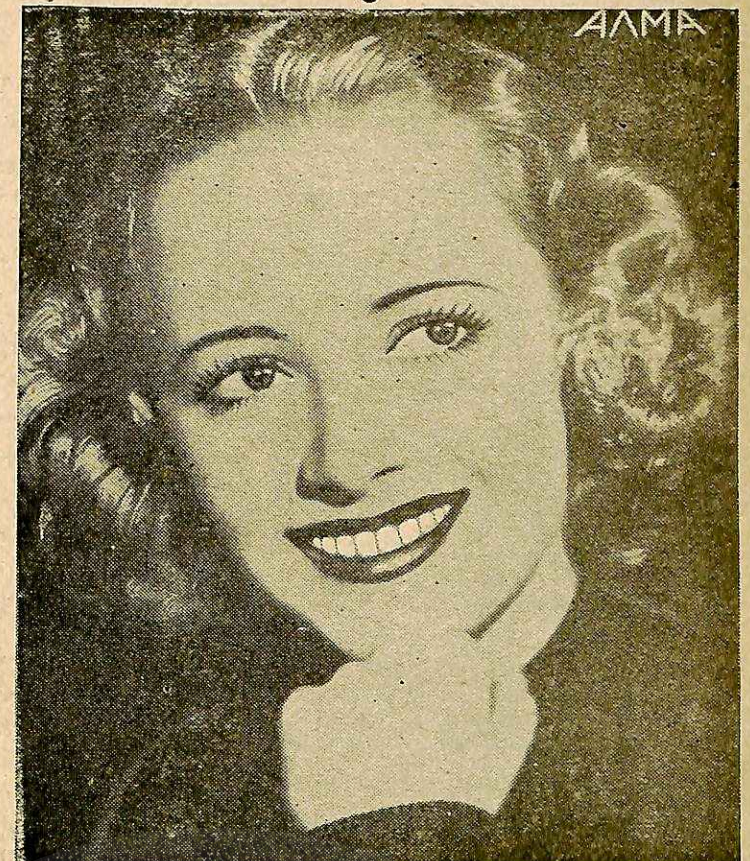


λαβὴν μὲ κυκλικὰς πάντοτε κινήσεις καὶ μὲ κατεύθυνσιν ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, διὰ τῆς κάτωθι πομάδος:

Huile d'amandes	25 gr.
Cire blanche	5 "
Bianc de baleine	5 "
Teint d'ambre	1 gr.
Eau de roses	1 "

Ἐνα εἶκοςάς-τῇ Λαμίας. Δὲν μετὰ γράφατε τὸ σπυδαῖότερον; δηλαδὴ ἂν τὸ τριχωτὸ τῆς κεφαλῆς εἶναι λιπαρὸ, ἂν λιγδιάζῃ ἢ ἂν τουναντίον εἶνε ξηρό. Ἄν δὲν ξέρω αὐτὰ δὲν μπορῶ νὰ σὰς συμβουλεύσω γιὰ τὴν φαρμακευτικὴν θεραπεία πού πρέπει ν' ἀκολουθήσετε γιὰ τὴν τριχόπτωσή σας. Ἐπίσης γράψτε μου ἂν εἰσθε ἀναιμικός καὶ ἂν περάσατε τελευταία καμμιὰ λοιμώδη πάθῃ. Ν. Ἰωάν. Ἐνταῦθα, εὐχαριστήθηκα πὺ μείνατε ἱκανοποιημένος γιὰ τὰ ἀποτελέσματα τῆς θερα-

πείας. Βεβαίως θὰ ἐξακολουθήσετε τὴν λουσίον. Τὸ λούσιον θὰ γίνεσθαι μὲ κατσαμπαπουνό, ὅχι μὲ Μασσαλιάς. Γιατὶ ἡ πίσσα θαυματουργεῖ σ' αὐτὰς τὰς τριχοπτώσεις. Στὸ μέτωπο καὶ τοὺς χροτάφους πάντοτε ἐξασθενοῦν, ὥστε μὴ περιμένετε στὰ μέρη αὐτὰ μεγάλα πράγματα.



Γιατί καὶ σεῖς νὰ μὴν ἔχετε τέτοιο χαμόγελο;

Τὸ μυστικὸ τῆς γοητείας της εἶναι αὐτὰ τὰ ὑπέροχα λευκὰ δόντια πού εὐκολώτατα ἡμπορεῖτε καὶ σεῖς νὰ ἀποκτήσετε μὲ τὴν ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΣΜΑΛΤΟΔΟΝΤ



Σεβήρρουχα



ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ 8 ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 30
ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 21 ΑΙΟΛΟΥ-ΣΤΑΔΙΟΥ 96

ΔΙΑΦ. Ι. ΧΡΥΣΟΜΑΛΛΗ